

Bořetické LISTY

SRPEN 2018 • Číslo 2

1. stárkovský pár: Nela Kobzová a Michal Andrlík
2. stárkovský pár: Kristýna Machačová a Petr Machač
Sklepník: Adam Ševčík

Foto: Jaromír Šauer & Jedno foto

František Petrásek
Získali jsme dotaci
(kanalizace a ČOV)

Jiří Michna
Resumé činnosti kulturní
komise obce

PhDr. Antonín Grůza
Z historie bořetického kostela I

Fotogalerie

Degustace na výstavu vín

Dětské rybářské závody, foto V. Mikulíková

Hasičský den

Hasičský den

Hasičský den

Hasičský den

Fotogalerie

Dětský den, foto V. Mikulíková

Dětský den, foto V. Mikulíková

Dětský den, foto V. Mikulíková

Přesňákový turnaj, foto JUDr. J. Zemánková

Sázení lípy ke 100. výročí ČR, foto R. Stohanzl

Sázení lípy ke 100. výročí ČR, foto R. Stohanzl

Fotogalerie

Mužstvo TJ Sokol

Nejmladší chasa ve Strážnici

První sv. přijímání, foto V. Mikulíková

Modelářská soutěž O Jihomoravský pohár, foto J. Dudas

Likvidace hnízda divokých včel, foto T. Langer

Zájezd po trase Jemnice-Slavonice-Telč, foto L. Bukovská

Fotogalerie

Absolventi 2018

Den dětí v ZŠ na rozhledně Slunečná

Den Země, projektový den v ZŠ

Dopravní hry na sóle u KD

Dopravní soutěž mladých cyklistů

Děti z MŠ vyhrály poklad v pevnosti Boyard

Fotogalerie

Závěrečné vystoupení MŠ a ZŠ, foto V. Mikulíková

Závěrečné vystoupení MŠ a ZŠ, foto V. Mikulíková

Závěrečné vystoupení MŠ a ZŠ, foto V. Mikulíková

Závěrečné vystoupení MŠ a ZŠ, foto V. Mikulíková

Závěrečné vystoupení MŠ a ZŠ, foto V. Mikulíková

Závěrečné vystoupení MŠ a ZŠ, foto V. Mikulíková

Fotogalerie

Firma Stavosur oceňuje nejlepší sběračku papíru ze ZŠ

Májové muzicírování s panem učitelem Kalusem

Návštěva vinařství v Němčičkách

Nejlepší recitátoři školy

Nejlepší recitátoři školy

Nejlepší sběrači starého papíru ve Vida science centru, Brno

Fotogalerie

Pasování školáků

Sportovní olympiáda v ZŠ Velké Pavlovce

Výlet žáků 4. třídy do mandloňových sadů

Výlet žáků ZŠ

Výlet za koníčky do Velkých Pavlovic

Výprava dětí do Velkých Pavlovic po stopách vodníka

Úvodník

Vážení spoluobčané,
čtenáři Bořetických listů

měsíce, které uplynuly od posledního vydání Bořetických listů, přinesly místo očekávaného jara ihned letní teploty. Ovocné stromy odkvetly o něco dříve než obvykle a my se s předstihem několika týdnů můžeme těšit z ovocných plodů. Po několika letech to konečně vypadá, že úroda bude lepší.

V jarních měsících se konaly různé kulturní a společenské akce. Proběhlo mnoho akcí spojených s vínem a vinařstvím – tradiční košt, májové putování okolím Modrých Hor, den otevřených sklepů, expedice Krajem André. Byly pořádány akce pro děti a sportovní akce – pálení čarodějnic a den dětí na hřišti, rybářské závody pro malé rybáře a fotbalový turnaj „O pohár starosty“. Mužský soubor Svodničan vystoupil na přehlídce sborů pod rozhlednou Slunečná, přivítali jsme nejmenší občánky Bořetic. Při organizaci některých akcí pomáhali kulturní komisi i členové SDH Bořetice, Tenisového klubu, TJ Sokol Bořetice, Mysliveckého spolku a SSR KH. Všem, kteří se akcí účastnili, i všem, kteří se podíleli na jejich přípravách, děkuji.

Obec podepsala smlouvu na výstavbu nové hasičské zbrojnice. Obdrželi jsme dotaci na akci „Místa pasivního odpočinku“. V době vydání tohoto čísla již by mělo být nainstalováno 18 odpočinko-

vých míst (laviček, odpadkových košů a několika stojanů na kola). V měsíci dubnu proběhlo výběrové řízení na dodavatele akce „Snížení energetické náročnosti veřejného osvětlení obce Bořetice“. Jedná se o montáž 180 ks nových LED svítidel a příslušenství v rámci programu EFEKT 2018. Celková cena je 2 305 909 Kč, z toho dotace činí téměř 50 %. Ve Žlebech jsme nechali podrtit stavební odpad ze zbořené býkárny a ten bude použit na zpevnění polních cest. Úpravy provedou zaměstnanci obce. V tomto roce nám Úřad práce povolil zaměstnat pouze jednu pracovníci, na kterou obec dostane finanční příspěvek od státu. Ta se stará o okopávání předzahrádek a výsadby zeleně a není v jejích silách vše časově zvládnout. Proto bych chtěl touto cestou poděkovat všem občanům, kteří sami udržují zelené pásy u vozovky před svými domy.

Přeji všem občanům i čtenářům Bořetických listů, aby si léto užili a odpočinuli si, nabrali sílu na blížící se vinobraní. Dětem příjemné prázdniny plné zážitků s kamarády. Pokud by mělo být toto „úvodní slovo“ Bořetických listů mým posledním, pak děkuji všem, kteří mě ve čtyřletém období ve funkci starosty obce podporovali, radním, zastupitelům, zaměstnancům obce i Vám spoluobčanům za spolupráci.

Doufám, že se sejdeme na sóle o hodech, a všichni tak společně podpoříme bořetickou chasu při organizaci letošních hodů.

František Petrásek, starosta

Usnesení z XXI. mimořádného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne 19. března 2018

Zastupitelstvo obce Bořetice zvolilo:

ad 2. Návrhovou komisi: Ing. Jaroslav Grůza, Milan Herůfek
Ověřovatele zápisu: Ing. Marek Polák, JUDr. Jana Zemánková

Zastupitelstvo obce Bořetice schvaluje:

ad 1. Program jednání tak, jak byl přednesen.
ad 3. Schválilo usnesení následovně: Obec Bořetice uzavřela se společností EVT Stavby s.r.o. smlouvu o převodu nemovitých věcí ze dne 16. 5. 2013 a smlouvu o převodu nemovitých věcí ze dne 18. 4. 2014, kdy součástí smluvních ujednání je závazek kupujícího předat infrastrukturu, veřejné osvětlení a hlavní vodovodní a kanalizační řad, včetně objektů (šachty, šoupata atd.) spolu s vybudovanou sítí jako rozvody NN a rozvody plynu, do vlastnictví obce s tím, že tato infrastruktura může být obci předávána i po jednotlivých ucelených částech. Tyto smlouvy nejsou

z hlediska závazků kupujícího termínovány, v době od uzavření smluv došlo ke změně záměru řešení kanalizace v katastrálním území obce Bořetice s cílem snížit množství vypouštěného znečištění do povrchových i podzemních vod z komunálních zdrojů a vnos znečišťujících látek do povrchových a podzemních vod, což v praxi znamená vybudování oddílného kanalizačního systému, tedy kanalizace dešťové a kanalizace splaškové. Zastupitelstvo obce Bořetice pověřuje starostu obce k projednání dodatku předmětných smluv, kdy tento dodatek bude řešit akceptaci nového záměru obce ze strany kupujícího a stanovovat časové termíny plnění závazků vyplývajících z předmětných smluv. A dále Zastupitelstvo obce Bořetice pověřuje starostu obce prověřením možnosti použití stávající jednotné kanalizace v lokalitě „Pánské“, k.ú. Bořetice u Hustopečí, pro napojení na ČOV budovanou obcí.

Usnesení z XXII. mimořádného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne 11. dubna 2018

Zastupitelstvo obce Bořetice zvolilo:

ad 2. Návrhovou komisi: Milan Herůfek, JUDr. Jana Zemánková
Ověřovatele zápisu: Ing. Jaroslav Grůza, Ing. Marek Polák

Zastupitelstvo obce Bořetice schvaluje:

ad 1. Program jednání tak, jak byl přednesen, včetně doplnění bodů:
4a) Revokace usnesení z XIX. veřejného zasedání ZO ze dne 12. 12. 2017 k bodu 20.

4b) Výběrové řízení „Snížení energetické náročnosti VO obce Bořetice“.

4c) Výběrové řízení „Hasičská zbrojnice – novostavba Bořetice, p.č. 1630/2, 1630/47, 136/3“.

ad 3. Souhlas s vybudováním splaškové kanalizace, jejíž projektovou dokumentaci a výstavbu provede firma GROUND LINE s.r.o., Svitavy, na vlastní náklady. Dále Zastupitelstvo obce Bořetice souhlasí s podáním žádosti o vydání změny stavebního povolení a se změnou stavebního povolení a se změnou kolaudace, aby původní jednotná kanalizační síť na pozemcích ve vlastnictví firmy GROUND LINE, s.r.o., Svitavy, sloužila pouze pro odvod dešťových vod.

Zastupitelstvo obce Bořetice neschvaluje:

ad 4b) Zplnomocnění Rady obce Bořetice k zadání zakázky „Snížení energetické náročnosti VO obce Bořetice“ vítěznému uchazeči výběrového řízení, ke schválení znění smlouvy o dílo na dodávku

akce „Snížení energetické náročnosti VO obce Bořetice“, k uzavření a podpisu smlouvy o dílo na dodávku akce „Snížení energetické náročnosti VO obce Bořetice“ s vítězným uchazečem výběrového řízení.

ad 4c) Zplnomocnění Rady obce Bořetice k zadání zakázky „Hasičská zbrojnice – novostavba Bořetice, p.č. 1630/2, 1630/47, 136/3“ vítěznému uchazeči výběrového řízení, ke schválení znění smlouvy o dílo na dodávku akce „Hasičská zbrojnice – novostavba Bořetice, p.č. 1630/2, 1630/47, 136/3“, k uzavření a podpisu smlouvy o dílo na dodávku akce „Hasičská zbrojnice – novostavba Bořetice, p.č. 1630/2, 1630/47, 136/3“ s vítězným uchazečem výběrového řízení.

Zastupitelstvo obce Bořetice revokuje:

ad 4a) Usnesení z XIX. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice k bodu 20 následujícího znění: Zastupitelstvo obce Bořetice schválilo Rozpočet Obce Bořetice na rok 2018, v paragrafové formě, následovně: částka na straně příjmů 18 669 800 Kč, financování: zůstatek z roku 2017 ve výši 15 300 000 Kč a na straně výdajů ve výši 22 697 600 Kč, splátky úvěrů 116 300 Kč, tj. celkem 22 813 900 Kč, a schvaluje následující usnesení: Zastupitelstvo obce Bořetice schvaluje rozpočet obce Bořetice na rok 2018 tak, jak byl předložen, následovně: v příjmové části 18 669 800 Kč, ve výdajové části 33 853 500 Kč, financování: 15 183 700 Kč. Závaznými ukazateli jsou paragrafy.

Usnesení z XXIII. mimořádného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne 2. května 2018

Zastupitelstvo obce Bořetice zvolilo:

ad 2. Návrhovou komisi: Václav Surman, Miroslav Náležinský
Ověřovatele zápisu: Jan Hempl, Jaroslav Bureš

Zastupitelstvo obce Bořetice schvaluje:

ad 1. Schválilo program jednání tak, jak byl přednesen, včetně doplnění bodu:

4a) Projednání a schválení Smlouvy o zřízení pověření pro ochranu osobních údajů dle nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2016/679 z 27. 4. 2016.

ad 3. Schválilo výsledek výběrového řízení, které proběhlo 19. 4. 2018, na zadání zakázky „Hasičská zbrojnice – novostavba Bořetice, p.č. 1630/2, 1630/47, 136/3“. Schválilo zadání zakázky „Hasičská zbrojnice – novostavba Bořetice, p.č. 1630/2, 1630/47, 136/3“ vítěznému uchazeči výběrového řízení firmě VS-build, s.r.o., se sídlem Družstevní 369, 664 43 Želešice, za cenu 9 009 939,26 Kč včetně DPH, schválilo znění smlouvy o dílo na dodávku akce „Hasičská zbrojnice – novostavba Bořetice, p.č. 1630/2, 1630/47, 136/3“, schválilo uzavření a podpis této smlouvy o dílo na dodávku akce „Hasičská zbrojnice – novostavba Bořetice, p.č. 1630/2, 1630/47,

136/3" s vítězným uchazečem výběrového řízení firmou VS-build, s.r.o., se sídlem Družstevní 369, 664 43 Želešice.

4a) Schvaluje znění smlouvy, uzavření smlouvy a podpis smlouvy „Smlouva o zřízení pověřence (DPO, data protection officer) pro ochranu osobních údajů dle nařízení Evropského parlamentu a Rady EU 2016/679 z 27. 4. 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti

se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (dále jen „Nařízení GDPR“) uzavřená dle §1746 a násl. zákona č. 89/2012 Sb. (dále jen „Smlouva“); účastníci smlouvy Mikroregion Hustopečsko, se sídlem Dukelské nám. 2/2, 693 01 Hustopeče, a Obec Bořetice, se sídlem 691 08 Bořetice č.p. 39 tak, jak byla předložena.

Usnesení z XXIV. mimořádného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne 22. května 2018

Zastupitelstvo obce Bořetice zvolilo:

ad 2. Návrhovou komisi: Václav Petrásek, Ing. Petr Machač
Ověřovatele zápisu: Miroslav Náležinský, Mgr. Radim Šebesta

Zastupitelstvo obce Bořetice schvaluje:

ad 1. Program jednání tak, jak byl přednesen.
ad 3. Schválilo výsledek výběrového řízení, které proběhlo 14. 5. 2018, na zadání zakázky „Snížení energetické náročnosti VO obce Bořetice“.

Schválilo zadání zakázky „Snížení energetické náročnosti VO obce Bořetice“ vítěznému uchazeči výběrového řízení, firmě HALUMIA lighting s.r.o., se sídlem Nové sady 988/2, 602 00 Brno, za cenu 2 305 910 Kč včetně DPH, schválilo znění smlouvy o dílo na dodávku akce „Snížení energetické náročnosti VO obce Bořetice“, schválilo uzavření a podpis této smlouvy o dílo na dodávku akce „Snížení energetické náročnosti VO obce Bořetice“ s vítězným uchazečem výběrového řízení firmou HALUMIA lighting s.r.o., Nové sady 988/2, 602 00 Brno.

Usnesení z XXV. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice konaného dne 6. června 2018

Zastupitelstvo obce Bořetice bere na vědomí:

ad 3. Zprávy z jednání Rady obce Bořetice od posledního veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice.
ad 4. Zprávu o plnění usnesení z posledního veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice.
ad 17a) Rozpočtové opatření Obce Bořetice č. 3/2018, schválené Radou obce Bořetice dne 30. 4. 2018 ve výši 11 800 Kč na straně příjmů i výdajů.

Zastupitelstvo obce Bořetice zvolilo:

ad 2. Návrhovou komisi: Jaroslav Bureš, Miroslav Náležinský
Ověřovatele zápisu: Jan Hempl, Ing. Libor Popovský

Zastupitelstvo obce Bořetice schvaluje:

ad 1. Program jednání s navrženými změnami – doplněními bodů:
18a) Projednání a schválení počtu členů Zastupitelstva obce Bořetice a počtu členů Rady obce Bořetice pro volební období 2018–2022.
19a) Projednání a schválení Smlouvy o přeložce zařízení distribuční soustavy č. 13011451 se společností E.ON Distribuce, a.s.

ad 7a) Zveřejnění záměru Obce Bořetice odprodat pozemky p.č. 133/115, o výměře 38 m², a p.č. 133/116, o výměře 78 m², oba v k.ú. Bořetice u Hustopečí.

ad 8a) Odprodat část pozemku p.č. 2584/1, o výměře cca 44 m², druh pozemku: ostatní plocha, k.ú. Bořetice u Hustopečí, za cenu 100 Kč za 1 m², do SJM kupujícím manželům XXX, za podmínky, že kupující uhradí veškeré náklady spojené s převodem pozemku (tzn. vyhotovení geometrického plánu, poplatek za vydání souhlasu s dělením pozemku, poplatek za sepsání kupní smlouvy, poplatek za návrh na vklad, poplatek za ověření podpisů) a daň z nabytí, vznikne-li obci daňová povinnost.

ad 9. Revokaci usnesení z XX. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice ze dne 8. 3. 2018, k bodu 9. Původní znění usnesení: „Zastupitelstvo obce Bořetice schválilo výkup části pozemku p.č. 4747, díl A, o výměře 33 m², druh pozemku: ostatní plocha, za cenu 25 Kč za 1 m², k.ú. Bořetice u Hustopečí, a části pozemku p.č. 4748, díl B, o výměře 25 m², druh pozemku: ostatní plocha, za cenu 25 Kč za 1 m², v k.ú. Bořetice u Hustopečí, od pana XXX za podmínky, že kupující Obec Bořetice uhradí náklady spojené s převodem po-

zemků (poplatek za sepsání kupní smlouvy, poplatek za návrh na vklad) a daň z nabytí, vznikne-li prodávajícímu daňová povinnost.“ se nahrazuje usnesením následujícího znění: „Zastupitelstvo obce Bořetice schválilo výkup části pozemku p.č. 4747, díl A, o výměře 33 m², druh pozemku: ostatní plocha, za cenu 25 Kč za 1 m², k.ú. Bořetice u Hustopečí, a části pozemku p.č. 4748, díl B, o výměře 25 m², druh pozemku: ostatní plocha, za cenu 25 Kč za 1 m², v k.ú. Bořetice u Hustopečí, od manželů XXX, za podmínky, že kupující Obec Bořetice uhradí náklady spojené s převodem pozemků (poplatek za sepsání kupní smlouvy, poplatek za návrh na vklad) a daň z nabytí, vznikne-li prodávajícímu daňová povinnost.

ad 10. Výkup pozemku p.č. 2584/85, o výměře 194 m², k.ú. Bořetice u Hustopečí, od paní XXX za cenu 150 Kč za 1 m² za podmínky, že kupující uhradí veškeré náklady spojené s převodem pozemku (tzn. poplatek za sepsání kupní smlouvy, poplatek za návrh na vklad, poplatek za ověření podpisu) a daň z nabytí, vznikne-li prodávajícímu daňová povinnost.

ad 11. Realizaci výstavby rodinných domů v lokalitě Záhumenice-Příhon, k.ú. Bořetice u Hustopečí, a rozhodlo realizovat výstavbu dle předloženého návrhu studie ve variantě č. 3 a dále rozhodlo zadat zpracování projektové dokumentace ve stupni DUR a DSP na akci „Obec Bořetice – infrastruktura“ firmě AQUA CENTRUM Břeclav, s.r.o., Kapusty 27, 690 06 Břeclav, ceně 500 000 Kč bez DPH dle předložené cenové nabídky.

ad 11a) Revokaci usnesení z XXII. mimořádného zasedání Zastupitelstva obce Bořetice ze dne 11. dubna 2018 k bodu 3, původní znění: „Zastupitelstvo obce Bořetice souhlasí s vybudování splaškové kanalizace, jejíž projektovou dokumentaci a výstavbu provede firma GROUND LINE s.r.o., Svitavy, na vlastní náklady. Dále Zastupitelstvo obce Bořetice souhlasí s podáním žádosti o vydání změny stavebního povolení a se změnou stavebního povolení a se změnou kolaudace, aby původní jednotná kanalizační síť na pozemcích ve vlastnictví firmy GROUND LINE, s.r.o., Svitavy, sloužila pouze pro odvod dešťových vod.“ a nahrazuje ho usnesením následujícího znění: „Zastupitelstvo obce Bořetice na základě posouzení všech předložených návrhů souhlasí s tím, aby investor dokončil stavbu včetně plynofikace podle platného stavebního povolení a územního rozhodnutí.“

ad 12. Plán rozvoje sportu Obce Bořetice na období 2018–2025 dle předložené dokumentace.

ad 13. Hospodářský výsledek za rok 2017 Základní školy a Mateřské školy Bořetice, okres Břeclav, příspěvkové organizace, Bořetice č.p. 112, ve výši +58 062,97 Kč. Zastupitelstvo obce Bořetice

dále schválilo převést částku 10 000 Kč do Fondu odměn a částku 48 062,97 Kč převést do Rezervního fondu.

ad 14. Účetní uzávěrku Obce Bořetice za rok 2017 včetně příloh:

- a) rozvahy
- b) výkaz zisku a ztráty
- c) přílohy
- d) roční zprávy o provedení finanční kontroly
- e) zprávy veřejnosprávní kontroly přijaté dotace, v případě, že tato je k datu schválení účetní závěrky k dispozici
- f) zpráva z přezkumu hospodaření
- g) inventarizační zprávu
- h) doplňující informace vyžádané schvalujícím orgánem. O doplňující informace, které budou součástí schvalované účetní závěrky, požádá schvalující orgán předem.

ad 15. Závěrečný účet Obce Bořetice za rok 2017: vyjádřením souhlasu s celoročním hospodařením s výhradou a přijalo tato nápravná opatření ke zjištěným nedostatkům při přezkoumání hospodaření obce: Zastupitelstvo obce Bořetice ukládá starostovi obce dbát na dodržování postupu dle platných právních předpisů při uzavírání veřejnoprávních smluv k dotacím z rozpočtu Obce Bořetice, a dále ukládá starostovi obce dbát na dodržování ustanovením §102 odst. 2 písm. p, o obcích, kdy je radě obce vyhrazena pravomoc schvalovat účetní závěrku obcí zřízené příspěvkové organizace sestavenou k rozvahovému dni.

ad 16. Poskytnutí dotace z rozpočtu Obce Bořetice Římskokatolické farnosti Bořetice, Bořetice č.p. 188, 691 08 Bořetice, ve výši 150 000 Kč na opravu varhan a ozvučení v kostele sv. Anny v Bořeticích, dále schválilo znění smlouvy, uzavření smlouvy a podpis smlouvy o poskytnutí dotace z rozpočtu Obce Bořetice Římskokatolické farnosti Bořetice, Bořetice č.p. 188, 691 08 Bořetice.

ad 17b) Rozpočtové opatření č. 4/2018 Obce Bořetice zvýšení na straně příjmů a výdajů v celkové výši 230 000 Kč na straně příjmů i výdajů. Dále z rezervy bude převedena do výdajů částka ve výši 150 000 Kč (dotace Římskokatolické farnosti Bořetice) a finanční částka ve výši 300 000 Kč (přelozka VN „Příhon“).

ad 18a) Počet členů Zastupitelstva obce Bořetice a počet členů Rady obce Bořetice pro volební období 2018–2022 následovně: 15 členů Zastupitelstva obce Bořetice a z toho 5 členů Rady obce Bořetice.

ad 19a) Schválilo znění smlouvy, uzavření smlouvy a podpis smlouvy „Smlouvy o přelozce zařízení distribuční soustavy č. 13011451“, účastníci smlouvy Obec Bořetice, se sídlem 691 08 Bořetice č.p. 39, a E.ON Distribuce, a.s., se sídlem F.A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice.

Získali jsme dotaci (kanalizace a ČOV)

V minulém čísle Bořetických listů jsem vás informoval o připravované akci budování kanalizace a čističky odpadních vod. Dne 25. 6. 2018 zasedala výběrová komise řídicího orgánu „Operačního programu Životní prostředí 2014–2020“ a vydala seznam projektů doporučených k financování.

Jsem rád, že vám mohu oznámit, že námi podaný projekt byl přijat a obci byla schválena dotace v celkové výši cca 113 mil. Kč (příspěvek EU + příspěvek státu). To ovšem neznamená, že výstavba bude zahájena v tomto roce. Do 30 dnů bude vydána

„Registrace akce a Rozhodnutí o poskytnutí dotace“. V tomto dokumentu budou uvedeny další podmínky, které je potřeba v souladu s Pravidly pro žadatele a příjemce plnit, vč. příslušných lhůt.

Příprava tohoto projektu byla časově velmi náročná. Začínali jsme v roce 2015 s vyřizováním smluv s vlastníky dotčených pozemků tak, aby mohlo být opět vydáno územní rozhodnutí. Vzhledem ke změně v poskytování dotací a následnému rozhodnutí zastupitelstva obce koncem roku 2016 budovat oddělenou kanalizaci jsme museli nechat přepracovat i celou projektovou dokumentaci. To všechno jsou pouze „papírové“ práce, které nejsou vidět, ale udělat se musí. Vybudování ČOV a kanalizace je finančně velmi náročnou akcí. Obec bude nucena čerpat i vysoký úvěr. Snažili jsme se vytvořit v tomto volebním období i finanční

rezervu, která ovšem v žádném případě nebude stačit k dofinancování celého projektu.

Výstavba čističky byla prioritou pro většinu respondentů v anketě, která v Bořeticích probíhala. Víím, že ne všichni nám přáli získání dotace a jsou tomuto projektu nakloněni. Myslím si ale, že čistička je dnes pro obec nutností. Při realizaci projektu nás čeká ještě spousta práce a bude potřeba i spolupráce a pochopení vás spoluobčanů.

František Petrásek, starosta

Za jednou z posledních vyšíváček z Bořetic

Bohumila Bystřická

18. 2. 1933–21. 7. 2018

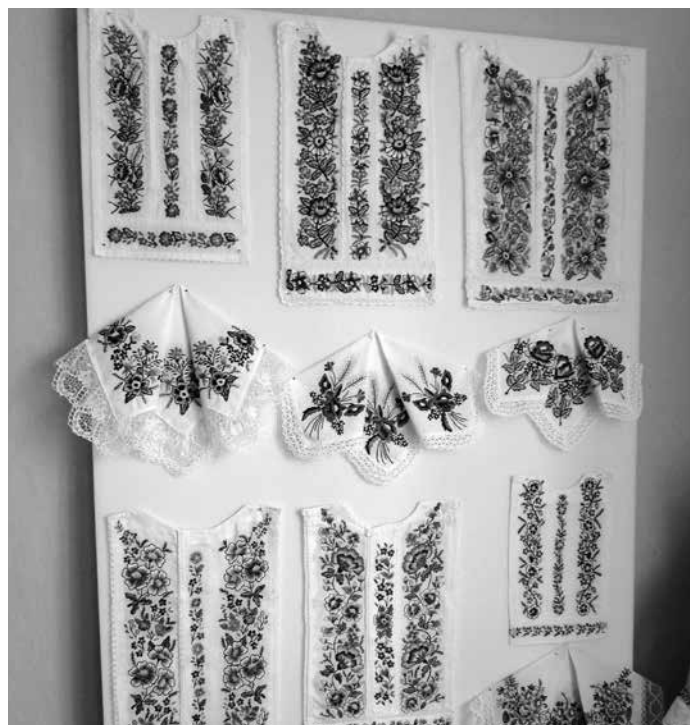
V sobotu 21. července nás všechny zastihla smutná zpráva, že zemřela významná vyšíváčka z Bořetic, paní Bohumila Bystřická, rozená Herůfková z Vrbice. V roce 1956 se provdala za Vojtěcha Bystřického a vychovali spolu tři děti, Bohumilu, Marii a Vojtěcha. V roce 1984 ovdověla, přestěhovala se k dceři Marii a v důchodu se začala plně věnovat svému koníčku – vyšívání. Poslední výšivku vytvořila v květnu tohoto roku, ještě před tím, než vážně onemocněla. Celý život pracovala v rostlinné výrobě JZD Bořetice. Zajímala se o náš kraj již jako mladá, nejprve na Vrbici a pak po provdání i u nás v Bořeticích. Celý život zastávala tradici výšivky na lidovém kroji a byla proti nadměrnému malování kroje.

Často mne navštěvovala na obecním úřadě a věnovala mi i několik svých prací, jako jsou vyšité kapesníky, a dokonce celou výšivku na krojovou košili. Letos si na její památku tuto košili obléknu v hodovní úterý do stárkovského průvodu.

Její práce byly součástí prezentace naší obce na výstavce pro hodnotitele celostátní soutěže „Vesnice roku v programu obnovy venkova“ a pak v postupu do „evropské soutěže“ a pevně věřím, že nám pomohla soutěž Vesnice roku 2005 vyhrát.

Čest její památce!

Václav Petrásek

Resumé činnosti kulturní komise obce

Vážení čtenáři, občané Bořetic, jelikož se blíží konec volebního období a s tím související konec současného personálního obsazení kulturní komise, kterou zřizuje rada obce, cítím potřebu složit před Vámi účty a zhodnotit celé čtyřleté období, ve kterém jsem měl tu čest KK předsedat.

Dal jsem si tu práci a pokusil jsem se sečíst všechny akce, které KK pořádala či na nich nějakým způsobem participovala, a sám jsem byl překvapený, že mi vyšlo číslo vyšší než 40! Tzn. průměrně se KK podílela na 10 kulturních akcích ročně. V tomto ohledu tedy lze konstatovat jediné, kulturní komise i nadále zůstává důležitou součástí obecní samosprávy a účel, za kterým byla zřízena, byl dle mého názoru beze zbytku splněn.

S čistým svědomím mohu říci, že celá KK pracovala poctivě a jsou za ní vidět hmatatelné výsledky. Z akcí pořádaných či spolupořádaných kulturní komisí jmenuji namátkou pravidelné setkávání vedení obce se seniory, běh za bořetickým burčákem, žehnání mladého vína, předhodovní zpívání, vánoční jarmark, den dětí či pálení čarodějnic. Tyto a spousta dalších akcí jsou pořádány především pro vás, pro občany Bořetic a je potěšující, když vidíme, že na obecní akce chodíte rádi. Proto se sluší moc poděkovat všem členkám a členům kulturní komise. Člověk si jen těžko uvědomí, kolik úsilí a času práce v KK při pořádání různých akcí vyžaduje, navíc bez nároku na odměnu. Je jasné, že se nikdy nezavděčíte všem a většinou se najde někdo „moudrý“, který by to udělal úplně jinak, ale je potřeba tuto snahu KK ocenit, byť jen pochvalou

a poděkováním, a ty jsou v tomto případě více než zasloužené. **Jmenovitě patří dík Ing. Lence Bukovské, JUDr. Janě Zemánkové, Dagmar Chrástkové, Janě Hluché, Ing. Lucii Dufkové, Janě Procházkové, Heleně Petráskové, Marii Vyhňákové, Mgr. Dagmar Popovské a Karlu Pilařovi.**

Na tomto místě bych rovněž rád poděkoval všem zájmovým spolkům a organizacím za práci pro obec a občany a jsem moc rád, že tyto organizace jsou schopné a hlavně ochotné spolupracovat i mezi sebou, čehož důkazem budiž letošní den dětí, na kterém si každá organizace připravila pro děti nějakou disciplinu. Moc děkuji tetičkám zpěvačkám, které zpěvem dlouhá léta doprovázejí vítání občánků. Děkuji všem obyvatelům Bořetic, kteří se na kulturním životě obce podílejí a kteří navštěvují obecní kulturní akce.

Do budoucna bych si ještě přál, aby se především mladší a střední generace více účastnila kulturního dění v obci, protože kultura a tradice – to nejsou jenom hody, ale i spousta dalších akcí, na kterých zatím tato generace bohužel hodně chybí. Přeji Vám všem krásný zbytek léta.

Jiří Michna, předseda kulturní komise obce

Svodničan na Vrbici

Správně by asi mělo být „ve Vrbici“, ale čtenáři mi snad odpustí, že používám tento nespisovný, i když všeobecně ustálený výraz v nadpise. Po delší pauze jsme od kluků z Vrbice dostali pozvání, abychom v sobotu 9. června večer vystoupili v rámci programu Vrbecké dědiny... aneb zpívání mužáků v hodovej bůdě.

Oblíbenost a troufám si říci i prestiž této akce dokládá zejména fakt, že se jednalo již o 14. ročník, který nabídnul opravdu bohatý program. Kromě Svodničanu se návštěvníci mohli těšit na mužáky z Hovorán, Velkých Bílovic (dokonce ve dvojím zastoupení starších Belegraďáků a mladších s názvem Dobrý ročník) a samozřejmě na domácí zpěváky. Něžné pohlaví pak bylo zastoupeno ženským sborem Levandula z Čejkovic. Folklorní inkubátor skvěle reprezentoval Kalubáček z Vrbice. Celý večer hudebně doprovázela Varmužova cimbalová muzika a moderovala oblíbená a sympatická moderátorka Petra Eliášová.

Jelikož jsme věděli, že úroveň vystupujících bude vysoká, nechtěli jsme nechat nic náhodě a několik týdnů poctivě (i méně poctivě) trénovali. Mně osobně ale nejvíc překvapil přístup návštěvníků Vrbecké dědiny. Ačkoli byl začátek v osm hodin večer, již při našem příjezdu krátce po sedmé se hodovní sólo utěšeně zaplňovalo a již cca 15 minut před začátkem nově příchozí hledali jen obtížně místo k sezení. Mezi návštěvníky logicky dominovali

li Vrbečáci, kteří to evidentně pojali jako společenskou událost. Přišli celé rodiny, aby si užily příjemnou a uvolněnou atmosféru podbarvenou krásnými písničkami i vtipnými glosami moderátorky a hostů. Samozřejmě jsem zahlédl i návštěvníky z Bořetic, za což jsem byl moc rád.

Jedinou nevýhodou bylo, že Svodničan vystupoval až jako poslední, a díky množství vystupujících tak přišel na řadu až po desáté večerní. Únava zejm. z napětí a lehké trémy už byla velká, ale někdo holt poslední být musí. Po skončení oficiální části pak ještě program pokračoval besedou u cimbálu, do které se zapojili naprosto všichni, od mladé chasy až po zasloužilé kmety. Prostě tahle krásná a pospolitá akce se Vaškovi Hasíkovi a spol. povedla. **Moc bych si přál, aby stejně hojně navštívené bylo i naše předhodovní zpívání v Bořeticích, a to napříč generacemi. Těšíme se na vás 4. srpna na sóle!**

Za mužský soubor Svodničan z Bořetic Jiří Michna

Staňte se kamarádem farnosti Bořetice

Chtěla bych Vás seznámit s novým projektem naší diecéze nazvaným DIECÉZNÍ FOND PULS, jehož uvedením do života pověřil pan biskup otce Pavla Kafku, bývalého děkana v Hustopečích, který v naší farnosti představil fond už předloni.

Ráda cituji při této příležitosti otce Pavla Kafku, který řekl, že „dárce je víc než dar“. Tím je myšleno, že přihlásit se ke své farnosti je důležité, důležitější než případný příspěvek. Stejně jako dobré vztahy v rodině jsou víc než blahobyt a duchovní péče ve farnosti je víc než hmotná péče o kostel

a faru. Z toho důvodu potřebujeme ve farnosti především kněze, s tím bude souhlasit každý. Přítomnost kněze je podmínkou existence farnosti, i když to při nastávajícím nedostatku českých kněží už nemusí být samozřejmost.

Farnostem přibyla také spousta odborné práce, která spočívá v zabezpečení dodržování zákonů, od zákonů církevních, stavebních, daňových a účetních, přes dotace, památkovou péči, bezpečnost a požární ochranu až po ochranu osobních údajů. Jak jistě víte, v rámci odluky církve od státu se každoročně snižuje příspěvek na platy, takže za 12 let už nedostane církev od státu vůbec nic. Fond PULS má proto být jedním ze zdrojů financování platů kněží, účetních a technických pracovníků. Do budoucna musíme přijat za svou také tuto starost.

Jako kontaktní osoba za farnost Bořetice bych pak chtěla říct, že svou registraci do fondu PULS se člověk vlastně k ničemu konkrétnímu nezavazuje, jenom tím říká, že osud kostela, farnosti, faráře a farníků mu není lhostejný. Samozřejmě, že se počítá i s nějakým příspěvkem do fondu, ale ten je možný pojat i minimalisticky, třeba 50 korun za rok. Každý má opravdu jiné možnosti. Vámi poslané peníze se započítávají jako platba „příspěvku farnosti Bořetice“ diecézi, takže přesně o tyto částky se příspěvek farnosti zmenšuje. Případný přeplatek se převádí do dalšího roku. Pro zajímavost, příspěvek farnosti Bořetice činil v roce 2017 přibližně 42 tisíc.

Navíc se počítá s čím dál větší účastí farnosti na spravování tohoto fondu. To bude pravděpodobně nový úkol pro ekonomickou radu

farnosti. Zatím jsme jedinou diecézí, která jde touto neprošlapanou cestou. Dalo by se říct, že se má fond utvářet zdola. Záleží teď jenom na nás.

Do fondu je nutné osobně se přihlásit. Máme možnost vybrat si ze dvou forem přihlášek. Počítačově zdatným bych rozhodně doporučila přihlásit se prostřednictvím internetu, protože tam jsou dostupné všechny informace. Druhou formou je písemná přihláška, kterou si vezmete v kostele a sami vypíšete, nebo vám ji pomohu vypsát já. Z osobních údajů se na přihlášce uvádí jen jméno a bydliště. Doručit ji můžete osobně nebo poštou na biskupství nebo je dáte mně a já pošlu přihlášky hromadně. Tím samým způsobem můžete rovněž do fondu přispívat, a tak se stát menším či větším donátorem. Výše příspěvku je dobrovolná. Můžete se přihlásit buď jako rodina, nebo jako jednotlivec. Na přihlášce je možné zaškrtnout i firmu. Registrační kartička, kterou obdržíte poštou, umožňuje volné vstupy do muzeí, vyhlídkových tras kostelů, slevy v prodejně s křesťanskou literaturou, ve vinotéce apod. Všechny informace obdržíte písemně po zaregistrování.

Nebyli bychom ovšem v církvi, aby nebylo postaráno i o potřeby duchovní a duševní. Každé první úterý v měsíci v 8.30 (mimo prázdnin) za nás otec Pavel Kafka slouží mši svatou v kostele sv. Maří Magdalény. Prostřednictvím jeho adresy puls@dieceze.cz mu můžete napsat svůj úmysl a tento úmysl bude při mši také přednesen. V září bude sloužena mše svatá za donátory v brněnské katedrále.

Aktuální informace se dozvíte na adrese <http://fond.biskupstvi.cz/> nebo na telefonním čísle 533 033 544 nebo se zeptáte své kontaktní osoby.

Marie Michalová

Fond je určen na podporu kněží a pastorače, proto loňský výtěžek byl použit na práci kněží (farnosti), technických administrátorů, účetních (děkanství) a setkání ministrantů (diecéze).

Zpráva o činnosti obecní knihovny

V březnu jsme dovezli řadu pěkných knih z VF Břeclav.

Byl nainstalován nový program na ochranu dat, podrobnosti naleznete na webových stránkách knihovny: www.knihovnaboretice.webk.cz.

V knihovně si můžete prohlédnout výstavku prací dětí z mateřské školy.

V měsíci červnu proběhla v knihovně metodická návštěva z Břec-lavi. V srpnu bude knihovna otevřena.

Chystám se nakoupit ještě nějaké pěkné knihy. V zimních měsících proběhne burza knih a časopisů. Máme také ještě v prodeji folklorní vystřihovánky (lidové kroje).

Přijďte si vybrat nějakou pěknou knihu nebo časopis na zbytek prázdnin.

Vaše knihovnice Lenka Grúzová

Vážení zástupci obce Bořetice a členové společenství pro občanské záležitosti, chtěli bychom Vám všem poděkovat za krásný program u příležitosti „Vítání děťátka do života“.

Vážíme si, že si ve svém volnu vyčleníte čas a připravíte tak bohatý a krásný program.

At i nadále vidáte veselé tváře rodičů a dětí a děláte radost Vaší bohumilnou činností.

(Autoři příspěvku nechtěli být jmenováni, redakce však jejich jména zná.)

Krátké zprávy

Náš básník Oldřich Damborský vydal v literárním klubu Pegas v Mělníku novou básnickou sbírku pod názvem Zrcadlení.

Modelářský klub Hustopeče vřele poděkoval za pomoc u sedmého ročníku mezinárodní soutěže O Jihomoravský pohár.

Bořetické listy získaly velmi pěkné ocenění v soutěži zpravodajů.

Na konci června byla po roce otevřena opravovaná silnice a most do Velkých Pavlovic.

Po vykáceném lese u boží muky nad Zázmoníky, kdy lesáci rozřezali i lavičku, byl vysazen javor od zídky hřbitova v rámci oslav 100. výročí ČSR.

Konečně nám napršelo. Na konci června z 26. na 27 spadlo 29 mm vody, krásně zahradnický.

Na konci května na oslavě státního svátku KHR bylo otevřeno 20 sklepů a přišlo přes tisíc návštěvníků.

Na putování Krajem André k nám přijelo pro razítko skoro 400 cyklistů.

V březovém hájčku pod hotelem Kraví hora uhynuly skoro všechny břízy, které začal hotel nahrazovat.

Ve fotbalu uličních jedenáctek o Pohár starosty vyhrálo družstvo Chalúpek. Hráči si stěžovali na malou účast diváků.

Na letišti Kraví hora se pilně soutěžilo za mezinárodní účasti. Nejprve navigační soutěž ultralehkých letadel a za měsíc poté modeláři.

Dodavatel stavebních prací na satelitu Panské zastavil všechny práce. Kronikář prosí o pomoc při určování stárků a stárek z množství hodovních fotografií pro publikaci o hodech.

Hasiči oslaví 28. října 120 let od založení SDH v roce 1898.

Václav Petrásek

Po 12 letech se s námi loučí náš otec Ondřej

V létě 2006 jsme se ze dne na den loučili s P. Pavlem Haluzou a na jeho místo nastoupil nový jednatřicetiletý polský kněz – otec Andrzej Wąsowicz. Nebyli jsme jeho prvním působištěm v Česku. Byl nejprve kaplanem v Hodoníně, poté ve Znojmě. Zde čerpal svoje první znalosti českého jazyka a tato místa dodnes rád navštěvuje. I my jsme si na jeho polský akcent brzy zvykli a časem se z otce Ondřeje stal Moravák s polskou duší, který přijel se zkušenostmi ze své domoviny, kde se stále nesl duch a učení papeže Jana Pavla II. S otcem Ondřejem přišel duch moderního křesťanství. Chtěl předat své zkušenosti z Polska i ve svých nových farnostech.

Měl kolem sebe od začátku schopné, a hlavně ochotné spolupracovníky, a tak se nebál realizovat i větší projekty. Například v Bořeticích se za pomoci všech farníků uskutečnila čtyři setkání mladých před tradiční poutí ke sv. Anně – Annafesty. Podporoval každý dobrý nápad a činnost – chrámový sbor Deo Gratias, setkávání různých skupin na faře, duchovní obnovy farníků za přítomnosti pozvaných kněží, setkání se sestrami ze Schönstattskeho hnutí, dny rodiny aj. Pravidelné úterní dětské mše také obohacovaly všechny přítomné v kostele. Duchovní život farnosti rozšířil o první pátky, uctívání obrazu Božího milosrdenství, zasvěcení rodin – Božím milosrdenství a Panně Marii.

Otec Ondřej usiloval o propojení aktivit všech svých tří farností. Za jeho působení se uskutečnila dvě společná biřmování, a to v letech 2010 a 2015. Podařilo se mu udržet tradici, kdy jsme každoročně spolu s vrbeckými a kobylskými farníky mohli nesmírně slavnostním způsobem prožívat velikonoční třídní. Otec se rád zúčastňoval poutí seniorů i poutí ostatních. Doprovázel dvě velké poutní výpravy, na podzim 2009 do Izraele a na jaře 2015 do Říma. V letech 2008 až 2010 se uskutečnily tři společné farní plesy s bohatým programem.

Jeho technické vzdělání, které absolvoval před studiem kněžským, se převážně projevovalo v práci na kostele a faře. Za jeho působení

se udělalo mnoho nákladné práce – na kostele se opravila fasáda a střecha, odstranila vlhká omítka, zhotovila nová elektroinstalace a nový pohon zvonů. Nejnověji se dokončila oprava ozvučení a začne se s opravou varhan. Na faře se opravila fasáda včetně nových oken, zrekonstruoval se rozvod topení, opravila střecha a stěny garáže. Zrenovoval se kříž u kostela.

Každý kněz přináší do farnosti otisk svého duchovního vedení. Stejně tak otec Ondřej pro své farnosti pracoval, jak nejlépe dovedl, hlavně s láskou a tvůrčím nasazením. Jistě můžeme říct, že si náš kraj a naše farnosti zamiloval, a věříme, že na nás bude stále s láskou a v modlitbě pamatovat.

Milý otče Ondřeji, děkujeme za vše, co jste pro naši farnost vykonal. Vyprošujeme Vám dar zdraví, které jste v posledních letech trochu pozbyl, a přejeme vše dobré. Zkušenosti, které jste zde načerpal, ať Vám jsou pomocí při práci ve Vašich nových farnostech.

Svou poslední mši svatou u nás otec Ondřej odslouží v hodovou neděli 5. 8. 2018.

Marie a Lenka Kuchyňkovy

Štědrí bořetičtí

Mnohokrát děkujeme všem, kteří přispěli v lednové třikrátové sbírce. V Bořeticích sbírku pořádá, pod záštitou obce a Oblastní charity Břeclav, farnost Bořetice. Dary činily celkem **61 537 Kč**. Jde o krásnou částku. Ze 70 obcí a měst na Břeclavsku, ve kterých se sbírka konala, jsme se umístili na krásném 17. místě – na úrovni obcí Vranovice, Uherčice a města Mikulov. Ještě jednou za všechny potřebné děkujeme a těšíme se na milá přijetí v příštím roce.

Lenka Kuchyňková

Kulinářské okénko

Sachr dort z cukety

Suroviny

- 1 malá cuketa
- 1 lžička prášku do pečiva
- 2 lžíce kakaa
- 1 čokoláda na vaření
- meruňková marmeláda
- 1 vrchovatý hrnek polohrubé mouky
- 1 vejce
- 7 lžic cukru

Postup

Oloupeme cuketu a nastrouháme na jemném struhadle. Přidáme k cuketě všechny ingredience, mimo čokolády a marmelády, a důkladně promícháme. Těsto dáme do dortové formy či alespoň hrnce, který stačí vystlat namočeným a vyždímaným pečicím papírem. Dáme do trouby na 175 °C na 20 minut. Zda je těsto hotové, poznáme špejlovým testem. Korpus necháme vychladnout a poté rozřízneme na půlku. Pomažeme marmeládou a poté přiklopíme druhou polovinou. Pomažeme rozehřátou čokoládou a podle chuti dozdobíme třeba oříšky.

Jogurtové řízečky

Suroviny

- 6 kuřecích řízků
- bílý jogurt
- 2 stroužky česneku
- 1 vejce
- sůl
- strouhanka / kukuřičné lupínky

Postup

Marinádu připravíme smícháním bílého jogurtu s vejcem, česnekem (přes lis), soli, případně bylinek. Naklepané řízky dáme do marinády alespoň na 2 hodiny. Poté obalíme v rozdrčených kukuřičných lupínkách či strouhance. Dáme na plech s pečicím papírem, zakápneme olejem a pečeme v rozehřáté troubě na 230 °C přibližně 30 minut. Každých 10 minut je potřeba řízečky otočit.

Mockrát děkujeme všem, kteří přispěli na vydávání Bořetických listů:

Paní Marie Dráždilová, Bořitov	za 1 000 Kč
Pan Cyril Lebeda, Bořetice	za 1 000 Kč
Paní Marie Hasíková, Bořetice	za 200 Kč
Paní Jarmila Vranková, Bobrová	za 200 Kč
Dárce, který nechce být jmenován	za 1 000 Kč
Paní Marie Jamborová, Bořetice	za 200 Kč
Pan Jiří Uher, Uherčice	za 200 Kč
Paní Marie Kočaříková, Bořetice	za 200 Kč
Paní Veronika Šustrová, Žďár nad Sázavou	za 300 Kč
Paní Marie Sadílková, Bořetice	za 500 Kč
Manželé Vomáčkovi, Bořetice	za 200 Kč
Manželé Radka a Jaroslav Novákovi, Brno	za 500 Kč
Manželé Marie a Blahoslav Hajmonovi, Břeclav	za 500 Kč
Manželé Klára a Bohumil Galovi, Bořetice	za 500 Kč
Pan František Petrásek, Bořetice	za 1 000 Kč
Manželé Noemi a Marek Petráskovi, Blučina	za 2 000 Kč
Dárce, který nechce být jmenován	za 200 Kč
Paní Anastázie Kovářová, Liberec	za 1 000 Kč
Paní Marie Vojtíková, Švýcarsko	za 1 000 Kč
Paní Štěpánka Nováková, Bořetice	za 200 Kč
Manželé Marie a Ladislav Bauerovi, Bořetice	za 500 Kč
Paní Jaroslava Žatecká, Praha	za 200 Kč
Dárce, který nechce být jmenován	za 500 Kč

Všem ještě jednou mockrát děkujeme.

Provozní doba obecního úřadu „HODY 2018“

Pondělí	6. 8. 2017	7–12 hodin
Úterý	7. 8. 2017	7–11 hodin
Středa	8. 8. 2017	7–12 hodin

Sbor dobrovolných hasičů Bořetice děkuje občanům za všechny příspěvky do letošního sběru železa. Výtěžek z dubnového sběru překonal všechna očekávání a dosáhl 55 529 Kč.

Děkujeme obci Bořetice za materiální pomoc a uživatelům areálu ZD Bořetice za poskytnutí technického zázemí.

SDH Bořetice

Společenská kronika

Vítejte mezi námi:

březen:

Benjamin Grégr

duben:

Žofie Horáčková

Jakub Bátěk

Vanessa Petrásková

květen:

Elena Gočíková

červen:

Adina Glozová

Štefan Pindeak

Ema Hudáčková

Sňatek uzavřeli:

duben:

Zuzana Jankovičová a Lukáš Blažek

květen:

Barbara Haškovcová a Michal Bureš

červenec:

Markéta Hiclová a Martin Michna

Lenka Kubíková a Lukáš Kmenta

Z našeho středu navždy odešli:

březen:

Františka Jurasová

Václav Lubal

Anna Chrástková

Božena Babáčková

duben:

Václav Novák

květen:

Luboš Kuchyňka

červen:

Josef Šafařík

červenec:

Bohumila Bystřická

Jubilanti:

Jubilanti 70 let

květen:

Ivan Pazderka

červen:

Milada Minaříková

Vlastimil Dočekal

srpen:

Božena Komárková

Jubilanti 75 let

květen:

Marie Náležinská

červenec:

Ludmila Košťálová

srpen:

Karel Mikulica

Jubilanti 80 let

květen:

Marie Hasíková

Zdenka Petrásková

červen:

Marie Sadílková

Jubilanti 85 let

červen:

Štěpánka Nováková

Anežka Kuchyňková

Přejeme všem hodně zdravíčka a osobní spokojenosti.

Zveme všechny příznivce pěkné moravské písničky na

PŘEDHODOVÉ ZPÍVÁNÍ,

které se uskuteční již tradičně

v sobotu 4. srpna 2018 ve 20 hodin na sóle u kulturního domu.

V programu vystoupí:

Tereza a Barbora Šnajdrovy

Ženský soubor Bořečanky

Mužský soubor Mužáci z Mutěnic

Mužský soubor Svodničan z Bořetic

K tanci a poslechu hraje cimbálová muzika Mládí z Čejče.

Občerstvení zajištěno. Přijďte si odpočinout při pěkné písničce od předhodového shonu, pozvěte své přátele k posezení při skleničce dobrého vína a v příjemné atmosféře.

Srdečně zvou pořadatelé – kulturní komise obce a mužský soubor Svodničan. Vstupné 50 Kč.

Kulturní komise obce Bořetice, SDH Bořetice,
Svobodná spolková republika Kraví hora Bořetice a Běžecký klub Hodonín

Vás všechny srdečně zvou na

18. ročník BĚHU ZA BOŘETICKÝM BURČÁKEM A BĚHU BOŘETICEMI,

které se konají

v sobotu 13. října 2018.

Start nejmenších špuntů je ve 14 hodin na sóle u kulturního domu. Start hlavního závodu je v 15.45 hodin.

Ocenění pro Bořetické listy – vítěz v kategorii obecních zpravodajů

Obec Bořetice přihlásila v červnu 2018 Bořetické listy do 7. ročníku celorepublikové soutěže „O nejlepší obec a městský zpravodaj 2017“. Tu vyhlašuje Katedra politologie a evropských studií Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci, Civipolis o.p.s., Unives.eu, Angelus Aureus o.p.s. a Sdružení místních samospráv ČR u příležitosti svátku slovanských věrozvěstů a již tradičních „Dnů dobré vůle“ na Velehradě.

Do soutěže bylo přihláшено celkem 296 zpravodajů měst a obcí z celé České republiky. Porota se skládala ze zástupců vyhlašovatelů i profesionálních novinářů, kteří hodnotili zpravodaje po stránce nejen obsahové, ale také grafické. Vyhlášení výsledků proběhlo dne 4. 7. 2018 na Obecním úřadě na Velehradě. **Bořetické listy v kategorii „Obecní zpravodaj“ obsadily první místo před Psárským zpravodajem a Magazínem ze života obce Hvozdná.**

Bořetické listy vycházejí v obci již od dubna 1992, kdy stál u zrodu zpravodaje tehdejší starosta pan Václav Petrásek. V současné době se v každém vydání tiskne 750 kusů. V redakční radě pracuje celkem sedm členů z naší obce. Grafickou úpravu má na starosti p. Mirek Chudík z Brna a tisk zpravodaje pro obec provádí firma Graweb s.r.o. Hustopeče.

Bylo mi velkou ctí převzít ocenění pro Bořetické listy. Děkuji všem za práci v redakční radě, pravidelným i nepravidelným příspěvům i těm, kteří dobrovolně přispívají finančním darem na vydávání obecního zpravodaje. Největší poděkování však patří Ing. Kateřině Michnové, která se svou prací nejvíce podílí na vzniku každého vydání Bořetických listů.

František Petrásek, starosta

Návrh – jak provést v obci, aby občané platili za odpad jen tolik, kolik jej skutečně vyprodukují

Obec Bořetice v posledních třech letech vykazuje největší množství odpadu ve svozové firmě Hantály a.s. ze všech svážených obcí, v popelniciích je to 212 kg na občana (průměr všech svážených obcí je 167 kg na občana) a 76 kg na občana v kategorii objemný odpad (tento odpad tvoří občané v kontejneru na sběrném dvoře). Zde je průměr ostatních obcí na jednoho občana 42 kg.

V současné době končí na skládce jen obsah černé popelnice plus velkoobjemový odpad ze sběrného dvoru. Nakládání s vytríděným odpadem by obec nemělo nic stát, protože její náklady na vyseparovaný odpad se tak jako tak pokryjí z příspěvků od výrobců. To se však z důvodu nevyvinutého recyklačního průmyslu může brzy změnit. První náznaky již jsou, kdy svozové firmy požadují v dodatcích smluv plnění za vytrídění plastový odpad.

Zkrátka nejlepší odpad je ten, který nevznikne. A je pouze na vedení obce, aby občanům takové chování umožnilo. Příkladem dobré praxe nakládání s odpady v obcích je mnoho. Stačí se dívat, učit a starat se. Zvýšení poplatků za skládkování pak může jít zcela mimo peněženky občanů a jako bonus dostanou naše děti nezničenou zem.

Z výše uvedených čísel je vidět, že obec Bořetice je vysoko nad průměrem vyprodukovaného odpadu v okolních obcích. A teď jak na to, aby každý občan platil za odpad jen tolik, kolik odpadu skutečně vyprodukuje.

Firma Hantály má svůj program, kterým přes čárový kód (svůj čárový kód má již v Bořeticích každý poplatník) může snímat, a tím pádem zaznamenat, kolik odpadu odveze od každého domu. Obec od firmy Hantály převezme program a na sběrný dvůr pořídí novou váhu, na které bude veškerý nevytríděný odpad vážit a připisovat tomu, kdo odpad přivezl (nepůjde odpad připisovat někomu, kdo nebude fyzicky přítomen). Toto množství odpadu z popelnice a ze sběrného dvoru se sečte, a pokud množství překročí průměrnou výši odpadu (průměrná výše odpadu = průměr obcí 167 kg popelnice a 42 kg objemný odpad), zaplatí občan dle skutečného odevzdaného množství odpadu. Průměrnou výši, což by bylo v tomto případě 209 kg, platí každý občan dle výše obecní vyhlášky o odpadech.

Jestli se obec rozhodne, že bude vybírat od poplatníků-občanů rozdílnou výši poplatků, musí vše podrobně popsat ve vyhlášce o odpadech. Pokud bude vyhláška o odpadech podrobně popsána, nebude mít obec problém s vybíráním poplatků.

Aby byla motivace při třídění odpadu pro občany opravdu zajímavá, navrhuji, aby obec zvýšila obecní vyhláškou poplatků na maximální možnou částku, kterou zákon dovoluje, a to na 1 200 Kč.

A teď příklad: obec má vyhlášku stanovený poplatek 500 Kč na občana. Průměrné množství odpadu dle firmy Hantály je 209 kg, občan, který vyprodukuje polovinu průměrného odpadu (105 kg), odvede obci poloviční poplatek 250 Kč, a ten, kdo vyprodukuje 500 kg odpadu, zaplatí obci poplatek v plné výši, tj. 1 200 Kč.

Z uvedeného vidíme, že rozdíl v platbě může být až 1 000 Kč, a to je již určitě zajímavá částka, aby občané začali třídít.

Pochopitelně, toto je jen takový must, dá se také uvažovat, že když poplatník odevzdá více papíru, nebo železa, poskytne obec slevu. Obec si případně slevy nebo výši poplatků stanoví dle svých podmínek.

Jsem přesvědčen, že tímto návrhem je konečně vyřešen i odpad od drobných podnikatelů, kteří nemají smlouvu se svozovou firmou a vozí odpad na sběrný dvůr, kde jeho likvidaci platí všichni poplatníci-občané.

Pravděpodobně bude mít obec v prvním roce provozu (než si občané, obsluha sběrného dvoru a také účetní OÚ na novou formu odběru odpadu zvyknou) zvýšené náklady, navrhuji na toto přechodné období navýšit obsluhu sběrného dvoru o jednoho pracovníka.

Jako bývalý starosta a člen představenstva firmy Hantály jsem se již v minulosti zajímal a probíral všechny možné varianty, které se obcím nabízejí při řešení, třídění a zápisu o vytríděných odpadech. Varianta, kterou jsem výše popsal, mi vychází pro obec nejméně náročná. Zatěžovat občany, aby označovali čárovým kódem i vytríděný odpad a vést jeho evidenci, se mi jeví jako práce navíc.

Václav Surman

DNY LIDÍ DOBRÉ VŮLE

VELEHRAD 2018

Katedra politologie a evropských studií FF Univerzity Palackého v Olomouci,
Civipolis o.p.s., Unives.eu, Angelus Aureus o.p.s., Sdružení místních samospráv ČR
při příležitosti státního svátku ČR Dne slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje

v 7. ročníku celostátní soutěže
„O nejlepší obecní zpravodaj 2017“
udělují

DIPLOM

obci Bořetice
za *Bořetické listy*

1. místo

Dne 4. července 2018, Velehrad

SAMI SOBĚ

70 let od února 1948

V tomto roce jsem si nemohl nechat ujít vzácnou příležitost vzpomenout na další dvě data, s nimiž jsou neodmyslitelně spojeny události, které znamenaly přelom v novějších dějinách našeho státu a které zároveň brutálně zasáhly do života lidí mé a následující generace, ba i do mého vlastního osudu. Jsem si vědom, že pro Bořetičany mladší 70 let je shora uvedený rok už dávno zašlou minulostí, možná tak vzdálenou jako doba panování císaře Franze Josefa I. A proto se v následujících řádcích pokusím o hlubší vysvětlení významu toho venkoncem smutného jubilea. Koncem letošní zimy se mu sice hodně věnovala některá veřejnoprávní média, hlavně ČT24, ČT1 a ČT2, ale ne každý uvedený kanál sleduje. A proto takovým doporučuji věnovat trošičku pozornosti následujícímu textu se vzpomínkami skutečného pamětníka.

Ve starších kalendářích, ještě před 30 lety, bývalo u data **25. února** obvykle červeným písmem napsáno buď **Vítězný únor 1948**, nebo **Den vítězství pracujícího lidu**. Dnes, kdy si připomínáme již **70. výročí** oněch událostí, se ke zmíněnému únorovému datu buď nic neuvádí, nebo – a to jen u podrobnějších historicky zaměřených kalendářů – se tam pouze suše dodává: **Komunistický puč 1948**. Avšak v současném parlamentu máme po loňských volbách mezi poslanci devíti politických stran také členy KSČM, která se sice nehlásí nijak výrazně k politice Klementa Gottwalda, ovšem pokud jde o zmíněný převrat, tvrdí, že tehdy všechno proběhlo legální cestou, bez násilí a v klidu. Opravdu se to tak může zdát, alespoň člověku mladšímu, který to sám nezažil.

Bylo mi tehdy 17 let a měl jsem hlavu plnou skautingu, ale vládl jsem hladce i to hlavní, studium na gymnáziu v Hodoníně. Vedle toho jsem však od protektorátních (válečných) let stačil ještě sledovat soudobou politiku, i když jen v novinách – rádio jsme doma neměli. V prvních měsících po *Osvobození z područí nacismu* (později se říkalo fašismu), plní nadšení, jsme si ani příliš nevšíмали závažných změn státoprávního charakteru. Exilová londýnská vláda ČSR se vracela do osvobozené Prahy přes Moskvu a Košice, kde došlo hned 5. dubna 1945 k její zásadní rekonstrukci ve smyslu *Košického vládního programu*, což byla jakási prozatímní ústava, parlamentem neschválená, tudíž ne zcela demokratická. Předsedou té vlády se stal Zdeněk Fierlinger, předválečný sociální demokrat a za války náš vyslanec v Moskvě, později komunista jak poleno. V této vládě byl ministrem vnitra, v jehož rezortu byla i policie, přejmenovaná na *Sbor národní bezpečnosti* (SNB), komunista Václav Nosek. Vláda se hned oficiálně nazývala *vládou Národní fronty Čechů a Slováků*. Náměstkem předsedy vlády byl představitel KSČ, za války emigrant v Moskvě, Klement Gottwald. 10. května se vláda vrátila do Prahy a 16. května přijel po téže trase i prezident Edvard Beneš, který byl už na *hlavním* (před válkou *Wilsonově*) *nádraží* bouřlivě uvítán.

Dalším poválečným přejmenováním jsme se – v tom našem nadšení znovunabytou svobodou – ani moc nedivili. Stejně jako po celé republice, i v Bořetících byl místo obecního úřadu ustaven *místní národní výbor* (MNV) a do jeho čela jmenován (asi samozvanými členy politických stran NF) železničář, člen sociální demokracie, Petr Jakubec. Jinde to bývali často členové KSČ. Členská základna té politické strany narůstala totiž neobyčejně rychle. Mnohým posloužilo členství jako „výtah k moci“, k životní kariéře a k majetku, jiným pak jako „záštěrka

minulosti“, například bývalým členům prvorepublikové Gajdovy fašistické strany. Návrat k Masarykově první republice, jak jsme si mysleli my mladí, skauti, lidovci a národní socialisté, ostatně možný nebyl. Hned v červnu 1945 byl vydán prezidentský dekret o *konfiskaci pozemkového majetku Němců, Maďarů, zrádců a kolaborantů a 24. října dekret o znárodnění dolů a klíčového průmyslu, o znárodnění akciových bank, soukromých pojišťoven a také o znárodnění potravinářského průmyslu*. Podepsal prezident, až do války přísně nestrannický a později smýšlením nejspíš národní socialista, ty dekrety bez donucení? Prvním z uvedených dekretů každopádně vyřešil předválečný problém národnostních menšin: dal podnět *k odsunu Němců*, či jak se podnes v Německu říká, *k jejich vyhnání*. A říjnový dekret byl vlastně jen fatálním narušením občanského práva na soukromé vlastnictví, zaručeného Ústavou ČSR z roku 1920, nadále platnou.

Vše pokračovalo se strojovou důsledností. V řadě prezidentských dekretů byl také dekret o *závodních radách*, které pak spolurozhodovaly o řízení podniků, státních i soukromých, dekret o nové československé měně (nové koruny se psaly zkratkou *Kčs*) atd. Komunisté pronikli i do odborů, kde původně hájili zájmy zaměstnanců nestranníci nebo členové jiných politických stran. Vytvořili jednotné odbory, zvané *Revoluční odborové hnutí* (ROH), jejichž členem musel být každý zaměstnanec, ať už dělník, nebo úředník, učitel, prostě každý *pracující*. První celostátní konference ROH se konala v lednu 1946 v Praze, a to pod heslem: *„Jednotou odborů k socialismu“*. Hlavní projev tam měl předseda ÚRO (*Ústřední rady odborů*), komunist Antonín Zápotocký. Že jsme si závažnost celé politické situace plně neuvědomovali my mladí, *náctiletí*, je snad normální, nepochopitelné je však to, že na takové změny včas nereagovali staří zkušení politikové. Už koncem roku 1945 jim přece musilo být jasno, že nežijeme přece v první republice, v době vyspělé parlamentní demokracie, ale v časech *třetí republiky*, jejíž demokracie měla značné vady a v níž i naše státní suverenita brala za své. Od jaltské konference velmocí (4. 2. 1945) jsme byli totiž zařazeni mezi satelity SSSR,

Nelze zapomenout ani na obrovskou vlnu prosovětské propagandy, která nás hned s příchodem Rudé armády v roce 1945 zavalila. Co bylo pro nás zvláště nezvyklé, byl Stalinův kult osobnosti. Velmi brzy se všude u nás objevily jeho oficiální portréty, zatím jen s prezidentem Benešem, později s Gottwaldem nebo s Leninem, najednou se všude o něm psalo jako o *geniálním vojevůdci, vítězi nad fašismem*,

osvoboditeli porobených národů, moudrém vůdci pracujícího lidu celého světa a podobně. S tím se vezla i masivní komunistická agitace k vděčnosti a lásce k Sovětskému svazu, o níž vypovídá dost už jen heslo „Se Sovětským svazem na věčné časy!“, které muselo být později vyvěšeno nad bránou do každé fabriky, u vstupu do každého úřadu, ba i školy – a nikde nesměla chybět ani rudá sovětská vlajka. Komunistická propaganda začala tehdy už také s překrucováním dějin. Masarykově první republice hlasitě vytýkala *vykořisťování pracujícího lidu*, našim západním spojencům vyčítala pořad *mnichovskou zradu*, zato však absolutně mlčela o Stalinových zločinech ve 30. a 40. letech, o účelovém paktu Ribbentrop–Molotov (smlouvě o neútočení mezi SSSR a hitlerovským Německem) v srpnu 1939, o anexi východního Polska v září 1939, o katyňské masové vraždě Poláků (rovněž na jeho rozkaz) nebo o záboru naší Podkarpatské Rusi v roce 1945 (tato část někdejší ČSR byla na základě „referenda“ po osvobození Rudou armádou přivtělena k sovětské Ukrajině). Pokud jde o politickou propagandu, je nutno připomenout, že v každé poválečné čs. vládě bylo i *ministerstvo informací*, obsazované samozřejmě členy KSČ (od roku 1945 do 1953 to byl Václav Kopecký).

Tak se stalo, že při květnových volbách roku 1946 získala KSČ v českých zemích 40,17 % hlasů, zatímco národní socialisté jen 23,66 %, lidovci 20,23 % a sociální demokraté 15,59 % voličských hlasů. Na Slovensku neměli však komunisté takový úspěch – KSS tam dostala 30,48 %, zatímco Demokratická strana 61,43 % hlasů. Proto tamní zápas komunistů o moc měl odlišný charakter. V čele nové čs. vlády stál pak Klement Gottwald a jeho KSČ obsadila všechna „silová“ ministerstva. Formálně to byla vláda koaliční, byly v ní *poměrně* zastoupeny všechny strany NF, zahrnovala celkem 25 ministerstev. Avšak ministrem zahraničí zůstal nadále nestraník – Jan Masaryk. Po těchto volbách bylo 18. června téhož roku zahájeno zasedání Národního shromáždění, které se označilo za *ústavodárné*, třebaže se až do poúnorové doby na definitivním znění nové československé ústavy neshodlo. (Po únoru se v NS, doplněném – bez voleb – novými, poslušnými poslanci, nikdo proti nové *lidově demokratické* Ústavě 9. května nepostavil.) Předsedou tohoto NS byl zvolen komunista Antonín Zápotocký.

V Bořeticích ty na dlouhou dobu poslední svobodné volby dopadly jinak. Nejvíce voličských hlasů získala strana lidová – 51,67 %, ale komunisti zde byli kupodivu hned druzí – měli 20,76 % hlasů, národní socialisté obdrželi 17,98 % a sociální demokrati jen 9,59 %. Předsedou MNV byl pak až do února 1948 představitel místní organizace československé strany lidové, Josef Šťastný z domu č.p. 29 v *Dědině*.

Důležitou událostí roku bylo též ukončení *odsunu Němců* z pohraničí (ukončen k 28. 10. 1946 – odsun 2 165 135 osob), což vedlo přirozeně už v létě 1946 k velkému nedostatku pracovních sil, zejména při žních v příhraničních regionech. Vláda to řešila jednak výzvami k osídlování pohraničí občany z vnitrozemí, *repatrianty* z cizích zemí, a později i rodinami řeckých komunistů, jednak však organizováním pracovních *brigád* (hlavně mezi úředníky, studenty a vojáky) a nakonec, v srpnu 1946 vyhlášením tříměsíční pracovní povinnosti pro mládež ročníků 1927 a 1928. Tyto krizové metody, používané komunisty, byly sice převzaty ze Sovětského svazu, podobaly se však těm nacistickým postupům z doby protektorátu, kdy jsem už také musel několikrát do roka chodit se svou třídou, místo vyučování, na brigádu do polí hodonínského státního statku (sklízet rajčata, zelí nebo brambory). Teď se ovšem nutnost brigád zdůvodňovala nezbytností odstranění válečných škod na majetku, především státním a také plánovitým *budováním republiky*. První plán tohoto druhu se nazýval *dvouletkou* (1947–1948).

Životní úroveň obyvatelstva se krátce po válce díky pomocné akci UNRRA (potraviny, dopravní vozidla atd. z válečných zásob americké

armády), kterou nám zprostředkovala OSN, poněkud zlepšila. Vyba-vují si chuť americké čokolády, burákové pomazánky nebo masových konzerv s nápisem *Horse Meat* (s koňským masem, o kterých jsme žertovali, že to znamená *horský med!*) a též velké plechovky s grapefruitovým džusem nebo menší s lahodnými máslovými sušenkami, které jsme nosili na skautské výlety. Jen uvažte, že v těch letech stále trval v zásobování obyvatelstva přidělový systém, až do roku 1953, tzv. *lístky na požitaviny, na textil i na tabák*. Ještě dnes vidím před sebou též *betldresy* (battle dress) naší poválečné armády, jejich *džípy* značky *Willys* či velké nákladáky značky *Dodge*, pocházející ze stejného zdroje. UNRRA ale skončila 30. 6. 1947. Na tuto akci měl pak navázat mnohem velkorysejší *Marshallův plán*, o němž se mělo v srpnu toho roku jednat na pařížské konferenci. Před tím však musela naše vládní delegace, v níž byl kromě K. Gottwalda i ministr zahraničí Jan Masaryk, odjet v červenci do Moskvy, konzultovat tuto záležitost se Stalinem – a ten Československu účast na Marshallově plánu zakázal. Tehdy, při návratu do Prahy, Masaryk prý řekl: „*Odletěl jsem do Moskvy jako československý ministr a vrátil jsem se jako Stalinův pohůnek.*“ A ČSR pak opravdu účast na Marshallově plánu, který velmi přispěl k poválečné obnově západní Evropy, odmítla.

Poněvadž v roce 1947 bylo u nás katastrofální sucho, požádali jsme o pomoc Sověty. Dodali nám velké množství obilí, neboť na východě sucho nebylo a jejich úroda byla nadměrná. Zadarmo to nebylo: všechnen náš uran (uranová ruda), těžný na Jáchymovsku a Příbramsku se od roku 1946 vozil po několik desetiletí rovnou do SSSR.

Tehdy, před více než 70 lety, jsme o těch všech záležitostech příliš nevěděli. Komunistické ministerstvo informací dovedlo některé choulstivé informace cenzurovat, i když opravdová cenzura se zavedla až po únoru. Ukázalo se to i na dalším příběhu roku 1947. V létě totiž přecházely přes území našeho státu skupiny tzv. *Banderovců* a snad v žádných novinách si netroufali napsat, že se jedná o ukrajinské protisovětské povstalce, kteří pod tlakem Rudé armády prchali do americké zóny v západním Německu. (Zmínil jsem se o tom už ve svém příspěvku do BL, 2017, č. 3). U nás je hned v slovenských horách „uvitaly“ oddíly ozbrojených *esenbáků* (policistů), kteří byli ochotni je na místě postřílet jako nejtěžší zločince či teroristy. Z toho jasně vyplynulo, že tehdejší, už předúnorový Sbor národní bezpečnosti byl zcela v moci KSČ. Ukázalo se to i při „vyšetřování“ takzvané *krčmářské aféry*. Ne-komunističtí ministři – Petr Zenkl, Jan Masaryk a Prokop Dřtina – byli adresáty balíčků s výbušninou, které měly explodovat při otírání těch dřevěných kazet, ozdobně zpracovaných jako dárek. K výbuchu ovšem nedošlo, zjistilo se však jen to, že zmíněné dřevěné krabičky byly vyrobeny v dílně stolaře – komunisty ze vsi Krčmář u Olomouce. Nepodařilo se však prokázat, kdo byl původcem této nebezpečné provokace. Přirozeně, ministerstvo vnitra a celou policii (SNB) řídil přece komunista Nosek. Podobně nevyšetřena zůstala ještě další, tentokrát „špionážní“ aféra, zvaná *mostecká*, která se odehrála až v lednu a únoru 1948. Její účel byl však stejný: vzbudit u veřejnosti pocit ohrožení a strachu ze „zločinnosti“ vedení demokratických stran – kvůli blížícím se volbám.

A to byl také skutečný spouštěč *únorových událostí*. (Neuvedl jsem pro nedostatek místa řadu dalších kroků na cestě k moci, jež se komunistům při jejich 40procentním zastoupení v parlamentu podařilo prosadit ve směru „*vlády lidu*“, jako *milionářskou dávkou*, revizi pozemkové reformy apod.) Již v prosinci 1947 byl sovětským velvyslancem v ČSR jmenován V. A. Zorin, o kterém jsme si pak povídali, že fungoval jako zkušený režisér toho únorového puče. Svévole jednáni ministra Noska (poslední kapkou byly personální čistky na velitelských postech SNB), který nereagoval na řádné interpelace poslanců demokratických stran v parlamentě, vedl pak 11 ministrů těch tří stran **20. února**

1948 k demisi. Doufali, že prezident Beneš jejich demisi nepřijme a namísto toho bude (podle ústavy) žádat odstoupení celé Gottwaldovy vlády a vypsání předčasných voleb. Toho se komunisté obávali, protože jejich volební preference začaly, hlavně v roce 1947, rapidně klesat. Vyvinuli tedy na těžce nemocného Beneše všemožný nátlak. Hned 21. února byl komunisty svolán „*tábor lidu*“ na Staroměstském náměstí v Praze, se štvavým projevem K. Gottwalda, a 22. února *sjezd závodních rad*, při němž vystoupily poprvé na veřejnost *Lidové milice* (LM), ozbrojená složka KSČ. LM čítaly zpočátku 15 000 mužů, vyzbrojených během dvou únorových dnů vojenskými puškami. Přimo na kancelář prezidenta republiky se valily z komunisty zcela ovládaných odborových a závodních rad národních podniků rezoluce se základním požadavkem, aby *reakční ministři, ti zaprodanci západních imperialistů z vlády ihned odešli*. 24. února v poledne vypukla v celé republice jednodílná *generální stávka*, rovněž pod taktovkou rudých. Na Hrad se dostaly také četné „*delegace pracujících*“ z pražských nebo okolních průmyslových závodů, ve skutečnosti to byly agitační bojůvky komunistů, zatímco delegáti mohutné demonstrace demokratických studentů, která měla vyjádřit prezidentovi oddanost a povzbudit jej v odporu vůči komunistickému nátlaku, byla esenbáky zadržena již při vstupu na Hradčanské náměstí a ostatní studenti úderu obušků a hrozbou zatýkání byli donuceni k ústupu. (Mezi těmi studenty byl také jeden bořetický občan, bratr mého kamaráda Tony, Jáchym Suský, studující práva na Karlově univerzitě. Kvůli svému politickému přesvědčení po únoru však nedostudoval – byl vyloučen.) Mezitím začaly vznikat *akční výbory NF*, které obsadily sekretariáty demokratických stran, také však veškeré národní výbory, národní podniky a státní instituce. Ve školách rozhodovaly nejen o vylučování studentů, ale i samotných profesorů. KSČ zdůvodňovala toto násilné převzetí moci v dosud demokratickém státě údajnou přípravou *reakčního puče* vedením národně socialistické a lidové strany (!).

Bezprostřední nátlak na prezidenta republiky, který byl na Hradě de facto internován, vykonávali ovšem vedoucí partajníci – Klement Gottwald, Antonín Zápotocký a Václav Nosek. Po šestidenním naléhání, o jehož intenzitě a formách můžeme jen spekulovat, dne **25. února** odpoledne těžce nemocný prezident Beneš (zemřel pak 3. září 1948) podepsal konečně souhlas s demisemi ministrů demokratických stran i Gottwaldovy návrhy na jmenování nových, „spolehlivějších“ ministrů. Jako příklad můžeme uvést náhradu dosavadního ministra spravedlnosti, národních socialisty Prokopa Drtiny komunistou Alexejem Čepičkou (Gottwaldovým zetěm). Prezidentův souhlas přijel slavnostně oznámit početnému *taboru lidu* na Václavském náměstí samotný Gottwald. Po skončení celé slavnosti pochodovaly Prahou opět LM v plné zbroji – snad proto, aby naznačily, jakou alternativu v případě prezidentova nesouhlasu mohla naše republika tehdy čekat...

Pokud si, čtenáři, položíte otázku, proč jsem právě tomuto smutnému výročí věnoval tolik místa, uvědomte si laskavě, že únor 1948 odsoudil zejména mou generaci na víc než 40 let k životu v rudé totalitě. Jak vysvětlit z celého příběhu, z osudu té *třetí československé republiky* (1945–1948) i ze samotných příprav tehdejšího komunistického převratu, nešlo o legální ani o demokratickou proměnu politické orientace státu, ani o *nekrvavou revoluci*, třebaže v únorových dnech roku 1948 nepadl u nás snad ani jeden výstřel – nýbrž o dokonale promyšlený bolševický puč s hrozbou použití ozbrojených sil, SNB a LM (armádu, v níž byla řada *západních* vojáků i na velitelských postech, neměli ještě komunisté ve své moci. To lze doložit i na případu jednoho z tehdejších velitelů, generála Heliodora Píky, který byl po vykonstruovaném procesu, na základě smyšleného obvinění ze špionáže, již v červnu 1949 popraven).

Lidové milice pochoduji Prahou dne 25. 2. 1948.

O tom, co následovalo po únoru 1948, jsem se pokusil čtenářům BL napsat už ve svém seriálu článků *Ohlédnutí za padesátými lety I–IX* v předchozích ročnících. Snad bych mohl uvést alespoň několik bezprostředně následujících poúnorových dat: **10. březen** (smrt Jana Masaryka, asi zavražděn), **18. březen** (z Ústavodárného národního shromáždění byla zbavena poslanecké imunity i poslaneckého mandátu – za negativní postoje k únoru – řada poslanců demokratických stran, např. V. Krajina, J. Ursíny, O. Hora atd., kteří byli nahrazeni komunisty), **19. březen** (prezidentu Benešovi bylo předloženo k podpisu jmenování nových „spolehlivých“ soudců Státních soudů v Praze, Brně, Bratislavě), **9. duben** (ÚV KSČ rozhodl, že v nadcházejících volbách 1948 bude vytvořena jednotná kandidátka NF: tam uvedeni jen komunisté a jejich přísluhovači), **29. duben** (první politický proces v ČSR – u nového Státního soudu v Bratislavě, kauza „*protistátní spiknutí*“), **9. květen** (ÚNS schválilo nedemokratickou *Ústavu 9. května*, prezident Beneš ji však odmítl podepsat), **30. květen** (volby do NS, Národní frontu volilo údajně 89,2 %, bílé lístky vhodilo 10,8 % voličů), **2. červen** (prezident Beneš podepsal abdikaci, o níž byla veřejnost informována až 7. 6.), **14. červen** (NS zvolilo prezidentem republiky Klementa Gottwalda, a únorový převrat byl dovršen). Ve dnech **19. až 27. června 1948** se však v Praze konal XI. *všesokolský slet* a jeho účastníci provolávali, na Strahovském stadionu, i při pochodu Prahou, slávu prezidentu Benešovi a věrnost odkazu T. G. Masaryka.

Nakonec mohu ještě dodat, že i v Bořeticích došlo ke změně ve vedení obce: akční výbor NF, jehož předsedou byl František Hajda (z domu č.p. 106), odvolal řádně zvoleného předsedu MNV, lidovce Josefa Štastného, a dosadil do té funkce hned po únoru komunistu Jana Linhu z domu č.p. 217. Vše se odehrálo v klidu, bez násilí. Ale první političtí vězni zde byli už v roce 1950.

PhDr. Antonín Grúza

Prameny:

URBAN, Zdeněk a kol. *Československé dějiny v datech*. Praha 1987.
TOMEŠ, Josef a kol. *Encyklopedie českých dějin*. Praha 2008.

Na zavádce v Kobylí

Po zkušenostech s novátory z loňského roku, kteří se snaží zasahovat do historických zvyklostí hodů bez jejich hlubších znalostí, jsem se rozhodl navštívit všechny zavádky v okolních obcích a seznámit se s jejich průběhem a porovnat je s prameny, které jsem mohl prostudovat.

Podařilo se mi sehnat jednu z posledních prací Zdenky Jelínkové „Zavádka a skočná“, která obsahuje hanácko-slovácké tance. Prostudoval jsem i starší práce Augusty Šebestové, rodinnou kroniku Jakuba Petráska, práce Jana Herbena z Brumovic a další práce týkající se krojů a hodů. Zajímal jsem se také o „raabizaci“, kdy část půdy našeho kraje patřící c.k. rodině byla předána dosídlencům „familiaritům“ a vznikla Kašnice a Dvorce v Kobylí. Tito familianti si s sebou přinesli své kroje a zvyky, které ovlivnily jistě i naše předky, jak píše i Augusta Šebestová. O tom však samostatně v některém dalším čísle. Mám také rozsáhlý archiv fotografií z hodů do připravované publikace o hodech. Nejstarší zmínka o hodech-posvícení je z roku 1777, kdy byl o pouti a hodech zabit chasník Jan Vykydal z Kobylí a od té doby jsou hody o týden po pouti.

Zavádka v Kobylí se konala v pondělí 18. června. Nechal jsem se oklamat zprávou v novinách, že se zavádka bude konat v 17 hodin, ale začala o hodinu později. Měl jsem tak čas vyzpovídat některé občany Kobylí. V tomto roce držel hody ročník 2000. Dva stárci a sklepník. Stárci měli podobný kroj jako je náš, ale hodně zdobený výšivkou. Byl tam také jeden chasník od nás a byl bez výšivky ihned rozpoznatelný mezi chasou z Kobylí. Stárky mají také kroj velmi podobný našemu. Na první pohled skoro stejný, jen z kotůče vychází řada pentlí sahající stárkám až po pás. Sukně mají až vysoko nad kolena a tetičky oblékačky se snaží, jako u nás, obléci sukně co nejširší. Sklepnice si tak jako před časem u nás „vydupaly“ místo šátku také věnce s kotůčem. Sklepník měl u šmukáče rahýnko s pentlemi. Překvapilo mne i několik vdaných mladých žen ve velmi slušivém a střizlivém kroji s barevnými punčochami. Stárci nenosí fedra.

Zavádka začala vyhlášením a sezváním zpěváků. Čekal jsem několik desítek zpěváků tak, jak je to u nás pod hudbou na sóle, ale na podiu se vedle muzikantů vtačilo asi 10 zpěváků, zřejmě mužáků pod vedením p. učitele Damborského. Stárci, stárky a krojovaná děvčata se seřadili po pravé straně muzikantské budy včetně starých stárků a chasy. Hudba začala hrát první zavádkovou písničku „Ten kobylský

zámek mezi horama...“. Melodie této písničky se pak opakovala po celou zavádku. Touto melodií bylo zahráno několik starých zavádkových písní a doplněno „Vy kobylská chaso, kde vy máte stárka“... a pak byly tyto melodie doplněny texty o stárcích a stárkách, budovatelských úspěších obce, o březových májkách vysekaných v lese, kterých bylo vysekáno víc, než bylo potřeba, a ty byly stárky rozvezeny kamarádkám ve Vrbici atd. Jedna se dostala i k nám a je uvázána na rozhlasu u bačalandy. Následovalo mnoho dalších témat.

Když začala hudba hrát, vykročil první stárek do sóla jakoby zavádkovým krokem. Potýkají se se stejným problémem jako u nás v Bořeticích. Nejprve výkrok levou nohou, krok sum krok, pomlka na jednu dobu a výpon. Pak znovu výkrok pravou nohou a tak stále dokola. Když dojde první stárek do čtvrtiny sóla, nastupuje druhý a po další čtvrtině třetí. Po obejití celého kola přijde první stárek před svou stárku a ukloní se stárce. Ta vyjde zavádkovým krokem naproti stárkovi, zatočí se před stárkem kolem dokola a oba pak obcházejí sólo tak, že stárka couvá. Obejdou sólo a stárek předá marinku starému stárkovi, ten počká se stárkou až přijdou i ostatní včetně sklepníka. Pak odejdou do středu sóla a postaví se bokem k máji tak, že vytvoří jakýsi paprsek od máje, který se kolem ní otáčí. Až obejdou jednu čtvrtinu sóla, přijdou s krojovanými děvčaty mladí stárci a vytvoří další paprsek. Po další čtvrtině pak přichází chasa s dalšími děvčaty a vytváří nový paprsek. Poté přicházejí další tanečníci z řad návštěvníků, doplňují paprsky až po okraj parketu nebo vytvářejí paprsky další. Tančí se, dokud zpěvákům nedojdou témata. Nakonec zazpívají několik slok zavádkové písničky „Dívča ze dvorečka...“. Hudba zahraje ryčnou polku, tanečníci zavádky ji tančí, a tím zavádka končí.

Naše sousedy často trápil na hodech déšť. Stejně to bylo i letos. První přeháňka přišla kolem poledne a druhá kolem třetí hodiny. Po krátkém dešti se vyčáslilo a zavádka byla za krásného slunečného počasí.

Václav Petrásek

Možná ostrov Oldřich Damborský (2017)

Každý člověk je ostrov
a nekonečný oceán
společnosti bytostí
kolem něj,
životodárný plankton
lásky
dává do slov
a delfini i murény k němu
přicházejí,
aby tvořili souostroví,
plující k naději....

Zrýmované vinařovo ponouknutí Oldřich Damborský (2011)

Vínice se vlní leopardím skokem,
žár žhne nad Trkmankou, potokem,
svícny kaštanů svítí do modrojasu,
soumrak usne v oranžovém kanafasu.

Zatímco stéká pot z těl vinařů,
zpovídá se lípa vánkům jako farářům,
v Rasovni se tyčí barevný totem
a starý vinař u sklepa říká: Tož, pote.

Mám tu dobrého veltlíka
a frankovečku a skvělého ryzlíka,
ve stínu kvelbu pozvedněte mysl,
víno zhojí vaše trable jako dobromysl...

Padesát let od srpna 1968

Ano, letos 21. srpna uplyne již celé půlstoletí od chvíle, kdy do naší Československé republiky naráz vpadly spojené, až po zuby vyzbrojené *bratrské* armády *Varšavské smlouvy* (sovětská, polská, východoněmecká, maďarská a bulharská). Údajně to bylo 750 000 vojáků a 6 000 tanků, které sem vyslal *na pomoc v boji proti vzrůstající se kontrarevoluci* generální tajemník ÚV KSSS (Ústředního výboru Komunistické strany Sovětského svazu), Leonid Iljič Brežněv.

Bylo ráno, snad sedm hodin, slunce nám svítilo do oken a já seděl v kuchyni u jídelního stolu a popíjel svého *turka* se dvěma kostkami cukru a ospale jsem uvažoval, co mě toho dne v nakladatelství čeká. Vtom zazněl u dveří zvonek. Žena šla otevřít. Stála tam sousedka Ch., velice rozčilená. „*Pustte si rádio, jsou tady Rusáci!*“ A opravdu, z našeho malého tranzistáku (televizor jsme ještě neměli) zazněla strohá zpráva o *vstupu vojsk Varšavské smlouvy na území Československé socialistické republiky*, po níž následovalo chmurné varování Ústředního výboru KSČ (jehož *prvním* tajemníkem byl tehdy milovaný Alexandr Dubček), abychom v *této mimořádné situaci zachovali klid a rozvahu*. Současně však se pootvěřeným oknem naší kuchyně ozval zvenku rachot těžkých motorů. Iva vyhlédla z okna a zvolala: „*Tanky!*“ A viděli jsme: ze směru od Děhylova, tedy od Opavy (od Polska), se k Ostravě valila dlouhá kolona tanků. „*Proboha, začíná snad válka? Co si s tím malým počneme?*“ nařikala. Daneček, sotva čtyřměsíční mimino, spal klidně ve své postýlce v ložnici. „*Bodejť, v noci řádl a ve dne bude spát. No nic, já musím do práce, a ty se o něj starej,*“ řekl jsem, sbalil aktovku a upaloval jsem k autobusu do města.

Autobus (číslo 39) nás dovezl jen do Mariánských Hor, kde byla ulice ucpána ruskými tanky. S ostatními cestujícími, úředníky, prodáváčkami a důchodci, jsem pak šlapal poctivě asi tři kilometry do centra Ostravy, strategicky obsazeného „*bratrskými*“ vojsky. Tam jsem dorazil k deváté hodině. A to už začalo slunce hřát, jak se na léto sluší, a vojákci v typických *rubáškách* pomalu vylézali z rozpálených pancířů, aby se na nich nepříliš pohodlně usadili zvenku. Někteří mezi nimi, zřejmě ti odvážnější, se dali zvolna do řeči – to když kolem shluklá mládež začala se na ně obracet s otázkami a radami, vyslovenými školáckou ruštinou: „*Pačemu vy přijechali sjuda? – Zdeš nikakaja kontrarevolucija! – Iditě damoj!*“ To zůstávalo bez odpovědi.

Propletl jsem se mezi tanky, zkoprnělými *rudoarmějci*, s ostré nabítky samopaly, a naštvanými Čechy – z hlavní ostravské ulice (*Nádražní třídy*, po únoru přejmenované na *Dimitrovovu*) až na *Hollarovu*, kde bylo nakladatelství Profil, moje pracoviště. V té době se připravoval již ediční plán na rok 1969, ale toho 21. srpna jsme v díle příliš nepokročili. V pracovně šéfredaktora Zdeňka R. jsme vytřeštěně zírali na černobílou obrazovku jediného televizoru v podniku, popíjeli kávu za kávu a kuřáci (mezi něž jsem celá desetiletí patřil) *hulili* jednu cigaretu za druhou.

Z vysílání Československé televize, dosud Rusáky neobsazené, jsme se dozvěděli řadu novinek, například že invaze byla celé týdny pečlivě připravována a že vojska sem vpadla doslova ze všech stran – od severu z NDR (východního Německa, tedy *Německé demokratické republiky*) a Polska, od východu (ale přes Polsko) ze SSSR a od jihu – z Maďarska a Bulharska. Nejotřesnější však byla zpráva, že *okupanti* hned po vpádu odvěkleli naše představitele (A. Dubčeka, L. Svobodu, J. Smrkovského, F. Kriegla a další) do Moskvy. Tam je pak ve dnech 23.–26. srpna 1968 Brežněv se svými soudruhy přinutil k jednání

a posléze i k podpisu *smlouvy o dočasném pobytu sovětských vojsk a o normalizaci poměrů v Československu*. Nátlaku odolal jedině František Kriegel, povoláním lékař, někdejší interbrigadista ve Španělsku. Tímto aktem mělo tehdy skončit *Pražské jaro*, jak to nazvali na Západě, a zároveň začít nové historické období v dějinách naší republiky, *údobí* (totalitní) *normalizace*.

Tak jednoduché to však nebylo, ani v Praze, ani v Ostravě, kde jsem ty události prožíval. Hned druhého dne se na ulicích města objevily malé stolky s podpisovými listinami a nápisy: *Pokud souhlasíte s neutralitou ČSR, připojte svůj podpis!* Podepsal jsem se na jednom archu, již skoro zaplněném podpisy s adresami těch signatářů a v duchu si představil, jak by se asi dal ten požadavek neutrality uskutečnit. A tu jsem si všiml, že nedaleký rohový dům je bez obvyklé tabulky s názvem ulice. Cośi podobného provedli neznámí oponenti okupace v celém městském centru. Na fasádách domů, před kterými tanky postávaly, se objevily výrazné nápisy, provedené černou, červenou nebo bílou barvou, v azbuce, *Brežněv = Gitler* nebo *Ivan, idi damoj!* či jen prostá šipka s údajem *Maskva 2 500 km*. Bylo to dosti výmluvné. V Profilu jsem se později dověděl, že autor jedné, námi vydané knihy, novinář Ivan K., byl ruskými *oficiry* (asi *rozdědky*) odvěčen na jakousi *komandaturu* do Trenčína a tam tvrdě vyslýchán. (Do konce života si už jako novinář nezapracoval, živil se však slušně, jako bagrista u nějakého pražského stavebního podniku.) Rusáci měli zřejmě seznamy *kontrarevolucionářů*, které bylo nutno prověřit nebo také internovat.

Samozřejmě se hned po vstupu vojsk naplno rozjela i osvědčená propaganda. K tomu účelu zřídili novou rozhlasovou stanici, zvanou *Vltava*, která hned od začátku, od 21. srpna, šířila ve dne v noci účelové nepravdy, například, s jakým nadšením jsou sověští vojáci u nás vítáni. Tomu se čelilo zvláštním vydáním regionálního deníku, ostravské *Nové svobody* a *Ostravského večerníku*, kteréžto tiskoviny byly nadšenými mladými kolportéry rozdávány na ulicích zdarma. U podpisových stolků jsme dostali zadarmo také několik plakátů s nápisem *Žádáme svobodu pro naše představitele* a portréty prezidenta Svobody, prvního tajemníka KSČ Dubčeka, předsedy vlády Černíka a předsedy NS Smrkovského, abychom je vylepili za skly našich oken a vstupních domovních dveří. Tyto plakáty bývaly však leckde v noci strhovány promoskevskými komunisty, tedy *kolaboranty*, jak jsme je mezi sebou nazývali. Ovšem, abych nezapomněl, v Praze hned ve dnech 22. až 25. srpna zasedal *mimořádný XIV. sjezd KSČ*, který byl svolán v dokonalém utajení do chráněných prostor jedné velké továrny v Praze-Vysočanech, a protože jeho delegáti se jednomyslně vyslovili proti probíhající okupaci a stavěli se za další *budování socialismu s lidskou tvář*, býval později odmítán jako *sjezd vysočanský, nelegální, na němž převládaly nacionalisticko-šovinistické tendence* atd.

Na venkově, tedy i v Bořeticích, si jen málokdo uvědomoval, jaké důsledky bude mít srpnová okupace. Vždyť zanedlouho, o pár týdnů

Sovětský tank na Václavském náměstí dne 21. srpna 1968.

později, byly už všechny *sdělovací prostředky* (jak se říkalo *médiím*), čili rozhlas, televize, noviny, časopisy atd., zas důkladně cenzurovány, takže mnozí občané u nás ani nevěděli, co všechno se s okupací změnilo. Jedině z českého vysílání Svobodné Evropy, Hlasu Ameriky nebo vatikánského rozhlasu, se mohli dovědět, že tentokrát odešlo z republiky do exilu na 80 000 osob a že asi 600 000 lidí bylo zbaveno všech funkcí, ba i svého povolání a možnosti publikovat nebo veřejně vystupovat, učit nebo odborně pracovat jen proto, že protestovali proti okupaci nebo jen na dotaz (při prověrkách v roce 1970), zdali s ní souhlasí, odpověděli záporně. Osobnosti v popředí, jako Dubček nebo Smrkovský či Kriegl, zmizely z veřejné scény během několika měsíců. Na rozdíl od 50. let nebyli ovšem popraveni (to by rozjitřenou veřejnost znovu popíchlo), ale jen politicky umrtveni, odstrčeni na venkov nebo do ciziny. Dubček byl sesazen z funkce prvního tajemníka ÚV KSČ už 26. srpna 1968, přímo L. I. Brežněvem v Moskvě, a na jeho místo jmenován jiný Slovák, Gustáv Husák. Československá veřejnost reagovala na moskevskou „smlouvu“ ještě 6.–7. listopadu 1968 stávkami a nepokoji. V lednu 1969 se na protest proti nesvobodě a kolaboraci upálil student Karlovy univerzity, Jan Palach. Veřej-

nost tento čin sice vyburcoval k novým protestům, ale jen nakrátko. 17. dubna 1969 byl G. Husák potvrzen ve funkci prvního tajemníka ÚV KSČ a zahájil plánovaný proces „normalizace“ s tuhou cenzurou a zatýkáním nejvýraznějších politických odpůrců, pokud zde zůstali.

Někteří z mých přátel odešli do exilu. Mohl bych jmenovat například malíře Jaroslava H., který se uplatnil velmi brzy v kanadském Torontu, nebo svého kolegu, historika umění Petra S., jenž se za několik let vypracoval na ředitele galerie v západoněmeckém Dortmundu. Na druhé straně však jiný můj kolega Milan T. skončil na pár let jako topič v kotelně nějakého podniku v Olomouci. I já jsem se ženou doma probíral možnosti emigrace. Vzhledem k našemu malému dítěti jsme však zůstali, třebaže jsem zanedlouho musel se čtyřmi dalšími redaktory opustit nakladatelství a hledat si práci mimo kulturní instituce.

Okupační vojska, ale jen ta sovětská, se v naší republice usadila na „dočasných“ 23 let. Tankisté, motorizovaná pěchota a dělostřelci obsadili v každém kraji několik kasáren (u nás například v Šumperku, na Libavě a ve Frenštátě pod Radhoštěm), při nichž jim byly vybudovány *paneláky* s komfortními byty pro veškeré důstojníky a poddůstojníky s rodinami. Celkový počet okupantů a jejich rozmístění (zvláště těch speciálních oddílů s jadernými raketami) byly přísně tajné, ale v době jejich odsunu, v červnu 1991, bylo zde evidováno „jen“ 73 500 sovětských vojáků a 39 921 rodinných příslušníků i dalších civilistů.

21. srpen 1968 si připomínáme se smutkem a ostražitostí, podobně jako 25. únor 1948. Mezi těmito daty jsou však i velké rozdíly. V ten srpnový den byly sovětskými vojáky zastřeleny desítky nevinných, překvapených či neopatrných, převážně mladých československých lidí. Naproti tomu v únorových dnech 1948 nepadl nikdo kulkou z pušek LM nebo SNB, zato však v následujících letech byly popraveny celé stovky nevinně „odsouzených“ československých občanů. Po únoru odešlo do exilu na Západ na 30 000 Čechoslováků. Po srpnu však přes 80 000 osob. Avšak tu není místo na podrobnosti.

PhDr. Antonín Grůza

Prameny:

Vlastní vzpomínky autora.

TOMEŠ, Josef a kol. *Encyklopedie českých dějin*. Praha 2008.

Letní mentorování

Oldřich Damborský (2014)

Krahujec krouží a rybníkem
obilí se zlatými zrny těžce plní,
můžeš být rváčem nebo snílkem
pod ochranou lásky jsme milostiplní.

Pod starou lípou solitérem
krmelec pro všechnu polní zvěř,
můžeš mít holé ruce nebo chodit s kvěrem,
však pro něco dobrého věř.

Polní cesta se klikatí mezi vinohrady,
oblohou pluje mraků bílý prám,
nač rozdávat nepřenositelné rady,
každý na to musí zkušeností přijít sám...

Letní pozorování

Oldřich Damborský (2013)

Stromy žhnou svou letní auru,
přijímám jejich vstřícné signály,
když nade mnou s pózou haurů
letí chechtaví rackové do spirály.

Vedle mne jde starý černý pes
vyplazuje jazyk, tím se chladí,
lehnu si do pelesti stráně bez nebes
a nepřemýšlím, jak uprchlo mládí.

Jen pozoruji chomáčky mráčeků
v ultramarínu blankytné oblohy,
možná Mácha vzhlíží na obláčku
a vedle Lori s šátkem nachovým.

Ta divukrásná holka

Oldřich Damborský (2010)

Smaragdové oči (vinic),
malinové rty (soumraku),
hebké líce (zrajících meruněk),
oblé boky (hory Pálavy),
blond vlasy (žhnoucí pšenice),
Dlouhé nohy (řek Dyje a Moravy),
drobné chloupky (stébel latránu tatarského),
úzký nárt (Ždánického les),
drobné kotníky (Pouzďřanské stepi)
a za patami (Bílovických kopců)
stíny (Malých Karpat).

Ta rozesmátá letní holka...
(...jižní Morava)

Základní škola a Mateřská škola Bořetice, okres Břeclav, příspěvková organizace

Čím budu, až vyrostu

...to byl název celoročního projektu v ZŠ a MŠ Bořetice. Jeho cílem bylo nejen přiblížit žákům různá povolání i tradiční řemesla, ale seznámit je s vývojem povolání v historickém kontextu a také požadavky, které jsou na dnešní zaměstnance kladeny.

Školní rok 2017/2018 uběhl velmi rychle, protože se pořád něco dělo. Ve všech třídách se pracovalo s velkým úsilím. Největší pozornost si zaslouží naši prvňáčci, kteří se v tomto školním roce naučili pěkně číst, psát, počítat i s přechodem přes desítku. Příkladně se chovali, pěkně svačili, plnili si své úkoly svědomitě, a to vše pod vzorným vedením třídní učitelky Mgr. Miroslavy Herůfkové. I ostatní paní učitelky se věnovaly svým žákům ve třídách nadstandardně. Žáci rádi čtou, počítají, recitují, sbírají starý papír, malují, soutěží, zpívají, hrají fotbal, a to vše s chutí a nadšením. Svědčí o tom například úspěchy v soutěži Matematický klokan, v recitační a pěvecké soutěži, v přátelských soutěžích v ZŠ Velké Pavlovice a ZŠ Kobylí. Žákům se také dařilo ve sběru starého papíru. Vítěznou třídou se stali třetíci a nejlepší sběračkou celé školy byla Natali Chrástková, žákyně 3. třídy,

kteřou přijela osobně ocenit zástupkyně firmy Stavosur, Hustopeče. I letos jsme získali bonus v hodnotě 5 000 Kč za nejvíce nasbíraných kilogramů v přepočtu na jednoho žáka. Nejlepší sběrači ze ZŠ i MŠ si užili super výlet ve VIDA science centru v Brně.

Pochvalu si zaslouží všichni, kteří se podíleli na závěrečném vystoupení školy. Opět bylo úžasné! Rozloučili jsme se s žáky 5. třídy, kterým přejeme hodně úspěchů na velkopavlovickém gymnáziu a na druhém stupni ZŠ. Již teď se těšíme na naše nové prvňáčky, kteří byli v červnu panem starostou slavnostně pasováni na školáky. Jejich třída už je krásně vymalovaná, aby se jim v ní od září líbilo.

Děkuji našemu zřizovateli za to, že schválil pořízení konvektomatu do školní jídelny. Děti i strážníci se tak mohou těšit na kvalitnější a zdravější stravu.

Všem dětem, rodičům, pracovníkům školy a čtenářům BL přeji krásné léto plné radosti a nezapomenutelných zážitků.

Mgr. Ivana Macháčová, ředitelka školy

Mateřská škola

Pohyb a pohádky jsou pro nás jako stvořené. I letošní jaro a léto bylo plné překvapení. Při putování za vodníkem jsme poznali důkladně nejen okolí Bořetic, ale zavítali jsme i do Velkých Pavlovic a Němčiček. Vodník nás provázel na akademii, a nakonec nás navštívil na hřišti, na kterém končila pohádková trasa s rodiči.

Na výletě v Břeclavi jsme si zatančili s Mimoni, prolezli pirátskou loď, opičí dráhu. Stali jsme se dokonce účastníky soutěže v pevnosti Boyard, kde nám pomáhal otec Fura. Pohádky jsou prostě naše a také naše anketa je tentokrát trochu pohádková.

Kdybys měl/a kouzelný prsten, co by sis přál/a?

- Koně, mám je ráda.
- Přála bych si Vánoce.
- Vyčaroval bych si hasiče, líbí se mi.
- Abych byl už velikej.
- Aby bráška už neměl neštovice a neškrábal se.
- Zlato, protože plní přání.
- Hasičské auto, mám rád hasiče.
- Přála bych si mluvícího koníčka.
- Abych měla koníka miminko a starala bych se o něj.
- Chtěla bych pejsánka.
- Želvy Ninja, líbí se mi.

Jaká pohádková postava se ti líbí a proč?

- Princezna Elza, líbí se mi její vlasy a šaty.
- Princezna, protože si s nimi ráda hraju.
- Mně se líbí princezna, protože má strašně krásný vlasy, šaty a korunu.
- Koník, protože na něm jezdím, a ještě se mi líbí baletky.
- Mně se líbí princezna, protože se na ni ráda dívám v televizi, nebo mi o nich bráška čte.
- Želva Donatello, líbí se mi, jak cvičí s tyčí.

- Všechny, čerti, draci, ježibaby.
- Kapitán Amerika, má štít a odráží střely.
- Nejvíc se mi líbí čaroděj, dělá kouzla a mohl by mi vyčarovat auto.
- Želvy Ninja, protože chrání lidi.
- Hasič, protože hasí požáry.

V jaké pohádce bys chtěl/a žít?

- V pohádce Ledové království.
- O královně, hodně bych tancovala.
- V pohádce kde je princezna.
- V koníkové pohádce.
- O království, všichni by mě poslouchali.
- V pohádce o želvách, hodně se mi líbí.
- V takové, kde je král, bojoval bych s drakem.
- O superhrdinech, pomáhal bych jim.
- V nějaké, kde jsou Želvy Ninja, měl bych super krunýř.
- V pohádce o robotech.
- To nevím, zůstal bych doma s mamkou.

Co dělá vodník s hrníčky?

- Schovává si do nich rybky.
- Dává do nich dušičky, co plavou ve vodě.
- Chytá do nich dušičky, když se lidi utopí. Já plavat umím, mě nechytí.
- Dává do nich kamínky.
- Nalívá do nich vodu, aby byl pořád mokrej.
- Myslím si, že si do nich dává pití a sám sebe polívá.
- Nabírá si do nich vodu a polívá s ní lidi, co mu chodí kolem rybníka a křičí.
- Napustí si do nich vodu a tu pak pije.
- Má je na kapři šupinky a s nima pak platí v obchodě.
- Hraje si s nima a umývá je.
- Dává tam maličké muchomůrky a ty pak jí.

MATEMATICKÝ KLOKAN 2018

NEJLEPŠÍ POČTÁŘI ŠKOLY:

Kategorie CVRČEK (2. a 3. ročník)

1. Huslík Michal, 3. ročník – 63 bodů
2. Pilarčíková Laura, 3. ročník – 62 bodů
3. Hemplová Dominika 2. ročník – 62 bodů
(maximální počet bodů v kategorii CVRČEK – 90 bodů)

Kategorie KLOKÁNEK (4. a 5. ročník)

1. Barbora Šnajdrová 4. ročník – 99 bodů
2. Sára Springerová 5. ročník – 90 bodů
3. Tobiáš Novák 5. ročník – 86 bodů
(maximální počet bodů v kategorii KLOKÁNEK – 120 bodů)

NEJLEPŠÍ ZPĚVÁCI ŠKOLY 2018

I. kategorie – žáci 1. a 2. ročníku

1. místo Štěpán Šebesta (1. ročník)
2. místo Jaroslav Herzán (2. ročník)
3. místo Nella Maňková (2. ročník)

II. kategorie – žáci 3.-5. ročníku

1. místo Laura Pilarčíková (3. ročník)
2. místo Adéla Folerová (4. ročník)
3. místo Barbora Šnajdrová (4. ročník)

NEJLEPŠÍ SBĚRAČI STARÉHO PAPÍRU V ZŠ A MŠ BOŘETICE VE ŠKOLNÍM ROCE 2017/2018

Žáci ze základní školy nasbírali 20 829 kg.

1. místo ve sběru
 1. Natali Chrástková 2 677 kg
 2. Michal Huslík 1 696 kg
 3. Štěpán Šebesta 1 299 kg
 4. Sabina Veselá 1 239 kg
 5. Filip Dufek 1 083 kg

2. místo ve sběru
 1. Šimon Otáhal 1 021 kg
 2. Klára Doležalová 903 kg
 3. Tereza Kuchyňková 851 kg
 4. Anna Šebestová 851 kg
 5. Kateřina Novotná 676 kg

3. místo ve sběru
 1. Silvie Bendová 654 kg
 2. Adéla Folerová 615 kg
 3. Šimon Buchta 416 kg
 4. Filip Novotný 391 kg
 5. Kristýna Babáčková 226 kg

Děti z mateřské školy nasbíraly 9 976 kg.

1. Agáta Surmanová 2 351 kg
2. Marek Buchta 1 383 kg
3. Milan Kaňka 1 154 kg
4. Nikola Secká 951 kg
5. Jan Maceček 768 kg

DĚKUJEME!!!!

NEJLEPŠÍ RECITÁTOŘI ŠKOLY 2018

I. kategorie – žáci 1. a 2. ročníku

1. místo Dominika Hemplová (2. ročník)
2. místo Veronika Lejsková (1. ročník)
3. místo Jaroslav Springer (1. ročník)

II. kategorie – žáci 3.-5. ročníku

1. místo Natali Chrástková (3. ročník)
2. místo Helena Šebestová (4. ročník)
3. místo Tomáš Matějovič (4. ročník)

1. třída

2. třída

3. třída

KRÁSNÉ PRAŽDNINY

<p>Co mám ráda na léto Že se koupeme. Že jsou prázdniny. Že jezdíme na dovolenou. Jíme amerku. Jsou víc s kama- rády</p> 	<p>Kam pojedou o prázdninách - do Rásmí chytat ryby a na lávce Klášter mlýn Lukáš</p>
<p>Co se mi líbilo na Korfu? Na Korfu jsem se svou rodinou letělo letadlem. Bylo to dobrý. Na Korfu jsme si půjčili auto. Lázeň je velké dobrodružství.</p> <p style="writing-mode: vertical-rl; transform: rotate(180deg);">Marek Hladík</p>	<p>Co mám rádo, než si - Já se mi líbí koupání - Že jezdíme na ryby Vše se se sebou </p> <p style="text-align: right;">Marek M.</p>

PŘEJE 3. TŘÍDA

<p>Co mám ráda na léto Že jezdíme na koupání, dovolenou se svými, jíme amer- ku, je pohoda, děláme letáček, a hlavně si nemů- žeme. Krásné prázdniny přeje Klára.</p> 	<p>Kam pojedou o prázdnin- nách. Pojedou v ráno do Vítku na Elku. Pojedou s mamkou a s bráčkou, budou se pobíjet, opalovat jsou pěkný prázdniny! Měchka Dávid.</p>
<p>Jak představuji prázdniny V létě bych chtěla letět k moři. A také se těším na to, až poje- deme s paní Bukov- skou do aquaparku Moravia. Natálie Ch.</p>	<p>Kam pojedou o prázdninách Druhý týden pojedou na chatu. Na chatě budu hrát mini golfa, koupání ve vlně. SIMČA</p>

4. třída

Léto
 Léto, léto už je tady,
 těšíme se na prázdniny.
 Budem chytat, koupat se,
 léto je tu bez práce.
 Třeba honiči, léto je tu,
 všude kolem lochy, hořčice.

Eda Brunlov

Prázdniny
 Už se těším na prázdniny
 na ten krásný letní čas
 dva měsíce už se mi
 uvidím vaší ráda kas.
 Ledal se mi v krásný sen
 jak táborím pod stěbem.
 U ohně jak si zpívám
 a rohlík s květkou pojídám.

Helena Šebestová

Vída park

V pondělí 18.6. byli některé žáci naší školy odměněni za úbor papíru návštěvou Vída parku v Brně. Měli jsme úvodní programy. První a druhý ročník měly program o recyklu. Třetí, čtvrtá a pátá ročník si zabývaly na občerstvení. Všem se nám ve Vída parku moc líbilo.

Prázdniny

Letím se na prázdniny, pojedu s bráčkou na fotbalový stadion, potom pojedu na cizí země, hokej, a pojedu ještě na dva měsíce do Ameriky. Pak pojedu k babičce.

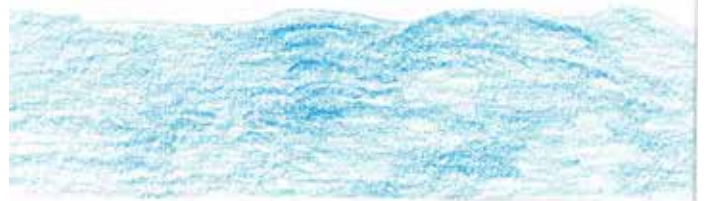

Richard Levík

Léto

Šimon Buchta

Přišlo léto letos rychle nikde vody, ani kýchle! Léto, horko, sluníčko opálím se buzičko. Na léto mám měraději, kdyři prázdniny přikráčiji.

Prázdniny

Na prázdniny se moc těším. Budeme jedit na výlety, koupat se v bazénu, hrát si, opalovat se a hlavně budeme dovádět. S kamarádkou Míšou budeme venčit psy, dělat blbiny, tančovat a všechno možné. Prázdniny jsou super ukázkou od školy. Vlastně je to taková "hozdilna".

Uvěm, že prázdniny se užijú.

Nabátka Janylová

Školní výlet

Dne 21. června jsme jeli na školní výlet. První zastávka byla Masoch a Buchta. V jachym byla sperecka knapich. Byly tam také dva krapichy, stáhlitel a stáhlitel jmanom Romo a Julie krapichery. Dádel a mnoho dalších. Potom jsme se jeli na hokej a cestou jsme videli nejkrasější a nejkrasější... "čikličere krapu". Přijedli jsme Tabuřkou směle Romou a Masochy jsme jeli do rámeu Lyrie. Těamku jsme objevili krapichu, krapichu a učitelkou kolonadu. Šamík byl propojen, ohlédám pro pančou, ale šamík stáhlitel pro stáhlitelu a krapichu. Dali jsme jeli do jachymy jachymy v hokej. Kani přivítáme máva vyprávča. Pálit o máva jmanom Tabuřkou krapu. Kny do jachymy vyjelal Blaniček vyjelal v ab se Tabuřkou Tabuřkou. Kři jsou připraveni zastávou, až bude aštym smím vyjelal.

Žaklyni & tá
Barbora Janylová

Z prázdnin se nejvíce těším na to, až s rodiči a bráškou pojedeme k moři. Naposled jsem byla u moře, když mi byly 4 roky. A bylo to super! Těším se, jak se budu hrabat v moři, hrát si v písku a laby na bazény. Jsem zvědavá, jak se to bude líbit brášce a jestli se nebude bát letět. Mám se letání letadlem líbit. ♥

Michaela Svášková ♥

5. ročník se loučí se ZŠ Bořetice

Tehdy to všechno začalo... Byli jsme malíci prvňáčci
Dnes vzpomínáme na naši docházku do základní školy.

Každý kopeček je jako jedna třída naší docházky do ZŠ Bořetice. Čím víc kopečků, tím víc zážitků. Každou třídou jsme byli starší, chytřejší a hlavně samostatnější. Děkuji za hodně pěkných zážitků a výletů: Praha, Macocha a Ekocentrum Trkmanka. Je jich ještě hodně, ale tyhle jsou pro mě nejhlavnější.

Tereza Kuchyňková

Každý den jsem chodil ze školy domů unavený jako kotě. Každý den jsem se ale učil něco nového a v tom budu rád pokračovat na gymnáziu ve Velkých Pavlovicích.

Daniel Preston

Každá z našich tříd je jako jeden kopeček zmrzliny. Jsou hezké, je jich pět, a když je vidíte pospolu, většinou Vám vykouzlí úsměv na tváři. A navíc, i když se vám jeden z nich nezamlouvá, pak vám ho někdo příjemně připomene a věřte mi, že i za něj budete rádi. Když některý z nich odejde, nahradí ho jiný. Jednoduše řečeno: naše škola je kopa, z které máte vždy radost.

Sára Springerová

Domů jsem chodila ze školy unavená jako kotě, ale to nevadí, zato jsme ve škole prožili hodně zážitků a naučili jsme se toho hodně. V první třídě jsme byla malá koťátka a uměla jsme málo věcí. V druhé jsme toho věděli zase více. V třetí třídě jsme byli už chytří. Ve čtvrté třídě jsme byli zase chytřejší. Teď jsme páťáci a loučíme se s naší školou. Dál půjdeme buď do základní školy v Kobyli, nebo na Gymnázium do

Velkých Pavlovic. V téhle škole to bylo fajn, je mi líto, že se rozdělíme, ale to je život, ten nám přinese hodně krásných věcí, ale taky úkolů. Ale vždy se musíme znovu postavit na nohy a jít dál svým životem.

Kristýna Babáčková

Když jsem chodil ze školy domů, tak jsem si zpíval a přemýšlel o tom, že mi bude líto toho, že se naše třída rozdělí. Myslím si, že budu smutný jak ten pesek.

David Húdek

Domů jsem chodil unavený jako kotě. Lehl jsem si do postele a odpočíval jsem. Ale mně to nevadí, protože jsem se naučil hodně nových věcí, které budu určitě používat v budoucnu. Třeba na 2. stupni v Kobylí, kam budu chodit od září.

Filip Novotný

Naši dva spolužáci **Samuel Lengál** a **Tobiáš Novák** se z našeho kolektivu vzdálili o pár dnů dříve než my. Odletěli na dovolenou, proto nemohli napsat příspěvek do Bořetických listů. Ale věříme, že na nás myslí a my zase na ně.

Spolužáci

Dnes to všechno končí... ...jsme velcí pátáci.

Přejeme Vám všem krásné léto.

Tobiáš – Samuel – Sára – Filip – Kristýna – paní učitelka – Daniel – Tereza – David

Školní družina

Aktivity ve školní družině byly pestré i v jarních a v posledním čase velmi teplých letních dnech.

Po vydařeném maškarním karnevalu plném různých kostýmů a masek si děti připomněly, co by nemělo chybět na „zdravém talíři“. Poté se připravovaly na Velikonoce, chystaly velikonoční výzdobu, vytvářely velikonoční vajíčko z bavlnky i velikonoční zajíčky. Pak cestovaly časem za vyhynulými tvory, kteří fascinovali velikostí a počtem druhů. Každý si vytvořil skládacího dinosaura a společně si vyrobili i modely sopek, které díky jednoduché chemické reakci chrly lávu. Další týden se nesl v duchu módy a holky i kluci si zahráli na módní návrháře. Navrhovali botasky nebo lodičky, podle svého výběru, ale i kostýmy pro superhrdiny či další kousky oblečení. Tento týden byl završen módní přehlídkou, při které děvčata předváděla letní i zimní oblečení a společenské šaty a všichni kluci tvořili porotu, která hodnotila jednotlivé modely. Po týdnu módy se děti rozhodly o tom, čím by chtěly být, až budou velké. U kluků nejvíc převládalo povolání policista a u holek to byla třeba kadeřnice nebo veterinářka. Děti nezapomněly ani na maminky a jejich svátek a vyrobily krásná přáníčka. Vytvářely i skupinový projekt zoo. Starší žáci kreslili výběhy pro zvířátka, mladší žáci skládali zvířata, která pak lepili do příslušných výběhů. Vznikla tak krásná zoo, která je k vidění v prostorách školní družiny. Děti stihly i další krásné téma: honem všichni do pohádky, kde kreslily pohádkové postavy. Zvládl pohádkový kvíz, ve kterém přiřazovaly k sobě pohádkové dvojice, a poznávaly znělky z večerníčků. Nakonec se věnovaly létu a k nim neodmyslitelným dovoleným, přičemž si každý vybral místo, kam by se chtěl jednou podívat. Všichni se

už těšíme na letní prázdniny, a proto přejeme krásné léto a ještě hezčí dovolené.

Mgr. Radka Šebestová, vedoucí školní družiny

Módní přehlídka ve školní družině

Dlouhovláska pomáhá i v Bořeticích

Nemoci a úrazy – běžné téma z učebnic Prvouky pro 1. ročník, řekla jsem si. V podání našich prvňáčků ale úplně běžně pojato nebylo. Alespoň ne vzhledem k jejich věkové skupině.

Žáci prvního ročníku mě totiž velmi překvapili, když krom běžných nemocí, kterými si sami prošli již několikrát, jako je rýma, chřipka, neštovice a jiné, zaznělo také slovo rakovina. Zaskočilo mě, kolik zkušeností s touto nemocí, ať už osobních, či zprostředkovaných médií, tito malí človičci mají. Ve třídě byl najednou les zdvižených rukou (dobře, přiznávám, že v naší třídě jen lesík) a každý měl k tomuto tématu co říct. Ten viděl v televizi reportáž o dětech trpících rakovinou, ta zase narazila na článek v novinách, některé z dětí měly dokonce přímou zkušenost z rodiny.

Na toto téma jsme s dětmi během školního roku narazili ještě několikrát a jejich zvědavost a touha pomoci byla neutuchající. „Co s tím? Tohle přece nemůžu jen tak obcházet,“ pomyslela jsem si. Rozhodla jsem se proto vyzvědět o zákeřné nemoci několik informací na vlastní pěst. Při pátrání jsem narazila mimo jiné na webové stránky *Nadačního fondu Šance onkoláčkům* a projekt s názvem *Dlouhovláska pomáhá*. Dočetla jsem se, jakým způsobem je možné pacientům s touto diagnózou aspoň trošku pomoci, zažehnout v nich jiskřičku naděje, že vše bude zase lepší. „Tak jo, daruju jim vlasy.“

S tímto rozhodnutím jsem přišla do třídy a svůj záměr oznámila prvňáčkům. A protože ustříhnout paní učitelce cop bez rizika trestu se nepoštěstí každý den, všichni nadšeně souhlasili. Úsměvy poněkud opadly, když vyšlo najevo, že nůžky a svůj cop současně jim do rukou nesvěřím. Chtělo to profesionála! Naštěstí jsme pro něj nemuseli chodit daleko, protože máme ve třídě maminku-kadeřnici, která se spoluprací ihned ochotně souhlasila.

Takový projekt chtěl ještě dalšího externistu. Někoho, kdo je schopný zodpovídat prvňákům rozličné otázky o fungování lidského těla, zdraví a prevenci různých nemocí. Oslovila jsem tedy mladou paní doktorku z Bořetic, MUDr. Barbaru Burešovou, která nejen velmi ráda nabídku přijala, ale také se rozhodla přispět k našemu projektu a věnovat nám i své vlasy.

Barevnou zásilku plnou našich příspěvků na paruky a pozitivních myšlenek ve formě dopisů od prvňáčků jsme s hřejivým pocitem u srdce přinesli na poštu v Bořeticích a odeslali. A proč vlastně tohle všechno? Protože i nejmladší školáci z naší obce už vědí, že k pomoci druhým nejsou potřeba peníze nebo velké dary. Stačí jen nápad, trocha dobré vůle a obyčejné lidskosti.

Za kolektiv 1. třídy Mgr. Miroslava Herůfková

Ochrana bobrů ve středověku

V současné době je v tisku často popisována činnost bobrů na březích našich řek a rybníků. Při přípravě materiálu pro práci o Trkmance jsem narazil na zajímavé údaje o názoru na užitečnost bobra v 16. století. Bobři byli v té době považováni za škodnou pro rybníky a jezera. Historik R. Hurt popisuje ve své práci o rybníkářství tažení proti bobrům na olomouckých městských rybnících kolem roku 1613. Za jejich chycení do želez nebo zastřelení vypláceli olomoučtí měšťané odměnu jednoho zlatého. Hurt uvádí, že zprávy o zneškodnění bobra jsou z té doby dost časté. Někdy se vyskytoval jen jeden zápis do roka, jindy se zapsalo, že byli zastřeleni bobři tři až čtyři – v uvedeném roce 1613 však vystoupal jejich počet až na osm. Poslední zprávy o chycení nebo zastřelení bobra jsou již jen v první polovině 18. století, kdy zřejmě tato re-

dukce střelnou zbraní bobry vyhubila. V některých krajích poklesl stav bobrů v 16. století tak, že i ulovení bobří byli „vyhrazení“ vrchnosti.

Ochranařská politika v dnešní době vedla k přemnožení bobrů a vzpomněl jsem si na výrok pana Ing. Lošťáka, který jednou v tisku prohlásil: „... jestli lesníci nevědí, k čemu jsou pušky.“

V současnosti jsme měli již bobry i v Bořeticích v Trkmance a na nových rybnících. Po pokácení všech vrb se odstěhovali. Tak tedy, babo, rad, co s tím a kdo má pravdu. Přikláním se k názoru pana Lošťáka, že je nutno dnešní populaci bobrů ne chránit, ale redukovat, neboť škody jejich činností jsou veliké.

Václav Petrášek

Jenom malá vzpomínka

Odehrálo se to v roce 1948, tedy před 70 lety, sice v roce, kdy *zvítězila pracující třída v boji s reakcí*, ale je to vzpomínka docela milá. Náš bořetický oddíl Junáka uspořádal totiž v létě toho roku svůj druhý skautský tábor, a to v údolí řeky Dyje pod Novým Hrádkem u Lukova na Znojmsku.

I v tomto případě nám tábořiště zajistil mladý kněz, bořetický rodák, totiž P. Vítězslav Pazderka, tehdy kooperátor v Louce u Znojma, nejednalo se však o lesní palouk s půlkruhem už postavených stanů s podsadami (jako před rokem), nýbrž o patrovou ubytovnu za bývalým vodním mlýnem v malebném údolí horní Dyje za Znojmem. Co tam ještě stupňovalo nádech dobrodružství, byl fakt, že právě středem řeky, u které jsme pak strávili dva srpnové týdny, procházela odedávna moravsko-rakouská zemská hranice. Dyje tam protéká poměrně hlubokým hustě zalesněným údolím a podél ní se vinula lesní cesta, stoupající na našem, severním břehu, po svahu vzhůru, až na skalnatý hřebec, kde se tyčily polozičené zdi rozlehlého Nového Hrádku, významné pohraniční pevnosti ze 14. století. Řeknete si: učeněná romantika! Ale ten obraz není úplný. Na opačnou stranu se cesta přidržovala toku řeky, ale hned po 50 metrech mívala odbočku směrem na rakouskou stranu. V pradávých dobách v tom místě býval asi brod, ale v roce 1948, tři roky po válce, tam byly ještě zbytky dřevěného mostu. Stála

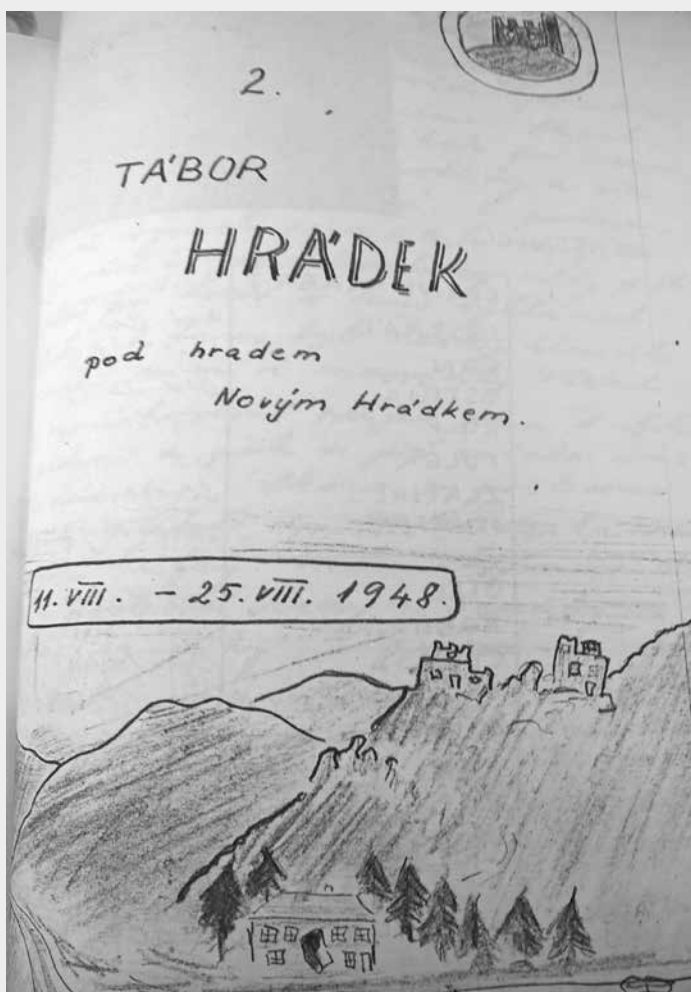
tam vlastně jen trámová konstrukce, uprostřed řeky navíc přerušena a docela bez vozovky. A pak dále, snad po kilometru cesty se otevřelo na jižní straně řeky široké údolí, kterému vévodil vysoký kopec se středověkým hradem. To byl docela zachovalý hrad Hardeg, vybudovaný, jak jsem později zjistil, českým králem Přemyslem Otakarem II. K němu se však nedalo z naší strany suchou nohou přejít.

Milý čtenáři, na tomto místě mi dovol nevelkou odbočku. Tam, na Znojmsku jsem se pak v životě vrátil ještě třikrát. Poprvé v roce 1957, jako student dějin umění, na krátký výlet do Znojma, kdy jsem dychtivě prohlížel staré stavební památky a ze skály, na které stával tamní knížecí hrad, jsem zíral do romantického údolí meandrující řeky, tím směrem, kde jsme před devíti lety pobývali.

Podruhé jsem neodolal v roce 1970 a vypravil se s lvou a našim dvouletým synkem Danem na týdenní pobyt v chatové osadě nepříliš daleko od jiného hradu, vlastně jen zříceniny hradu, Cornštejna, na vysokém skalním ostrohu nad řekou, jež v tom úseku netoří už státní hranici (ale i tak to se vše nacházelo v dobře střeženém pohraničním pásmu). Tehdy, začátkem června, byla však voda v řece ještě dost studená, nicméně my jsme jezdili na půjčených loďkách a jednou statečně pádlovali až k tomu zmíněnému objektu, vyškřábali se nahoru a pečlivě jej prohlédli (moje žena pracovala už u „Památek“). K Novému Hrádku, který byl pro nás daleko proti proudu řeky, jsme si pádlovat netroufli. Ostatně by nás tam *péesáci* (PS, vojenská pohraniční stráž s ostře nabitými samopaly) ani nepustili. Celých 40 let tam bylo zakázané hraniční pásmo.

Třetí příležitost se mi naskytla až po roce 2004, po našem vstupu do Evropské unie. Ostravští *památkáři* byli pozváni k návštěvě nově založeného *Národního parku Podyjí*. Byl zřízen samozřejmě jen na levobřežním (moravském) území dyjského počí. Teď už byl upraven pro pohyb turistů. Na *Vraní skále* byla postavena vyhlídková plošina,

z níž jsme mohli přehlédnout daleko do krásného lesnatého údolí, od pyšně vévodícího Hardeggu na rakouské straně, až kamsi k „našemu“ *Novohrádeckému mlýnu* na straně československé. Nakonec jsme přešli po novém mostě přes Dyji, prošli nevelkou rakouskou osadou pod kopcem a pak jsme (malá skupinka památkářů) jako běžní turisté absolvovali prohlídku zmíněného hradu s německým výkladem nějaké starší paní. Svět se za těch několik desetiletí pořádně změnil...

Vratme se však, alespoň ve vzpomínce, k časům našeho skautování. My jsme si tenkrát v našem dobrodružném podnikání ani příliš neuvědomovali všechna rizika plynoucí z polohy našeho tábora. Hned po příjezdu jsme obsadili dvě prostorné místnosti v patře budovy a také kuchyň v přízemí. Nahoře jsme si narovnali v každé místnosti dvě řady slámníků, které jsme předtím řádně nacpali slámou v stodole u mlýna. Do spíže u kuchyně jsme uložili zásoby trvanlivých potravin, pro ty

čerstvé (chleba, rohlíky, salámy, zeleninu atd.) chodila vždy střídající se dvojice „kuchařů“ do obchodu v Lukově. Nemohu tu popisovat podrobnosti, ale každý tábor byl pro chlapce dobrou školou určité samostatnosti a pro mě kurzem manažerství, protože jsem ten tábor vedl. Táborový oheň, *táborák*, jsme připravili v dostatečném odstupu od ubytovny, na loučce poblíž, a když jsme jej zažehli a zazpívali *Červená se line záře* nebo *Poštorenská kapela*, zdálo se nám, že nás i Rakušané z večerní temnoty protějščího břehu poslouchají. Ve dne chodili po zbytcích toho dřevěného mostu z pomnichovské doby a v nedaleké hospodě poblíž dalšího bývalého mlýna si kupovali české pivo, na které byli zvyklí. Pak se s několika láhvemi v síťovce stejnou cestou vraceli domů.

Z ostatních bodů našeho táborového programu bych neměl zapomenout orientační hry, vedené i mimo cesty do hustého lesního porostu, výlet k Novému Hrádku, s podrobnou prohlídkou zřícených i zachovalých stavebních částí, napínavou noční hru v družinách, s minimálním použitím *baterek*, při které všichni chlapci osvědčili svou odvahu a obezřetnost. A také výlet na Vranovskou přehradu, původně plánovaný na jeden den, ale když nám navečer ujel poslední autobus z Vranova, zajistil jsem pro všechny levný nocleh v místní turistické noclehárně a ráno – byla neděle, autobusy nejezdily – jsme se vydali na pochod po silnicích a lesních cestách k „domovu“. Pochod, snad čtyřhodinový, jsme si zpestřovali zpěvem pochodových písniček a také zastávkou k občerstvení u studniční pumpy na jedné návsi. Byl horký den, ale dorazili jsme, až na nějaký ten puchýř na patě, všichni v pořádku, hladově zhltili narychlo připravený guláš a uložili se ke krátkému odpolednímu spánku. Řeka nám do toho pod otevřenými okny tiše šuměla.

Je neuvěřitelné, že ještě půl roku po *Vítězném únoru* se dalo u státních hranic žít v takové pohodě.

PhDr. Antonín Grúza

Za poskytnutí fotografií a výňatků ze skautské kroniky děkujeme rodině Novákové a Michalové z Bořetic.

Pane Bože! Ať už zaprší!

V neděli po mši šla z kostela skupina starších žen. Dříve rozebíraly situaci v obci a povídaly si o událostech, co některé ještě nevěděly.

Tuto neděli se však jejich hovor točil kolem počasí, neboť již měsíc v Bořeticích nepršelo, a porovnávaly to s loňským rokem, kdy také dva letní měsíce nepršelo: „Poslúchejte, už to bude jak lúni. Dyščovková studňa je prázná a pumpa už taky srkla. Už možem zalívat enom z kohútka obecní vodů. Ale víte, co to stójí. A prej ešče nemusíme platit jakýsi stočný, protože nemáme čističku. To prej budeme platit ešče jednu tolik, co za vodu za to, co vypúšťáme do Svodnice.“ Druhá ji odpovídá: „Naša mladá chodí na ty naše nový rybníky chytat ryby. Je tam furt, dyž má čas. Nechytne toho moc, ale tak se u chytání opaluje. Už je opálená, jak dyby dojela od moře. Tá mě povídala, že lúni klesla voda v rybníkách o jeden metr a letos se tam voda ešče ten metr nevrátila. Ty naše rybníky nemajú žádněj přítok vody, enom co nastúpne, jak v šutráku. Náš kronikář jim říká nebesáky, že dostanú vodu enom, dyž prší, nebo ze snihu.“ Třetí na to: „Skoro každej deň se žene bůřka, ale dycky se nám vyhne, jednu na Hodonín, podruhé to

rozežene Palava, prší do tech rybníků u Nových Mlýnů, anebo dyž se to tahne od Brna, tak enom po Hustopeče. Ale hromy sú slyšet moc. Tak jak v pětačtyřicátým za války. Už se nechcu dívat ani na zprávy v televizi. To ukazujú pořád, jak kde moc prší, kde padajú krúpy a co to vyplavilo.“ První se znovu připojila: „Představte si ženský, že ten můj ožrala došel včera ze sklepa v náladě a už od dveří se ščúří. Povídá, slyšel sem ve sklepe novéj vtip. Že neuhodneš, co dělá Bořečák, dyž se blíží bůřka? Nevíš? No vezme konvu a ide zalívat. Ha HA HA a ešče se temu řehal.“ Potom se přidala zase ta první: „Máme ešče jednu nádej. V Kobylú majú za týdeň hody a tam skoro dycky pršívá. Tož uvidíme, esli se to letos vyplní. Bylo by už načase.“

Dál už to nevím, neboť ženy prošly kolem mne a další část rozhovoru jsem už neslyšel. Zaprší už i v Bořeticích?

Václav Petrásek

Veterán „bavorák“ znovu na cestách

Může se zdát, že Bořetice jsou líhni cestovatelů. Po předloňské cestě Radka Hrábka do Říma a loňské pouti do Santiaga de Compostela, kdy absolvoval část Svatojakubské cesty i se svou přítelkyní, a loňské cestě Adama Stohanzla s kamarádem k čínským hranicím se 34 let starým BMW, se v neděli 1. července vydal Adam Stohanzl a Lukáš Sadílek s dalšími kamarády na cestu za vínem do Gruzie.

Lákalo je ochutnat vína vyráběná v Gruzii prastarou technologií v kvevri – nádobách z pálené hlíny a zakopaných v zemi. Jsou to nádoby podobné velké amfoře o velikosti do 2 000 litrů. Ty už po tisíciletí používají ve východní Gruzii v oblasti Kacheti, kde se jim říká „churi“ (čuri). Tato metoda byla zapsána v roce 2013 do mistrovských děl nehmotného dědictví UNESCO.

U nás tuto metodu propaguje producent TV seriálu Vinaři Tomáš Vican – sám také vinař. (Ten má od druhého dílu prv-

ní řady seriálu zakázán vstup do Kravihorské republiky spolu se scenáristy a poradci seriálu proto, že dělá z vinařů blbce. Zato kameramani jsou navrženi na nejvyšší vyznamenání KHR „Řád burčící kvasinky“ za záběry vinařské krajiny kolem Pálavy. Tak zní rozhodnutí vlády KHR).

Václav Petrásek

Láska je někdy lakomá Barka...

Oldřich Damborský (2007)

...z Werichových pohádek,
krade zlaté kadeře dívek jako straka
a s pískovými muži se dává do hádek.

Pětník polibku žmoulá v ruce
a přemítá, zda jej dá všanc králi Souznění,
třebaže má na své straně zlaté slunce,
nevěří, že budou milenci spaseni.

Však dělá dlouhý nos na toho, kdo krhavě se směje,
Ženám, jež jsou s láskou za zenitem,
a ony přece vyvolávají lásku, milostné kurděje,
nepropadnou tak lhostejnosti sítem.

Láska je někdy lakomá Barka,
hamižná, svárlivá, žárlivá a nepřející,
však vždy popluje na poušti bez plachty bárka
něhy a v kalužích bídy blankytné nebe,
oči zrcadlící.

Bořetický básník
Oldřich Damborský vydal
začátkem dubna malou
útlou sbírečku s názvem
Zrcadlení nejen s verši
opěvujícími naši líbeznou
jihomoravskou krajinu. Ale
i s vinaři a vinohrady, o lásce
ve všech podobách, ať
v kladném, či záporném
smyslu. Sbítku mu vydali
přátelé z Mělníka v počtu
100 kusů a je neprodejná.

Zaniklá ves Trutmanice

Při opravě plynovodu mezi Velkými Pavlovicemi a Bořeticemi, za velkými oblouky plynovodů přes Trkmanku, byla po skrývce ornice nalezena část zaniklé osady. Ve žluté podorniční vrstvě se vyrýsovaly obdélníky zásypu základů kostelíka a hrobů.

Tato osada vznikla pravděpodobně ve 13. století kolonizací ze sousedních Rakous. První písemná zmínka o této osadě je z roku 1330. Osada zaniká asi na konci 15. nebo na začátku 16. století, neboť již v roce 1570 budují majitelé panství na jejím místě rybník, kterému se říkalo Trkmanský. Na hrázi tohoto rybníku byl mlýn, který vlastnil i rakvický koryfej (vedoucí) Eduard Kornyšl. Nepřežil však přechod fronty v roce 1945, kdy byl ruskou armádou rozstřílen a poté odstraněn. Průzkum tohoto prostoru byl již v minulosti prováděn povrchovým sběrem někdy v 50. letech minulého století.

Osada mohla ve středověku zaniknout zničením nájezdníky. Na Břeclavsku takto zaniklo přes 30 osad. Tak jak bylo v té době zvykem, nalezený kostelík měl orientaci západ (vchod) a východ (oltář) a byl obdélníkového tvaru. V Bořeticích je tato orientace jih (vchod pod věží) a sever (oltář). Vysvětlují si to tím, že po třicetileté válce měla obec jen sedm osídlených domů a občané si za podpory Bedřicha hr. Opersdorfa postavili v roce 1680 uprostřed hřbitova jen kapličku s kostnicí, která byla později na počátku 18. století rozšířena na kostel, tentokrát za pomoci Marie Antonie z Lichtenštejna-Czoboru (zdroj: Hosák, Vlastivěda moravská).

Tato kaplička (zřejmě dnešní kněžiště) určila pak orientaci na jih–sever a vstup do kostela od obce s dřevěnou zvonící a zděnou „žebračkou“. Při úpravě a snížení terénu na základovou spáru terénu na východní straně a po archeologickém průzkumu jsem našel kulové jamky po sloupech zvonice o rozměrech 50 × 50 cm, které

jsem vyznačil v zádlažbě a které byly částečně zničeny po nové, nesmyslné zádlažbě před pár lety. Co se stalo se zvonem na zvonici, zda byl zničen požárem kostela, nebo ukraden nájezdníky, mně není známo a nikde se toho nemohu dopátrat.

Již ve Vlastivědě moravské, Hustopečský okres píše Ladislav Hosák: „Zaniklou ves „Trutmanice“ neb „Trkmanice“ připomíná dvůr Trkmanec, Velká a Malá Trkmanská na Pavlovsku a Trkmanská hora na Rakvicku. Osada stávala na Malé Trkmanské, kde na „kostelíku“ našly se v 60. letech 19. století spousty kostí, jež použity byly k výrobě „spodia“ (pozn. autora: ze spodia se vyrábělo živočišné uhlí, které se používalo v cukrovarech na čištění cukru a v letech 1841–43 na výrobu hnojiva superfosfátu). Byl tu hřbitov kol trkmanského kostela...“ Poté popisuje Hosák, že podle Slavíka měřil trutmanský katastr 2 500 měřic rolí a 107 měřic vinohradů. Při dělení přešlo na Bořetice 400 měřic pastvin a 127 pastvin společně s vrchností v trati „Oulehla“.

V základech kostelíka nebyl nalezen žádný stavební materiál. Naše okolí nemá žádný kamenolom (jen v Kobylí se kámen dobýval v pískovně spolu s pískem), a proto se kámen používal i ze základů zničených kostelů a jiných staveb. U nás to bylo z vypáleného kostela nájezdem Bočkajovců v roce 1605, mlýna a olejny pod hrází jezera Kúdelka a z jeho kamenné hráze.

Václav Petrásek

Z historie bořetického kostela I

Dějiny bořetického kostela sv. Anny jsem se pokusil v úplnosti zpracovat už v knize *Bořetice v proměnách času*, na stránkách 198–213 (ale psal jsem o nich i v některých číslech *Bořetických listů*, ročníků 1994–1997).

Jakkoliv je to pojednání obšírné, neobešlo se bez ojedinělých chyb, kterých jsem se jako autor ani nedopustil – spíše vznikly nepozorností redakce (záměna vyobrazení na str. 204). Vcelku není však nutno tu stať o historii našeho kostela měnit. Píší *našeho*, neboť jsem byl v tom kostele pokřtěn a do svých 28 let, kdy jsem měl v Bořeticích trvalé bydliště, jsem do prostor tohoto chrámu pravidelně docházel při plnění svých náboženských povinností a – bohužel také při pohřbech mých rodičů a pak i všech tří sourozenců, v dobách pozdějších.

V této historii lze najít dosud bílá místa, protože v archivech chybí dodnes některé písemné dokumenty, například smlouva tehdejšího majitele hodonínského panství, hraběte Oppersdorfa, se stavitelem, jehož jméno zůstává tím pádem neznámo. Na tyto historické souvislosti odkazuje ovšem i dávná bořetická pověst, kterou nám v lidové mluvě našeho kraje reprodukovala také kobylská rodačka,

spisovatelka Augusta Šebestová, ve svých *Lidských dokumentech*, jejichž původní vydání se uskutečnilo už roku 1900 v Olomouci. A to znamená, že byla napsána ještě v předminulém století. Ocitujme si například její text ze strany 382:

Pověsti bořetické

Co víme o našem kostelíčku? No včil je krásně vystrójenej, dyť na našu pút, co je na svatú Annu, sem donde hrůza lidí odevšád. Povíдали, že ich tu bylo lúni ale deset tisíc.

Ale našim předkom prej s ním bylo zle. Postavili si ho pod okna, sáhu nad zem, a dál prej nemohli.

Tož jim v tej núzi pomohla kněžna Maria Antonia, z rodu Liechtensteinského byla ona, dostavila jim ho. Dali ji za to henkaj tu Jezovítku, celý to rolí.

Diž ten kostel potom světili, dojela sem s dvoma párama verešů, bujný beztak byli, nebyli jak ty moje faky, toť – a dojeda k tej studni Dolnici, šak je podnes ta studňa, milí vereši se splašili.

Doletěli až k půllánu numero 21 a vtej nesl syn lebo pacholek vodu v putýnkách a chrstl jim tú vodu z jednej putýnky do očí. A hned se zarazili.

Tož tá kněžna potom ten půllán osvobodila od všeckej roboty.

Odtád chodili lidi až do Podivína do kostela, a diž potom pro veliký vody nemohli, tož se dali do stavjáni...

Augusta Šebestová (1852–1933) pocházela z rodiny známého obchodníka, starosty a kronikáře Františka Bezděka v Kobyli, z rodiny, která se přátelila se spisovatelem Janem Herbenem i bratry Mrštíkovi. Své národopisné zápisky začala publikovat už od roku 1873. Věnovala v nich velkou pozornost nejenom své rodné obci, ale i širokému okolí, prakticky celému kraji tzv. Hanáckých Slováků. Její rodina se zřejmě stýkala také s dlouholetým bořetickým starostou Františkem Miklíkem, který zastával zmíněný úřad v letech 1877–1892 a 1895–1905. Není tedy pochyby, že A. Šebestová bořetické realie poměrně dobře znala.

V té pověsti je uvedena skutečná studna Dolnica, která byla vykopána a kameny vyzděna už někdy před 300 lety. Nacházela se před gruntem č.p. 13, zrovna naproti, přes silnici, u naší *Huličky* (uličky mezi domy č.p. 23 a č.p. 24). I já jsem do ní chodil pro bezvadnou pitnou vodu, s putýnkami nebo s *kýbly*, ovšem jen do roku 1945, kdy do ní naši ruští osvoboditelé naházeli zdechliny svých padlých koní a pak musela být zasypána a docela zlikvidována. Dnes by tam měli archeologové z Brna co zkoumat.

Pověst sděluje dále, že kněžně zachránil život syn z půllánu č.p. 21. Podíváme-li se na indikační skicu k stabilnímu katastru Bořetic z roku 1827 (tedy asi o 100 let později), zjistíme, že grunt č.p. 21, potom držel Tomáš Kuchyňka, ale jiná verze této pověsti (zaznamenaná v obecní kronice někdejší starostou Jakubem Petráskem po roce 1922) mluví o dvou *chasničích* jménem Juras a Šumberák, což by odpovídalo (v roce 1827) čtvrtlánům č.p. 20 a č.p. 22., sousedícím s tou jednadvacítkou. Nevíme však, pro kterou verzi události se rozhodnout, pokud některý historik znovu neprobádá archivní fond panství Hodonín z první poloviny 18. století, kde by u *obce bořetické* takový list o osvobození od roboty (na jeden život?) mohl být.

A teď k události samotné. Hrabě Fridrich z Oppersdorfu, šlechtic hornoslezského původu, pán z Dubu a Fridštejna, se 21. 11. 1649, čili po třicetileté válce, oženil s vdovou Annou Helenou Žampachovou, rozenou Jakardovskou ze Sudic, tedy svou krajankou, majitelkou tehdy zadluženého a válkou poničeného panství hodonínského (bez Kobyli, Brumovic, Morkůvek, Čejče, Krumvíře a dvora Plumlůvku u Kobyli – tuto část panství musela dát kvůli dluhu 28 000 uherských zlatých do zástavy, v níž zůstaly až do roku 1671, a bez (Velkých) Pavlovic, jež byly v zástavě až do roku 1676). Doplníme-li k tomu údaj, že Anna Helena učinila svého manžela Fridricha spolumajitelem hodonínského panství až svým testamentem z roku 1661 a že Pavlovce vykoupil sám ze zástavy v tom roce 1676, je zřejmé, že se o zoufalý stav původního, ještě středověkého bořetického kostelíka ani dříve nemohl zajímat.

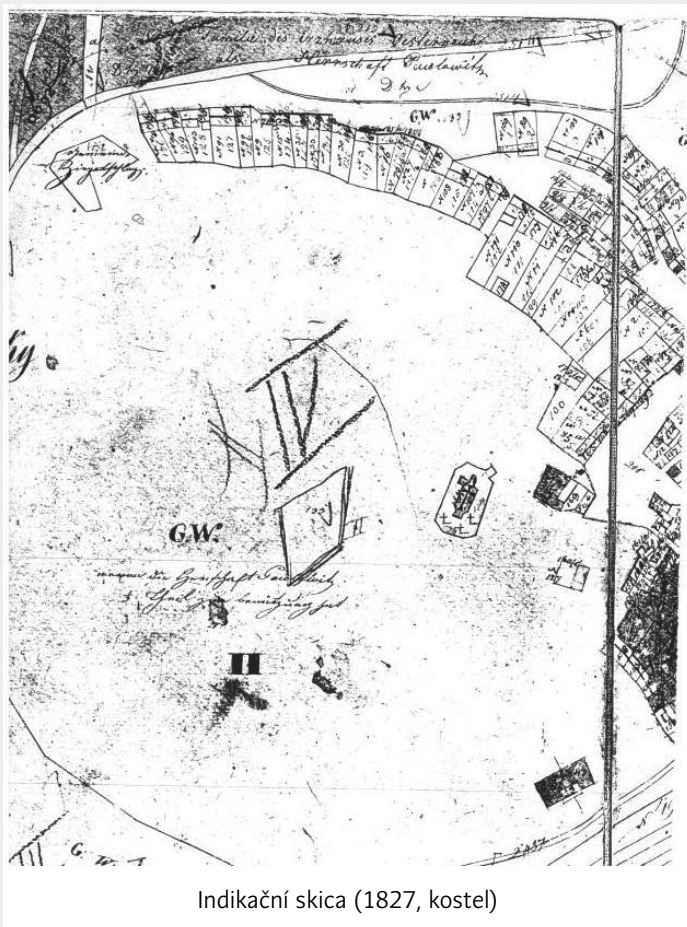
Při biskupské vizitaci, kterou v roce 1672 nařídil provést v celé své diecézi olomoucký biskup Karel z Lichtenštejna (1664–1695), bylo též zjištěno, v jakém stavu se momentálně nacházejí budovy kostelů, hlavně farních, a far či farních dvorců. Po zmíněném vykoupení (Velkých) Pavlovic roku 1676 se hrabě Oppersdorf mohl konečně ujmout správy celého hodonínsko-pavlovického panství, a tu (roku

1677) ho biskupská konsistoř svým přípisem upozornila, že je zároveň držitelem patronátu farních kostelů v Pavlovicích a v Bořeticích, které se stále ještě (po vpádu Bočkajovců, válečném tažení Švédů i nájezdech Turků a Tatarů) nacházejí v troskách. A hlavní povinností patrona byla výstavba a udržování kostelů na jeho panství v provozuschopném stavu.

Hrabě Oppersdorf se zhostil této povinnosti pozoruhodným způsobem. Dal vybudovat v (Velkých) Pavlovicích asi v letech 1678–1680 přiměřeně velký kostel Nanebevzetí P. Marie, i s farou, avšak bez věže, ale ten kostel měl až do roku 1686 pouze statut kostela filiálního pod farou podivínskou. Proto si bořetičtí i pavlovičtí věřící stěžovali v žádosti, adresované zmíněné konsistoři, na ty nesnáze při jejich docházce tehdejšími nebezpečnými polními cestami do farního kostela sv. Petra a Pavla v městě Podivíně. Snad i proto začal pan hrabě stavět asi od roku 1680 bořetický kostel sv. Anny. Byl to od počátku chrám mnohem větší než pavlovický – 38 m dlouhý, v lodi 14 m a v kněžišti 10 m široký, s půlkruhovým závěrem, s představenou hranolovou věží v ose kostela (která směřuje přibližně od severu k jihu) a s přistavěnou hranolovitou (*starou*) sakristií na evangelijní (západní) straně presbytáře. Zsvěcen měl být svatě Anně, bezpochyby proto, že si to přála jeho první žena, paní Anna Helena (ve své poslední vůli z roku 1661), jíž bylo křestní jméno dáno po velké patronce rodného Slezska, svatě Anně, která tam byla od středověku uctívána na Hoře sv. Anny (*Góra sv. Anny* u Nisy). To byly snad hlavní důvody pro výstavbu tak velkého (pro malou vesnici, ve které zůstalo tehdy obydleno jen 38 domů z 61, nepřiměřeně velkého) kostela.

Stavělo se, jak jsem řekl, dle plánu nám neznámého, asi brněnského architekta, možná z okruhu Jana Křtitele Erny (+1698), jež mohl pan hrabě osobně znát (pobýval často v Brně při vykonávání svých úřadů), například od brněnských jezuitů. Kostely se v těch dobách stavěly tak, jak naznačuje pověst: nejprve obvodové zdivo, počínajíc od presbytáře, po obou stranách kostelní lodi, až k jižnímu vchodu, a to postupně, od kamenných základů k nadzemnímu zdivu z pálených cihel, jež zedníci dotáhli však jen po podokenní parapety – asi do výše jednoho sāhu, jak se praví v pověsti. Jaké povinnosti měli při stavbě kostela bořetičtí poddaní? Nebylo jich málo. Museli kromě normální roboty kopat pod dozorem políra a zedníků dlouhé a hluboké základy, pak v kobylském lomu pomáhat kameníkům s lámáním kamene a dovážet ho na toto staveniště. Cihelna pro pálení tak velkého množství cihel byla asi v Pavlovicích – tam se přece stavěl kostel dříve než u nás a také zámek pro *purkrabího*, správce *Horního dílu* panství. Nu, a tam bylo třeba pomoci cihlářům při tvorbě cihel v přilehlém *hliníku* a pak se postarat o dovoz dříví do cihlářské pece na jejich vypálení a konečně také dovézt to celé kvantum vypálených cihel na staveniště kostela.

V pověsti je sice řeč jen o stavbě, avšak poměrně dost času i námahy si vyžádala už příprava staveniště kostela. Jak je patrné ze starých map, z mapy I. vojenského mapování z roku 1764 i z indikační skici ke stabilnímu katastru Bořetic z roku 1827, pro výstavbu nového kostela bylo jednoduše zvoleno místo, kde stával předchozí gotický bořetický kostel, vybudovaný snad ve 14. století, celý ještě z lomového kamene, z něhož ovšem v té době, po roce 1672, mnoho nezbyvalo, snad jen samotné základy. To místo se nacházelo na nejvyšším bodě obce (206 m n. m.), na okraji velké pánské pastviny na severozápadním konci intravilánu, docela stranou vesnické zástavby. Ta pastvina se rozprostírala přes celé Horní i Dolní Tálky a táhla se celým Přílhonem až ke Komárku, na druhé straně pak až po Kúdelku, k někdejšímu rybníku. Domnívám se však, že ruiny středověkého kostelíka, který byl situován v ose východ–západ, nebyly na tom

Indikační skica (1827, kostel)

místě jediným zdrojem stavebního kamene, neboť poblíž se nacházelo také tvrziště, čili trosky kamenné bořetické tvrze, která zanikla asi současně s gotickým kostelíkem. Musíme si ovšem uvědomit, že v našem kraji není dostatek kamenolomů a že naši předkové využili tohoto zdroje už při budování svých obytných domů.

V pověsti, jak ji interpretuje A. Šebestová, se praví: *...a dál prej nemohli*. Pokud jde o hraběte Oppersdorfa, není dost jasné, proč výstavbu bořetického kostela po roce 1681 přerušil. Je sice pravda, že jeho první žena, z jejíž iniciativy (a také jejích peněz) výstavba tohoto poutního chrámu začala, zemřela už v roce 1662, takže se možná již necítil jejím testamentem vázán, ale to vše dostatečně nevysvětluje, proč se přestalo stavět tak náhle, když hrabě neměl například důvody finanční. Je však možné, že už v těch letech začal uvažovat o prodeji hodonínského panství, a proto se je snažil, po předchozím válečném zrušení, co nejvíce zvelebit a zhodnotit. Dal tedy vystavět farní kostely v obou centrech panství, v Hodoníně kostel sv. Vavřince v roce 1687, v (Velkých) Pavlovicích kostel Nanebevzetí P. Marie už v roce 1680. Mezitím, v roce 1663, se ovdovělý hrabě znovu oženil – vzal si vdovu Marii Eleonoru Kounicovou, rozenou hraběnkou z Ditrichštejna, a když mu i ta druhá žena v roce 1687 zemřela, jeho nezáměr o panství hodonínské jen vzrostl. V roce 1691 dal sepsat urbář tohoto panství a o rok později je prodal knížeti Janu Adamovi z Lichtenštejna za obrovskou sumu 720 000 zlatých.

Vojenské mapování (1764)

Co se mezitím odehrálo a jaké to mělo důsledky pro bořetické katolíky, kteří od dob Oppersdorfových tvořili většinu obyvatelstva v naší, opět vzkvétající vesnici? Uprostřed hřbitova, ohraničeného patrně jen dřevěným plotem stály cihlové nízké zdi rozestavěného chrámu. Podle Ladislava Hosáka si tam Bořetičané snad postavili prozatímní malou kapli na nezbytné bohoslužby a pohřební obřady (kolem kostela byl odedávna hřbitov). Tuto zprávu by mohl potvrdit jedině cílený archeologický výzkum pod dlažbou presbytáře, pokud ovšem nešlo jen o stavbu dřevěnou, bez hlubších základů.

Bořetický kostel zůstal každopádně rozestavěn minimálně 30 let. Zdejší věřící museli za některými svátostmi (křty, sňatky) docházet v letech 1605–1686 (nebo do roku 1705?) až do farního kostela v Podivíně a poté do Velkých Pavlovic (kam byli přifařeni až do roku 1879). Matriky narozených, oddaných a zemřelých věřících byly na pavlovické faře vedeny až od roku 1705. A to by naznačovalo, že tamní chrám dostal statut kostela farního až 25 let po výstavbě. Podle některých pramenů byly ovšem Bořetice přifařeny *krátce*, snad v letech 1671–1686, do Kobylí, kde byl farní kostel sv. Jiří nedlouho předtím po válečném zrušení opraven.

Pochopili jste už, jak to měli Bořetičané v 17. století s praktikováním své víry těžké? Novou naději jim vlila do žil až ona pověsná kněžna Marie Antonie z Lichtenštejna, ale o tom až příště.

PhDr. Antonín Grůza

Vzpomínka na Cyrila Petráska - doplnění

V předchozím čísle BL byl uveden příspěvek A. Herůfkové Vzpomínka na Cyrila Petráska. Rád bych tuto informaci několika maličkostmi doplnil. Jsem nejstarší synovec uvedeného Cyrila a již jako ani ne 10letý jsem mu poskytoval maličké služby. Cyril si po vyučení a roční praxi v Brně ve svém rodném domě zřídil krejčovskou dílnu, takže když potřeboval nakoupit některé doplňky, poslal mě asi dvakrát, abych zajel do Kobylic do obchodu k Bezděkům pro krejčovské potřeby. Napsal to na papír, do obálky vložil peníze a dal mi tašku a vyrazil jsem. Jinak si nevzpomínám, že bych s ním vedl nějaké hovory.

Po smrti kronikáře stařečka Jakuba jsem se již poměrně brzy dostal k přečtení jeho práce. V roce 1988 navštívil moji rodinu Tonda Petráska, který se přišel doptat, zda by se moje manželka Helena odhodlala opsat toto dílo. Rozmyslela se a pak se do toho přece jen pustila a mezi rodinu se dostala kopie této knihy. Po roce 1989 jsem si představoval, že navštěvovat archivy bude mnohem snažší a budou poskytovat více informací. Telefonem jsem vyřídil, kdy má otevřeno Vojenský historický ústav v Praze a v roce 1996 jsem tento ústav navštívil. Moje zjištění však bylo velmi malé, pracovnice ústavu mi přinesla k nahlédnutí pouze nevelkou složku. V ní bylo uvedeno asi 40 jmen občanů, kteří po válce přesídlili ze Srbska do Československa. Všichni byli členy v době předválečné komunistické strany. Tento seznam byl pravděpodobně odeslán pro ÚV KSČ. U jednotlivých osob bylo stručně uvedeno, jakou stranickou činnost prováděli v místě svého bydliště. U některých bylo i doporučení, aby pracovali ve stranickém aparátu v Československu.

V loňském roce vydal Vojenský historický ústav v Praze informaci, že se pracovníkům tohoto ústavu podařilo dohledat informace o tzv. nezvěstných... Požádal jsem tedy o zprávu ohledně činnosti mého strýce Cyrila jak v první světové válce, tak i v druhé. Zda se nenalezly nějaké písemnosti ohledně jeho partyzánského odboje v Srbsku. Odpověď byla stručná, nic se nenašlo.

Rád bych doplnil svým názorem informaci o úmrtí Cyrila Petráska. Tuto zprávu předal tatínkovi Jakobovi občan z Morkůvek, který uvedl, že s ním v odboji bojoval. O tom, jak jel Cyril na koni jako spojka v oblasti města Varaždín (Chorvatsko), kde tento informátor dokonce uvádí přesné datum. V roce 1984 jsme byli s manželkou na dovolené v Chorvatsku, bydleli jsme v penzionu ještě s dalšími manželi, a v den, kdy jsme se připravovali na odjezd domů, se majitel připravoval uzavřít činnost penzionu. V podvečer nás pozval na posezení a popovídání, rozuměl velmi dobře česky. Odpovědi se však musely opatrně vnímat. Když jsem mu přednesl žádost, zda by něco nevěděl o partyzánském odboji, a udal jsem místo Cyrilovy smrti, on k tomu dodal, že to není vůbec možné, poněvadž je to severní oblast Chorvatska, které bylo v době válečné samostatné tak jak Slovensko za podpory Hitlera. Celá

tato severní část je rovinatá, bezlesá a je podivné, že by přes den jel na koni doručovat nějakou zprávu. A navíc je i dost zvláštní, že když přišel uvedený Cyrilův spolubojovník podat informaci tatínkovi Jakobovi, nic víc k tomu nevedl. Z vlastního pohledu se mi zdá, že celá informace není pravdivá.

Historik Josef Pekař ve své knize „Postavy a problémy českých dějin“ je hodnotí takto: „Odhodlaní, silní, draví, věří v sebe, spoléhají se na svépomoc a vlastní přičinění. Odmítají čekání na svobodu a nevěří v zázrak, to jsou jen naděje slabých a zoufalých. Svoboda se většinou vykupuje krví, svobodného člověka nelze ujařmit, drží-li v ruce zbraň, kterou je schopen srazit tyrana.“

Dá se domyslet, jak mnoho musel Cyril zvažovat, než tento krok učinil. Odcházel do partyzánského odboje, ve kterém jsou členové vždy vystaveni velkému nebezpečí. Nemají zajištěné žádné stravování, v případě zranění nebo nemoci není zajištěna lékařská služba. Jak uvádí v posledním dopise, jeho rozhodnutí bylo nezvratné, i když věděl, jaký smutek na rodinu dopadne, pokud by se nevrátil.

V období, když nastoupil v dílně do práce, předal mistr tuto informaci nadřízenému a ten ji doručil na gestapo. Asi za 14 dní po jeho odchodu přijela do Bořetic na obecní úřad skupina vyšetřovatelů. Člen gestapa, četník z V. Pavlovic a menší vojenská skupina, která měla provádět prohlídky domů u sourozenců. Do kanceláře byli přivedeni všichni čtyři sourozenci (Stanislav, František, Jan a Marie), všichni si vyslechli hrubá obvinění: činnost proti říši a v případě nalezení Cyrila by mohli být odvezeni do koncentračních táborů. Vojenská skupina navštívila však jen dům bratra Jana, v němž provedli důkladnou prohlídku, všechny prostory obytné i neobytné. Dokonce prošli i půdu, kde když byla nějaká sláma na hromadě, tak ji propíchali. Vzhledem k tomu, že se Cyril v Bořeticích nenašel, nebyly již prováděny ze strany gestapa žádné represe. Rozborem těchto podmínek se dá usoudit, že žádné informace o činnosti a případném úmrtí nejsou a nebudou nikdy a nikde k nalezení.

Stanislav Pazderka, Olomouc

XVI. všesokolský slet v Praze 2018

V době uzávěrky tohoto čísla BL začal v Praze 1. 7. 2018 Šestnáctý všesokolský slet. Má připomenout 100. výročí založení ČSR. Sokol byl založen před více než 150 lety.

Po roce 1945 byla obnovena jeho činnost i v Bořeticích. Starostou se stal František Dufek, náčelníkem Bohumil Kuchyňka, náčelnicí Alena Lacinová a jednatelem p. učitel Šanda. Na XI. všesokolském sletu v roce 1948 cvičilo v Praze 65 cvičenců z Bořetic. Podrobnosti z historie byly již v BL otištěny.

Václav Petrásek

Sokolské družstvo v roce 1947 – slavnost odhalení pamětní desky C. Petráskovi na místní škole

Ukázka sokolského kroje – Jarmila Dufková-Veselá a Bohumil Kuchyňka

První svaté přijímání

V naší třídě chodí všichni do náboženství. Není to předmět povinný a ani v Pánaboha již lidi věřit nemusí, ale maminka mně nařídila, raděj choď, jeden nikdy neví. Pan děkan Vrba nás tam učí desateru, katechismu a taktéž otčenáš, jež musíme přednášet se sepjatýma rukama, dívat se do nebe pohledem svatým, což činíme neradi, ale co nadělaš, poslouchat se musí. Jenom Dvořáček to nevydržel a dělal na děkana ksichty, a tak mu pan děkan pravil. „Dvořáčku, jseš raubíř, rebel, zločinec iškarionský a vůbec podezřelý element. Pošli prosím za mnou tvoji matku, ať jí mohu sdělit, jakého konůpka si doma chová.“ Dvořáčka tím ovšem nedoal, neb jeho matka vyesdává u Linhů, pije pivo s rumem, hulí veržína a děkan jí může být ukradený.

Blížila se doba prvního svatého přijímání a nervozita rostla. Maminka lomila rukama, že mně musí koupit nové šaty a kde na to má brát, a já jí pravil, že si to odbudu i v teplákách, a ona mně odvětila, že su tele. V náboženství nám děkan ukazoval svatou hostii, jež je tělem páně, ale teprve poté, co se posvěť. Jak nám bude při obřadu na jazyk zlehka vložena, načez ústa zavřeme a počkáme, až se rozplyne, a nekoušeme, neboť do těla Božího se nekouše.

Tak přišla neděle sváteční. Maminka mě již den dopředu vykoukala v plechové vaně na dvoře, i uši, což se mně moc nelíbilo. Pak mě oblékla do nových svátečních šatů a neustále mě s prstem zdviženým varovala, abych se nezašpinil, do něčeho si nesedl a špinavé ruky si do kalhot neutíral či do louže nešlapal, ale to mně již nemusí říkat, neboť již nejsem malý. V kostele bylo lidí jako maku. My kluci jsme se postavili vpravo, holky vlevo. Tetka Hochmanka doběhla, že nás jako obvykle preventivně zliská, ale my stáli slušně oblečení a vznešení, tak toho nechala. Pak přišla ona chvíle prvního svatého přijímání. Poklekli jsme na stupátko, pan děkan nám na jazyk jemně pokládal hostii a my ústa přivřeli, čekali způsobně, než se sama rozpustí. Tedy kromě Dvořáčka, jenž ji pokousal a sežral, pravíc, že na tom nic není a ani chuť to nemá. Pan děkan to spatřiv, vrhal na něj přísné pohledy, leč s Dvořáčkem to nehnulo, neboť má již trojku z chování, dvakrát propadl a pravil, že je mu to fuk, páč stejně bude ve statku jezdit s volama a k tomu svatou hostii nepotřebuje. Pak jsme šli na faru. Byly tam zákusky. Každý mohl ochutnat jen jeden a Dvořáček se tlačil, že je sežere všechny, a paní děkanova hospodyňka pravila: „Dejte toho hochu již pryč.“ Pak jsme šli na dvůr. Na zdi tam visel tepich. My jsme se před něj postupně

stavěli a byli fotografováni. Maminka mě rychle přičísala, prohlédla, zda nejsem špinavý, a pak jako všichni jsem dostal do rukou velikou svíci, stoje před fotografem, musel jsem se tvářit mile a připadal jsem si jako šprtoun a blb. Když slavnost skončila, odešli jsme domů a já se mohl konečně převléct a cítit se znovu jako člověk. Zaslechl jsem maminku, jak tatínkovi praví: „Zaplat Pánbu, máme to za sebou.“ Tatínek odvětil: „Nic si z toho nedělej, jsou i horší věci.“

Poutí svatá

Náš kostel je zasvěcený svatě Anně a je to kostel poutní. Vždy na svatou Annu se u nás konají poutě a já jsem již týden dopředu způsobilý a hodný, bych dostal od rodičů nějakou tu kačku. Přichází k nám mnoho poutí z různých vesnic v okolí. Každá nese nosítka s krásnou sochou svaté Anny a nad ní je skvostný baldachýn. Od něj visí dlouhé pentle, jež drží překrásně oděné družičky. My víme, že se musí chovat slušně a jít v průvodu, chovají se však pyšně, a tak na ně děláme ksichty a ony na nás vyplazují jazyk. Je to tudíž remíza jedna ku jedné. Od kostela až po hospodu jsou po obou stranách stánky kramářů, plných báječných věcí. Já byl hodný, a tak jsem dostal od maminky deset korun a od kmotřenky pět. Měl jsem tudíž patnáct korun. Běhal jsem od stánku po stánek vybrat, co si koupím, a po dlouhém vybírání jsem si koupil sošku panny Marie, neboť byla krásná. Běžel jsem se pak pochlubit mému kamarádovi Zdeňkovi a on mně pravil, že takovou blbost si může vybrat jenom hňup, když uváží, že za ty prachy jsem mohl mít pět metrů švickejské gumy a ještě krabičku cigaret značky Lípa. Já se mu však nepřiznal, že jsem si tu sošku koupil, protože se podobá na Bohunku, co ji všichni kluci milují, neboť je to tajemství a určitě by se mně poškleboval. „Nevěsta a ženich, hovno je po nich.“ Tak jsme šli zpátky za kramářem sošku mu vrátit a on obrátil oči v sloup, pravil cosi o úpadku mravů a ná-

boženské víry. To nám však již bylo fuk, protože nám peníze vrátil. Tak jsme si koupili tu gumu na švicu, cigarety a šli jsme tajně do Komárka kouřit. Mně po těch cigaretách bylo špatně, zvracel jsem, a tak jsem mu řekl, že půjdu radši za Dvořáčkem, protože je v těchto věcech zkušenější.

Hned po hodech jsme se Zdeňkem vyrazili do lesa uříznout si parůžky na švicu. Ty musí být krásně pravidelné a takové rostou jen na keři zvaném dřín. Prak neboli švicu je důležitý nástroj nás hochů k lovení vrabců. Většinou se netrefíme, a když jo, pak je mi ho líto. Jenom náš kocour Karel je náramně spokojený a nejraději by ho sežral i s peřím.

Našli jsme parůžky, a tak jsme si z té letecké gumy začali vyrábět parádní švicu. Vše potřebné jsme měli, jen kůži na jazýček ne. Povětšinou jsme si ji vyřízli z jazýčku pracovních botů-komíšáků. Bohužel, u všech byly již vyříznuté. Co teď budeme jen dělat? Co včil? Správní borci si však poradí vždy. Zdeněk se klepl do čela, pravě už to mám. Vylezli jsme na hůru a tam visely na trámě nové holínky naražené na kopytě. Zdeněk vzal břitvu a z těch holínek vyřízl dva krásné jazýčky. To vám byla kůžička. Z jedné strany krásně leskle černá. Z druhé modře semišová. No paráda. Takovou šprndu neměl nikdo. Bohužel nikdo nás nepochválil. Ba stala se nám křivda. Strýc šel náhodou na hůru a neví co to, najednou začal tak řvát, až se zajikal a ani slézt dolů nemohl. My jsme se Zdeňkem na nic nečekali, ale mazali jsme se schovat do Komárku.

Já dodnes nechápu, proč kvůli kousku kůže tak řval. Vždyť kdyby řekl, mohli jsme mu tu švicu vyrobit také, a ještě by na těch holínkách zůstalo kůže habaděj.

Zdeňkuj tatínek je stolář. Má-li být výprask, tak vařejkou. Ta se často zláme. Tak mají všechny vařejky i tříkrát sklížené.

Ivan Pazderka

Pomoc časopisu Bořetické listy maturantům (pro zkoušku z matematiky a fyziky)

Záměrem našeho občasníku je také pomáhat občanům praktickými radami. Dnes chceme pomoci studentům maturujících ročníků orientovat se před zkouškou z matematiky a fyziky v oblasti součinnosti fyzikálních zákonů. Na to se nejlépe hodí vysvětlení „Mikešova máselného paradoxu.“

Máme dva zákony:

Kočičí = padající kočka dopadne vždy na nohy.

Máselný = padající chleba s máslem dopadne vždy na namazanou stranu.

Představte si, že vytvoříme soustavu těles tak, že namazaný krajíc máslem přivážeme Mikešovi na hřbet máslem nahoru a vyhodíme je oba z okna druhého patra na chodník.

Pozorovatelná fakta pokusu

Kočka se okamžitě začne točit, aby spadla na nohy. Krajíc má snahu se otáčet stejným směrem, ale tak, aby dopadl na namazanou stranu, tedy kočičí hřbet. Oba zákony jsou stejně silné, a tak se rotace zvyšuje až na rychlost blížící se nekonečnu.

Nabízejí se nejméně tři teoretická východiska:

1. Na máslo působí rostoucí odstředivá síla, z povrchu krajíce odletí, a tím vrchu nabude kočičí zákon. Soustava kočka-krajíc dopadne na nohy kočky.
2. Rotace soustavy dosáhne rychlosti světla a její čas začne ubíhat pomaleji, než čas v prostoru mezi oknem a chodníkem. Soustava dopadne na chodník, ale nebude vidět, protože se ocitne v budoucnosti.
3. Vlivem vysokofrekvenčního otáčení soustavy se okolní vzduch prudce ohřeje a nastanou dvě možnosti:
 - a) kočka i chleba s máslem se vypaří – vysublimují,
 - b) než se stačí vypařit, odčerpají z okolí obrovské množství energie a zamrznou. Tím se nemůže odstředit máslo a soustava

kočka-krajíc by nikdy nemohla dopadnout. Rotovala by nad chodníkem do nekonečna.

Varování:

1. Výše uvedené platí jen pro kočky o čtyřech nohách. Kočky dvou-
nohé či třínohé se budou chovat jinak.
2. Neprovádějte pokus v amatérských domácích podmínkách. Není
jisté, zda soustava kočka-krajíc chleba na sebe nenaváže i vý-
zkumníka, neboť ten se vždy stává nejen pokus ovlivňující, ale
také pokusem ovlivňovanou součástí pokusu.

Poznámka: Vědecké prameny se zmiňují ještě o nejméně dvou složi-
tějších variantách. Budeme rádi za jejich popis a vysvětlení. Předem
za ně děkujeme.

Ale nyní vážně. Existují určitá zobecnění, kterých je dobré se při učení
na školách držet. Maturantům doporučujeme přečíst si je až 31. srpna.

1. **Opakování** – přečíst si poznámky ze školy doma po vyučování
a pokud možno večer znovu – bez ohledu na to, že druhý den se
zkoušet nebude.
2. **Povídat si o učivu** – pro teenagery velmi těžké. V době chatu
a jiného mobilování skoro nemožné. Přesto pokud se v kolektivu
o učené látce pobavíte, najdete obvykle něco, co vám uniklo, nebo
lepší skladbu slov pro zapamatování.
3. **Porozumět látce** – pokud látce nerozumíte, nechte si ji stručně
vysvětlit. Ušetříte hodně času v učení nebo průšvih při vyvolání.
4. **Učit se po částech** – jak velké části to budou, poznáte sami.
U každé vyučované tematiky je to jinak.

5. Pokud si stále nepamätujete některou část, **vymyslete** si o ní
vlastní krátký příběh.
6. **Při učení mluvte**. Zapojení více smyslů urychluje pamatování.
Čtete nahlas a pak si přečtené řekněte vlastními slovy do zr-
cadla.
7. Přednesenou **látku si přepište vlastními slovy** nebo si vlastními
slovy doplňte zápis ze školy. Někdy pomůže jen barevné zvýraz-
nění toho nejdůležitějšího.
8. Každý jsme jiný – ne všem se budou všechna doporučení hodit,
ale **většina z nich se bude hodit všem**.
9. **Tahák – výborná věc**. Vůbec to nejlepší, na co pravěcí studenti
přišli. Zjednoduší věty na zapamatování a už sestavováním taháku
si opakujete látku. A když už budete mít okno jako „showroomy
Vectra“, nestyďte se ho opsat do testu. Je to přece část vaší práce,
vaší přípravy na test.
10. Daleko lépe se učivo pamatuje, pokud máte k tomu **motivaci**.
Tím nemyslím dostat jedničku. Když už, tak praktickou motivaci,
tedy neprojet ročník.

Osobně tuto radu kladu až na poslední místo. Já sám, coby stu-
dent 17 let mlád, jsem si myslel, že 90 % vyučované látky nikdy
v životě nevyužiji. Teď po mnoha desetiletích to už vím zcela přesně.
Ale učení a opakování cvičí a rozvíjí mozek a myšlení. A to budete
potřebovat celý život.

Tak hodně štěstí a pevné nervy. S maturitou je to jako s penězi.
Nejsou sice všechno, ale jsou dobrý základ pro to ostatní.

Ing. Petr Zemánek

Moderní Bořečák ve světě technologií aneb Učíme se celý život

Čtvrtá průmyslová revoluce je zde! Pokusím se Vám poradit, jak mohou moderní
technologie usnadnit či zpříjemnit život. Zaměřím se na sdílení odkazů, navigaci
v telefonu, produkty od Googlu, muziku, výuku jazyků a obecně na výukové
programy pro všechny věkové kategorie.

QR kód (ang. „quick response“, neboli „rychlá odezva“)

Pokud chcete někoho navést na internetové stránky, QR kód je
ideální pomocník. Stáhněte si např. aplikaci „QR code reader“, „QR
Scanner“ apod.

Jak postupovat? Zapněte aplikaci a namiřte fotoaparát na QR
kód s popisem Vrbica. Načtou se Vám protivirbecké nálepky, kterými
jsme loni polepili Vrbici. Byla to legrace. Další QR kódy k navazující-
mu textu budou podtrženy v textu.

TIP 1: Některé telefony mají QR čtečku zabudovanou ve fotoaparátu
mobilního telefonu. Stačí tedy foťákem pouze namířit na QR kód.

TIP 2: Vizitky mají často QR kód. Jakmile na kód namíříte, vyplní se
Vám kontakt automaticky do telefonu.

TIP 3: Jak vygenerovat QR kód? Například na QR monkey, kde mů-
žete přidat i obrázek.

Navigace v telefonu

Vestavěným navigacím v autě již odzvonilo, protože jste nuceni si kupovat
drahé aktualizace. Já používám zdarma tři navigace, a to dle dané situace.

Situace 1: Jsem v EU, můžu čerpat data a jedu autem

Jistě víte, že v rámci EU Vám platí stejný tarif, a to jak v Česku,
tak v zahraničí. Rozhodně doporučuji on-line navigaci Waze, která
Vás varuje před kolonami, výmoly, radary, silniční kontrolou apod.
Tato data přidávají do aplikace přímo účastníci provozu, proto jsou
aktuálnější než ta z rádia. Systém také reflektuje, jaká je maximální
rychlost na komunikaci, na které se právě nacházíte. Zvukově Vás
aplikace upozorní, pokud rychlost překročíte.

Situace 2: Jsem mimo EU nebo nechci čerpat mobilní data

Představte si, že jste v New Yorku na Orchard St. a chcete se dostat
na stadion Madison Square Garden. Tahat s sebou mapu je jedna

možnost. Já doporučuji stáhnout si off-line mapu [Here we go](#). Můžete si stáhnout mapu jakéhokoli kontinentu, státu, či regionu. Tuto aplikaci jsem používal v USA i po Evropě. Vždy mě navedla do cíle.

Situace 3: Jsem v EU, můžu čerpat data a chci využít více dopravních prostředků

Jsem například na Václavském náměstí a chci se dostat do pivovaru [Staropramen](#) na Smíchově. Zadáám do Google pivovar a kliknu na trasa. Google mapy mi nabídnou, zda chci jet autem, hromadnou dopravu, pěšky či na kole. Zvolím např. hromadnou dopravu, načež mi Google mapy automaticky řeknou, zda je pro mě rychlejší metro nebo tramvaj.

Google

Tento technologický gigant má spoustu vychytávek, které Vám denně mohou ulehčit život. Rozhodně nemohu popsat všechny, zkusím však popsat ty nejdůležitější. Vyhledávání na Googlu opomenu, to snad zná každý.

1. Založte si účet (e-mailovou adresu) na Googlu

Když si Váš Google účet (e-mailovou adresu) spárujete s telefonem (přidáte ho k účtům), můžete si skrz telefon (na internetové úložiště neboli cloud) ukládat Vaše telefonní kontakty. Již nikdy při ztrátě telefonu neztratíte všechna čísla a kontakty. Nespolehejte se na SIM kartu či úložiště v telefonu.

2. Neovládáte žádný cizí jazyk?

Nevidí. [Překladač od Google](#) Vám pomůže s jakýmkoli jazykem, kromě bořetiny a brněnského hantecu. Překlad z Google překladače je asi z 90 % přesný, nezvládá pouze složitější věty, frázová slovesa apod. Můžete například v češtině namluvit text do telefonu a ten se automaticky přeloží třeba do korejštiny (Vy volíte jazyky, nebo aplikace zvládá i automaticky). Korejec Vám odpoví korejsky a Vám se text přeloží do češtiny. Co je pouze potřeba? Internetové připojení. TIP: Procvičte si poslech pomocí Překladače od Google. Poslouchejte přeložené texty. Zvuk je opravdu kvalitní.

3. Google dokumenty

Skvělá aplikace pro DMS (ang. document management system, neboli správa dokumentů). Internetový dokument, ať už wordového, excelového či powerpointového typu, můžete sdílet mezi více lidmi. Navíc můžete nastavit jednotlivým lidem oprávnění dokument prohlížet, nebo i upravovat. Jako příklad uvedu dokument excelového typu pojmenovaný [Stárci Bořetice](#), který bych chtěl s Vaší pomocí

doplnit. V dokumentu jsou roky a jednotliví stárci a stárky, kteří v daných letech stárkovali.

4. Nemáš čas? Plánuj

Pokud jste zaneprázdnění, nebo máte špatnou paměť, můžete využít Google kalendáře k organizaci svého času. Já jej využívám tak, že k vytvořené události v kalendáři pozvu skrz e-mailovou adresu člověka, se kterým se chci setkat. Přiradím čas a místo. Přiradí se to jemu i mně do kalendáře. Dále se mi například s kalendářem spáruje automaticky jízdenka z Regiojet.

5. Chci vědět Váš názor

Můžete založit tzv. Google formulář, kde si vytvoříte jakékoliv otázky. A já chci vědět, [co si myslíte o hodech](#). Formulář bude i na stránkách Bořetic.

Khanova škola (Khan Academy)

Loni, když jsem některým mladým řekl, že je naučíme verbovat s Alešem Vítečkem, tak jsem byl trochu překvapený odpovědí, že jsou prázdniny, a už se učit nic nemusí. Učit se musíme pořád. Kdo se neučí a nic nedělá, stojí již opodál.

Co to je [Khan Academy](#)? Američan Khan doučoval své synovce a neteře. Točil jim zábavná výuková videa. Na tomto základě začal celosvětový vzdělávací projekt, v němž vznikly výukové materiály od první třídy až po postgraduální studium. Za mě asi nejlepší způsob, jak se naučit či zdokonalit například v matematice, programování, fyzice, chemii atd. Výuka je zábavnou formou a je to skvělý výukový doplněk. Přes 3 800 videí je již přeložených do českého jazyka, některé jsou v angličtině s titulky.

Spotify – světová muzika do kapsy

Máte harddisk plný muziky? Nemá už kam dávat CD? Aplikace [Spotify](#) je internetový cloud s veškerou světovou hudební produkcí. Najdete zde vše od Jožky Černého, Beatles až po Pendulum. Já navíc využívám anglické podcasty, abych si zlepšil angličtinu – např. při dlouhém cestování. Spotify existuje v placené či neplacené verzi, která obsahuje reklamy.

Snad Vám tento článek alespoň trochu usnadní život. Od toho přece ty chytré telefony a počítače máme.

Ing. Marek Herúfek

QR kódy

Vrbica

QR Monkey

Waze

Here we go

Staropramen

Google účet

Google překladač

Stárci Bořetice

Formulář hody

Khanova škola

Spotify

Bořecký verbíř vyhrál ve Strážnici

Hezky se to čte, že ano? Co já pamatuju, žádný Bořečák nás ve Strážnici nikdy nereprezentoval. Třeba to změním. V tomto článku bych se však chtěl věnovat hlavně hodům, jak loňským, letošním, tak budoucím.

Začneme hodovní novotami:

- Kapely objednávané cca 9 měsíců před hodama, protože je situace se stárkováním u nás taková, jaká je (k tomu se ještě vrátím). Objednávané ty nejlepší kapely.
- Loni jsme vybírali víno od vinařů již ve čtvrtek, letos to bude stejně tak. Předběžný termín vybírání je ve čtvrtek 2. srpna v 18 hodin. Čekejte na chasu ve vašem sklepě nebo zkontaktujte přímo stárky. Událost se vyhlásí obecním rozhlase. Vaše vychlazené víno se bude rozlévat v pondělí na zavádce, ze které bychom chtěli udělat malý bořecký košť. Celou sobotu je chasa na sóle a připravuje hody. Můžete víno přinést sem. Tradiční úterní vybírání zůstává, ale pouze ve formě návštěvy u vinařů. Děkujeme předem všem vinařům.
- Na zavádce bude chladicí „zařízení“. Nechte se překvapit.
- Fotky loni nafotila profesionálka. Letos bude také profesionální fotograf.
- Hodovní video máme ke zhlédnutí na Youtube, letos tomu bude taky tak.
- Pro přespolní je přichystáno 100 rezervních večeří. Loni přijelo asi 200 přespolních, reálně jich bylo mnohem více. Proč večeře chystáme? Chceme ulehčit život hodovním maminkám.
- Předhodovní tancování nejen pro dorostence, ale i pro děti.
- Loni jsme měli stárka, který je již zaměstnaný. A zvládlo se to.

Co by se ještě dalo zlepšit:

- Mezery vidíme v distribuci chlazených nápojů – piva a kofoly. Je nutné pořídít pořádné pípy. Plesů, hodů, a obecních akcí se organizuje dost, tato (doufám obecní) investice se rozhodně vrátí.
- Ve středu před hody jezdí stále málo lidí na máju a v sobotu do lesa pro zelený a na přípravu sólo před hody jakbysmet. Přitom, když jdu po obci, vidím tolik nic nedělajících mladých lidí. Co kdybyste je trochu pošťouchli, milí rodiče, zda by nešli na sólo pomoci?
- Měli bychom také vyrazit na nějaký folklorní festival ve větším počtu. Letos jsme byli s pár mladýma na kukačku ve Strážnici. A byla to paráda. Třeba Moravský ples v Praze? Tam Bořečáci taky dlouho nebyli. Stojí to za to.

Hody 2018

Celkem jsem také zklamaný z frflání pár jedinců, jak je chasa neschopná. Tito jedinci nás pomlouvají všude možně, přičemž své děti či vnoučata na sólo nepošlou. Ono je totiž hrozně jednoduché říct: „Jak to, že nejsou stárky? Proč to nezařídili?“ Čí je to vůbec zodpovědnost? Je to odpovědnost nás všech v obci, nemyslíte? Na chasovní schůzky ohledně hodů chodí většina mladých členů chasy, zajímají se. To je podstatné. Jen potřebují podporu od nás všech, obce, občanů a bořeckých firem...

Jaká je tedy situace letos? Máme dva stárkovské páry a jednoho sklepníka (k datu 7. 7. 2018). Zvolili se na hody v Němčičkách, dle tradice. Postavili se k tomu čelem, spravili pařbůdu, jezdí poctivě přespole. Tak jim prosím pomáhejte.

Hody se začaly organizovat pod záštitou starších členů chasy, kteří by se hodům pravděpodobně věnovali, i kdyby stárky zvolení nebyli.

Každopádně hody bez stárků, to je jak vinohrad bez hroznů. Chceme znát Váš názor. Vytvořili jsme formulář, ve kterém bychom rádi vše nějak vyhodnotili. Nejvíce stárků je totiž vždy ve středu, po hodech. Poté zájem uvadá. Zavedeme zvedání ve středu po hodech? :-)

Naše chasa vypadá, že je početná. Zdáni může klamat. Je v ní velká část starších 24 let. Ve věku pod 16 let je pár jedinců.

Uvedl bych jako vzor stát Island, který z malého počtu obyvatel, cca 330 000 lidí, dokáže složit světu konkurenceschopné týmy, a to ve fotbale, basketbale či házené. Ve všem je Island lepší než Česká republika, a to máme 30krát více obyvatel.

I my bychom se k tomu měli postavit podobným způsobem. Jak to Island dokázal? Investoval do mládeže a sportovišť. Věnoval jim péči. Naše chasa nebude nikdy tak početná jako v Pavlovicích či Bílovicích. Založením folklorního kroužku pro děti, kde se budou učit zpívat a tančovat již od raného věku, bychom šli rozhodně štěstí naproti. Nikoli kvantita, ale kvalita. Bylo by fajn, kdyby taková organizace našla podporu a příznivce nejen na obecní půdě, ale například i mezi našimi podnikateli. Nemůžeme jim slíbit, že bude mít vyšitou košulu s jejich logem, ale i přes to bude stát za to.

Hody jsou výstavní skříní naší obce. Bez krojovaných se hody neudělají. Pokud by měl někdo zájem se účastnit výchovy krojované mládeže, nebo jakýmkoliv způsobem chasu a potencionální folklorní kroužek podpořit, napište na hodyboretice@gmail.com.

Kroj je životní styl. Článek ukončím větou jednoho z nejmladších šohajů v chase: „Jednu bych tu Strážnici chcel vyhrát.“ Tak co po to uděláte? Veselo hody.

Ing. Marek Herúfek

Předhodové zvelebování pařbůdy, foto M. Andrlík

NOVINKY Z KRAVIHORSKÉ KRAJINKY

Polní a viniční tratě II

V minulém čísle BL započalo povídání o tom, jak a podle čeho vznikala jména polních a viničních tratí u nás. Postupují od severní části katastru směrem k obci.

Základním kamenem stavebním byla v minulosti v obcích samozřejmě půda „plužina obce“ a v jejím obdělávání se odráží celý vývoj zemědělského hospodaření od nejstarších dob osídlení až po dnešek a označuje se takto veškerá obdělávaná půda obce. Plužina staré obce Bořetice je uspořádána tak, jako i všude v okolí, do tak zvané „traťové plužiny“. To znamená, že usedlosti neměly přiděleny všechna pole v jednom kusu, ale v jednotlivých polních tratích. Těchto tratí bylo v Bořeticích mnoho a již od roku 1355, kdy je první písemná zmínka, kde se uvádějí i názvy polních tratí a vinohradů, byly názvy tratí vždy jen české (moravské). A to i přes neustálé dosídlování po válečných událostech, nájezdech loupeživých hord a německy mluvící komunity novokřtěnců, která u nás byla s přestávkami v letech 1445–1605. Majitelka naší vsi Bohunka ze Žerotína je na čas vypověděla za to, že chtěli zaplatit za práci na jejích vinohradech. Názvy tratí tedy sahají pravděpodobně až do středověkého vysazování na emfyteutickému právu (feudální forma dědičného nájmu půdy, a to na delší dobu nebo navždy).

Toufary, Toufarka a Kácary

Vedle lesu Hájek a Bočků se nacházelo několik parcel u hraniční cesty k lesu. Těm se říkalo podle novokřtěnců (habánů, toufarů) Toufar nad lesem. Další pojmenování trati podle novokřtěnců je Dlouhý toufar. V literatuře se několikrát uvádí, ale pravděpodobně se název krátil později na „Dlůhý“. V dnešní době jsou to Terasy. Toufarka byla dnes již částečně zaniklá cesta mezi tratěmi Bočky a Hájek. Podle novokřtěnců byla také nazvána trať Kácary (z německého kacíř). Dnes jsou to také terasy

Potřeba a obliba jakostních vín nutila zájemce o vinohrady z řad stavovských i nestavovských (měšťanů), aby si v obcích vinařsky proslulých vysazovali nebo kupovali vlastní vinice (např. Bočky). Tyto pak dávali obhospodařovat najatými silami. Bývali to zkušení vinaři a v onom 16. století i novokřtěnci, kteří si znalosti s pěstováním vína přinesli z vinařských oblastí, odkud k nám přišli.

Václav Petrásek

Kravihorský konzulát na Filipínách

Vážený pane prezidente na furt a pane prezidente, dovoluji mi informovat Vás o návštěvě kravihorského konzulátu na Filipínách, na ostrově Palawan, v místě Santa Cruz.

Společně s vládou zplnomocněným revizorem zahraničních zastoupení Ing. Šlancarem jsme v uplynulých dnech navštívili honorární konzulku slečnu Sheryl Paig v její rezidenci.

Počasí se vyvedlo, tentokrát žádné tajfuny ani jiné přírodní katastrofy nepřišly.

Stručně hlásíme:

- dosluhující konzulátní pes Happy byl posílen o družku Marušku
- narodili se dva kozlíci, jeden byl na naši počest zabít a sněžen
- drůbež se nekontrolovatelně množí, takže vajec je málo, ale kuřat nadbytek – řešeno směnným obchodem s domorodci.
- kromě obvyklých plodin se osvědčilo pěstování lilku, bylin, chilli papriček a ananasů. Vše kromě pichlavých ananasů sežraly kozy.
- byla pořízena nová loď pro 20 pasažérů, konzulka musí složit zkoušky pro hromadnou přepravu osob.
- moře poskytuje dostatek ryb, krabů, plžů, mlžů i hlavonožců, pracovníci konzulátu nestrádají.
- nová vlajka je vyvěšena a je snímána pouze v případě nepříznivých povětrnostních podmínek.

Konzulka stále urguje doplnění tekutých zásob.

S pozdravem

Ing. Liana Hrabáková

ZE SPORTU

Přesňákový turnaj

Jako každý rok, i letos jsme zahájili tenisovou sezónu 8. května tradičním přesňákovým turnajem. Nevím, co je větší sportovní výkon, jestli celý den stát a válet přesňáky, nebo hrát tenis, každopádně zvítězil každý, kdo se akce zúčastnil.

Nejvíc nás těší, že do výroby přesňáků se letos zapojila v plném nasazení také nastupující generace. Myslím, že alespoň v Bořeticích v nejbližších letech nehrozí, že bychom si přesňáky chodili kupovat někam do supermarketu. Přesto, že akce skončila trochu předčasně bouřkou se zatím nejvydatnějším letošním deštěm, myslím, že se na obou stranách vydařila.

Jistě si mohu za celý výbor TK povzdechnout – kéž by i na umělé trávě bylo tolik mladých zájemců o tenis, jako o přesňákovou školu. Jo, abych nezapomněla – vítězem letošního ročníku tenisového klání se stala dvojice Oldřich Šebesta a David Müller.

Za výbor TK a pořadatele JUDr. Jana Zemánková

Tenisový klub TK Bořetice 2012, z.s. – činnost klubu, léto 2018

Než byla zahájena tenisová sezóna, uskutečnila se koncem dubna na tenisových kurtech brigáda, aby bylo na tenis vše připraveno. I v letošním roce začala letní tenisová sezóna „Přesňákovým turnajem“, který se odehrál 8. května (podrobnosti v předchozím článku tohoto čísla BL).

Druhým turnajem byl „Letní turnaj mistrů“ ve čtyřhře smíšených dvojic, který se odehrál 5. července. Po velkém množství obdržených omluvenek na poslední chvíli se turnaje zúčastnilo pět dvojic z Bořetic a okolí. Hrál se systémem každý s každým na dva vítězné sety. Po odehrání turnaje na tom byla nejlépe

Big Head open – účastníci

Vítězové družebního turnaje

dvojice Petr Zemánek a Petr Michna, která neokusila hořkost porážky. Dalším turnajem, který se uskutečnil na našich kurtech, byl turnaj mladých ve dvouhře „Big Head open“. V tomto turnaji hrálo 16 hráčů z Bořetic a okolí. Vítězem se stal Petr Němec, který ve finále porazil Jiřího Kuchyňku.

Vrcholem letošní sezóny byl opět družební turnaj ve čtyřhře, který se odehrál 21. 7. na kurtech v Bořeticích. Počasí nám přálo, zápasy byly někdy až na hraně, někteří to brali až moc prestižně. To tak při turnajích občas bývá, ale někdy je to ke škodě věci a turnaj otráví ostatním účastníkům. Z 10 smíšených dvojic z Bořetic a ze Šternberka turnaj zaslouženě vyhrála dvojice Jiří Godlewski a Josef Vrba.

Z nespportovní činnosti se nám tentokrát nepodařilo získat dotaci z Jihomoravského kraje na výstavbu tenisové zdi. Snad někdy příště.

Letní turnaj mistrů – Bořetice 2018

1. místo: Petr Zemánek, Petr Michna
2. místo: David Cvingrál, Milan Herůfek
3. místo: Jiřina Odstrčilová, František Kobza

Big Head open – Bořetice 2018

1. místo: Petr Němec
2. místo: Jiří Kuchyňka
3. místo: Tomáš Springer
4. místo: Jaromír Grůza

Družební turnaj mistrů – Bořetice 2018

1. místo: Jiří Godlewski, Josef Vrba
2. místo: František Kobza, Boris Vystavěl
3. místo: Pavel Bárta, Iva Kubešová

Za tenisový klub Milan Herůfek

Fotbalový turnaj „O pohár starosty obce Bořetice“

V sobotu 23. 6. 2018 proběhl již čtvrtý ročník fotbalového turnaje „O pohár starosty obce Bořetice“, který připravil a organizačně zajistil fotbalový oddíl TJ Sokol. Jako obvykle se mezi sebou utkala tři družstva – Dědina, Lužánky a Chaloupky.

Je škoda, že i přes pěkné fotbalové počasí se sešlo méně hráčů i příznivců fotbalu než v minulých letech. Výsledky jednotlivých utkání uvádím v tabulce. Vítězem pro rok 2018 se stalo družstvo Chaloupek letos pod vedením p. Zdeňka Procházký.

	Chaloupky	Dědina	Lužánky	Skóre	Body	Pořadí
Chaloupky		10 : 2	7 : 2	17 : 4	6	1.
Dědina	2 : 10		2 : 4	4 : 14	0	3.
Lužánky	2 : 7	4 : 2		6 : 9	3	2.

Nebe plné letadel 2018

Od soboty 9. do neděle 10. června bylo nebe nad letištěm Kraví hora v Bořeticích plné letadel. Ne těch skutečných jako před měsícem, ale modelů letadel s rozpětím křídel až tři metry, s elektrickým pohonem na dálkové ovládání. Uskutečnil se zde již 7. ročník mezinárodní soutěže O Jihomoravský pohár v kategorii radiem řízených elektrovětroňů, mezinárodně označovanou FAI-F5J.

Hlavním pořadatel byl opět Modelářský klub Hustopeče. V tomto 7. ročníku se v Bořeticích sešlo z 80 přihlášených 73 účastníků z ČR, SR, Německa, Slovinska, Maďarska, Rakouska a Polska. Zahájení soutěže proběhlo v 9 hodin Ing. Petrem Hýblerem – členem Rady Jihomoravského kraje a nebe nad letištěm a sklepy otvíral prezident KHR na furt.

Letadla s piloty a pomocníky měly za úkol (podle kategorií) na povel společně vylétnout, vylétnout do předepsané výšky, vypnout motory, vrtule zasunout do trupu modelů, 10 minut kroužit jako větroň a pak přistát na určené místo. Za to dostávají body.

Každým rokem se stávají mimořádné události, jako je srážka s jiným modelem, odmítnutí poslušnosti pokyny pilota a přistát v sousedním sadu, obilí, vinohradu nebo kukuřici. Letos se to stalo třikrát. V minulém ročníku se podařilo modelu přistát na kolejích železnice a pilotovi se po skoro kilometrovém běhu podařilo model zachránit před příjezdícím vlakem. Jednou se také stalo, že model přistál do vzrostlé kukuřice a po dlouhém hledání se jej podařilo najít až po několika dnech řidiči kombajnu, který sekl kukuřici. Letos přistál jeden model u občana pracujícího v meruňkovém sadu. Ten jej přinesl na letiště a byl odměněn pěkným řádkem piva. Ztráta nebo zničení modelu je velmi drahá záležitost a modeláři si svá díla cení na několik desítek tisíc korun.

Soutěžilo se v několika kategoriích. Juniory vyhrál účastník z Německa Fridrich Tmararan, závodník nad 60 let Ebinger Wolf a týmy skupina z Česka Pice Dynamic ve složení piloti Ducháň, Štěrba a Vostřel.

Zajímavá byla sobotní dětská soutěž pro děti, rodiče a seniory, ve stavbě vlaštovek z papíru a létání s nimi na čas. V kategorii do šesti let zvítězil Štěpánek Odstrčil, kterému vlašťovka létala 3,2 vteřiny. Kategorii do 10 let vyhrála Tea Smolková, které vlašťovka létala 3,7 vteřin. V seniorech zvítězil Vladimír Malocha, kterému vlašťovka létala neuvěřitelných 9 vteřin. Náš básník Oldřich Damborský měl smůlu a vlašťovka mu letěla jen 1,5 vteřiny.

Všichni, i zahraniční účastníci si pochvalovali prostředí našeho letiště a blízkosti lokality sklepů. Naopak se podivovali neúčasti médií.

Václav Petrášek

V Hustopečích dne 19. 06. 2018

Modelářský klub Hustopeče
Nerudova 46, Hustopeče 693 01

Obecní úřad Bořetice
František PETRÁSEK
Bořetice 39
691 08 BOŘETICE

Vážení sponzoři, přátelé modelářského sportu.

Dne 9. - 10.6. 2018 se na letišti Bořetice – Kraví Hora, uskutečnil sedmý ročník mezinárodní modelářské soutěže pod názvem:

„O Jihomoravský pohár“

Soutěž se uskutečnila v nádherném prostředí na letišti Bořetice, jako jedna z 35 mezinárodních soutěží seriálu „Intertour 2018“ a „CONTEST Eurotour 2018“, které probíhají v 25 státech světa včetně Ameriky. Soutěže se účastnilo 82 soutěžících z 7 zemí světa, Čech, Slovenska, Německa, Rakouska a dalších, přičemž nejvzdálenější účastníci byli z dalekého Slovinska.

Všemi účastníky soutěže, modeláři i manželkami, byla akce hodnocena jako jedna z nejlepších, kterou absolvovali. Oceňovali jak organizaci a vlastní průběh soutěže, tak i prostředí a pohostinnost místních obyvatel. Manželky soutěžících pak především ocenily, že pořadatelé nezapomněli ani na ně a vzhledem k letním teplotám, které panovaly v průběhu soutěže, tak i pro ně zajistili výlet na zámek v Lednici a druhý den do okolí letiště.

Organizace takové soutěže vyžaduje velké nadšení od pořadatelů, ale hlavně a především ochotu finančně pomoci od sponzorů a příznivců modelářského sportu. Proto bez Vaší neocenitelné pomoci by se taková soutěž nedala uspořádat.

Modelářský klub Hustopeče a celý organizační tým, by Vám chtěl touto formou upřímně poděkovat za to, že jste přispěli na úspěšný průběh sedmého ročníku mezinárodní soutěže „O Jihomoravský pohár“. Soutěž, jak doufáme, dobře reprezentovala náš vinařský region i celou Českou republiku a věříme, že nás podpoříte i v budoucích ročnících modelářské soutěže „O Jihomoravský pohár“, které plánujeme v budoucnu zorganizovat.

S pozdravem „Letu zdar“ Modelářský klub Hustopeče

Za organizační tým:

předseda MK Hustopeče

Babáček František

František Babáček
Modelářský klub Hustopeče
č. 527
IČ: 72025093

Školení nositelů dýchací techniky v Tišnově

Ve dnech 25. a 26. 6. jsme se zúčastnili školení nositelů dýchací techniky ve školicím středisku Hasičského záchranného sboru v Tišnově. Přesto, že jsme oba dva nositeli dýchací techniky již nějakou dobu, chtěli jsme absolvovat kurz zaměřený ryze prakticky, což se nám do puntíku splnilo.

Hned první den nás po úvodní teoretické přípravě instruktoři nahnali do polygonu, který velmi věrně simuloval podmínky u zásahu. Jednalo se o tmavou místnost, která byla zakouřena umělým dýmem, problikávala zde barevná světla, byl zde rozházený nábytek a z reprobeden se velmi hlasitě ozývaly různé zvuky, např. rádiová komunikace, štěkot psa či pláč dítěte (jelikož jsme oba zasloužili otcové, tak zrovna tento zvuk nám cuchal nervy asi nejvíce). Do místnosti jsme vstupovali po trojicích a samozřejmě kompletně vstrojení, instruktoři netolerovali žádné úlevy, takže těžký zásahový oblek, boty, kukla, přilba, rukavice, vysílačka a hlavně izolovaný dýchací přístroj, který sám o sobě váží asi 11 kg. První den jsme měli povoleny svítilny, které ale byly kvůli opravdu poctivému zakouření téměř nepoužitelné (jako byste na silnici v husté mlze zapnuli dálková světla). Jedinou výhodou bylo, že díky osvětlení jsme byli lépe viditelní pro sebe navzájem.

Druhý den školení ještě přituhlo, do polygonu jsme vstupovali pouze ve dvojici, svítilny nebyly povoleny. „Bořecká“ průzkumná skupina vstupovala do polygonu jako druhá v pořadí, přes hustý dým jsme viděli na vzdálenost max. 30–40 cm, kvůli hluku a nasazené masce jsme téměř nic neslyšeli. Průzkum musel být prováděn jako při reálném požáru, tzn. postupovat co nejnižší při zemi (kde je nejlepší viditelnost), držet se u zdi, postupovat systematicky, kontrolovat prostor kolem sebe, udržovat mezi se-

bou kontakt, pátrat po osobách či nebezpečných věcech a komunikovat s velitelem zásahu. Postupovali jsme vpřed podél levé stěny, navzájem jsme se téměř neviděli, prohledávali jsme prostor, odtahovali nábytek, otevírali skříně, odklápěli postele. Po cca 7–8 minutách jsme narazili na tlakovou lahev, po další minutě na osobu (jednalo se o 80kg figurínu). Na pokyn velitele zásahu jsme měli osobu dostat ze zakouřeného prostoru, to bylo peklo, jeden z nás musel v sedě táhnout figurínu, druhý hledal cestu zpět. Figurína byla opravdu těžká, při jejím tahání jsme se museli střídat, síly docházely rychle, navíc při manipulaci s figurínou si jeden z nás (Jirka) pohnul s maskou, takže mu začal unikat vzduch a následně mu začala pískat výstraha upozorňující na tenčící se zásoby vzduchu. Nahlásili jsme to veliteli zásahu a ten nám dal pokyn, abychom osobu nechali na místě a započali návrat a vyslal za námi další dvojici, kterou jsme potkali při cestě zpátky, a Tomáš jako velitel průzkumné skupiny jim předal všechny potřebné informace. Po opuštění polygonu jsme vypadali, jako bychom se uvnitř obleků sprchovali, totálně „vyšťavení“, ale nadšení z toho, že jsme si mohli vyzkoušet použití „dýchačáků“ za podmínek, které se velmi blíží reálné situaci.

Tomáš Langer, velitel jednotky SDH Bořetice,

a Jiří Michna, velitel družstva SDH Bořetice

TJ Sokol Bořetice – jaro 2018

Před mistrovskými zápasy se zlepšila docházka hráčů na tréninky a ta byla znát i na předvedených výkonech v zápasech. Mužstvo nakonec skončilo na 5. místě III. třídy skupiny A a předvádělo nejhezčí fotbal z týmů v soutěži. Kdybychom zbytečně neztratili body v pár zápasech, jako třeba s Vrbicí, kdy jsme v poločase vedli 2 : 0, avšak ve druhém poločase jsme dostali tři branky a nakonec prohráli 2 : 3, nebo s Charvatskou Novou Vsí, kdy jsme také vedli 1 : 0 a nakonec prohráli 1 : 2, mohli jsme klidně skončit i na 2. postupovém místě. Mimo jiné se nám podařilo na domácím hřišti porazit v tu dobu lídra soutěže Zaječí 3 : 0.

Další pozitivní věcí je, že jsme měli vždy minimálně dva hráče na střídání, na rozdíl od mužstev Ladné, Brumovic nebo Velkých Bílovic, která se v sezóně několikrát nesešla a nenastoupila k utkání. Dále je třeba zmínit, že nejlepším střelcem soutěže se stal Michal Dufek s 25 brankami. Do další sezóny by měl kádr zůstat prakticky nezměněn. Navíc slíbili návrat odchovanci, kteří si dali pauzu – Jakub Pazderka a Daniel Lang. Cíl pro příští sezónu je vítězství v soutěži. Trenér

byl s představami vedení klubu seznámen, a tak již pilně dumá, jakou taktiku zvolit, aby v novém soutěžním ročníku splnil stanovený cíl. Taktéž hráči byli seznámeni s cíli klubu a bylo jim sděleno, že kdo nebude makat, bude odeslán na hostování do spřáteleného klubu Juventus Terezín. Nový soutěžní ročník začíná 12. 8. 2018 zápasem v Pouzdřanech. Pravděpodobný začátek je v 16.30 hod.

Trenérem mužstva je již 3. rokem pan Karel Doležal z Břeclavi, vedoucím mužstva Martin Grégr. Za Celtic Bořetice v minulé sezóně nastoupili tito hráči:

brankáři: Tomáš Baťa, Pavel Odstrčil

obránci: Tomáš Straka, Radek Filo, Luděk Gloza, Tomáš Mikulica, Richard Parolek, Kamil Michna

záloha: Jakub Jambor, Jaroslav Otáhal, Lubomír Dufek, Ondřej Kocourek, Tomáš Ulica, Michal Petrásek

útočníci: Michal Dufek, Vladan Hejl, Zbyněk Jambor, Jiří Žowliak, Vít Benda

Tabulka po jarní části soutěže 2017/2018

	Zápasy	Výhry	Remízy	Prohry	Skóre	Body
1. Boleradice	24	17	2	5	57 : 26	53
2. Zaječí	24	16	3	5	81 : 28	51
3. Vrbice	24	15	2	7	70 : 40	47
4. V. Pavlovice B	24	15	1	8	58 : 32	46
5. Bořetice	24	13	1	10	69 : 48	40
6. Lanžhot B	24	11	4	9	53 : 51	37
7. Týnec	24	10	2	12	38 : 56	32
8. Velké Bílovice B	24	9	4	11	46 : 60	31
9. Charvatská N. Ves B	24	8	4	12	59 : 72	28
10. Přítluky	24	7	5	12	38 : 58	26
11. Kobylí	24	7	3	14	44 : 63	24
12. FAK Břeclav	24	7	2	15	45 : 66	17
13. Brumovice	24	3	3	18	42 : 100	12

Všem hráčům děkuji.

Trenéry minipřípravky Bořetice/Vrbice jsou David Mikulica a Luděk Gloza. Minipřípravka se zúčastňovala turnajů minipřípravek na okrese Břeclav a Hodonín. Na těchto turnajích se kluci vždy umísťovali na předních pozicích.

Za minipřípravku nastoupili: Jaroslav Springer (Bořetice, dále B), Antonín Mikulica (Vrbice, dále V), Mikuláš Gloza (B), Matěj Vyhňák (V), Štěpán Šebesta (B), Robin Filo (V), Martin Ševčík (B), Martin Horák (V), Matěj Kocourek (B), Vojta Hošek (V).

Mladší přípravka Bořetice/Vrbice hrála okresní soutěž pod vedením Lubomíra Dufka.

Mladší přípravka: Daniel Bukovský (V), Filip Dufek (B), Štěpán Sva-toň (B), Ondřej Ostřížek (V), Dominik Gloza (B), Tomáš Příbyl (V), Jiří Mikulík (B), Alexander Ernest Dávid (B), Jakub Mátl (B), Klára Doležalová (B), Filip Čumpa (B).

Starší přípravka Bořetice/Vrbice hrála taktéž okresní soutěž pod vedením trenérů Davida Grégra a Kamila Mazůrka.

Starší přípravka: Lukáš Buchta (B), Šimon Buchta (B), Matěj Grégr (V), Nicolas Dávid (B), Jan Rymeš (V), Jakub Hošek (V), David Mazůrek (B), Richard Ševčík (B), Eddie Preston (B), Michal Mikulík (B).

Po skončení sezóny se mladší a starší přípravka zúčastnila pohárového turnaje v Krumvíři za účasti osmi mužstev. Mladší přípravka skončila na 4. místě a starší se umístili na 6. místě.

Do nové sezóny jsme opět přihlásili spojená družstva mladší a starší přípravy Bořetice/Vrbice. Věříme, že výsledky dětí se budou zlepšovat, a doufáme, že je fotbal bude nadále bavit.

Luděk Gloza, předseda TJ Sokol Bořetice

Tým mladší přípravy Bořetice/Vrbice, foto L. Gloza

Tým minipřípravy Bořetice/Vrbice, foto L. Gloza

Zápas přípravy, foto L. Gloza

Kraví hora z balónu, foto Ing. L. Hrabálková

10.00h
18.30h

Čejkovické bylinkové slavnosti

2. září 2018

bohatý program pro velké i malé,
exkurze ve výrobě biočajů, pestré ochutnávky,
jarmark a divadlo pro děti
VSTUP ZDARMA

areál SONNENTORU
Čejkovice u Hodonína
www.sonnentor.cz

Skřivánčí sonet

Oldřich Damborský (1999)

Báseň léta zpívají skřivani
v nekonečném modrojasu,
vykvetl bílý kavyl ve stráni
vlní se žluté moře plné klasů.

Ted' náhle chceš víc dávat než brát,
cítíš, že slunce tě kladně nabíjí,
lehce zakopeš rozvlněný vinohrad
usekneš hlavu plevelu jako harpyji.

Ochladiš se ve stínu kvelbu,
zlatý veltlínek ti dá jiskru,
a pak řekne ti: Z řady vystup

a zpívej píseň jako ostrostřelbu,
jako zpívají v modrojasu skřivani,
srdce této krajiny tepe ti na dlaní.

Fotogalerie

Den otevřených sklepů, foto Ing. P. Pálka

Den otevřených sklepů, foto Ing. P. Pálka

Velikonoční hrkání, foto Z. Čumpová

Velikonoční hrkání, foto Z. Čumpová

Školení nositelů dýchací techniky, foto T. Langer

Školení nositelů dýchací techniky, foto T. Langer

Fotogalerie

Vítání nových občánků – Adéla Němečková

Vítání nových občánků – Benjamin Grégr

Vítání nových občánků – Jáchym Polák

Vítání nových občánků – Liliana Procházková

Vítání nových občánků – Vanessa Petrásková

Zápas přípravy, foto L. Gloza

5.-7.srpna 2018

Neděla: DH Zlatanka
15:00 Průvod
16:30 Zábava na sóle

Pátek: 17:00
Stavění máje

Pondělí: DH Sokolka
15:00 Průvod
18:00 Zavádka

Sobota: 20:00
Předhodovní zpívání

Úterý: DH Lácaranka
15:30 Průvod
18:00 Sólo OSÁCI

HODY BOŘETICE

Kráví hora z balónu, foto Ing. L. Hrabáková

Fotogalerie

Celorepubliková soutěž
„O nejlepší obecní a městský zpravodaj 2017“

Celorepubliková soutěž
„O nejlepší obecní a městský zpravodaj 2017“

Pouť ke sv. Anně

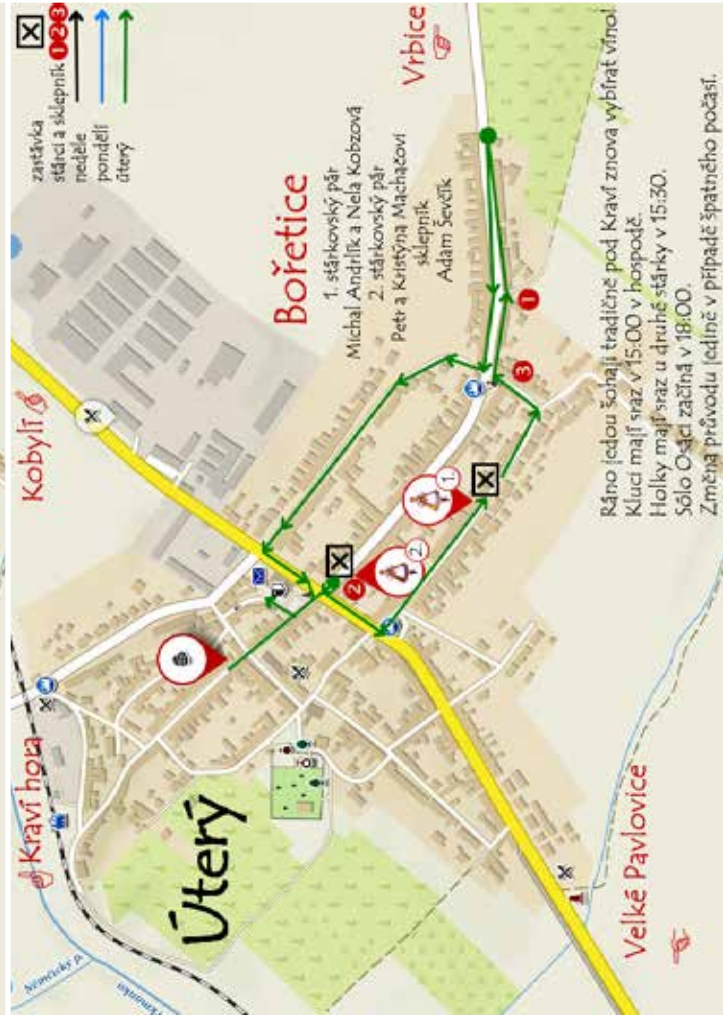
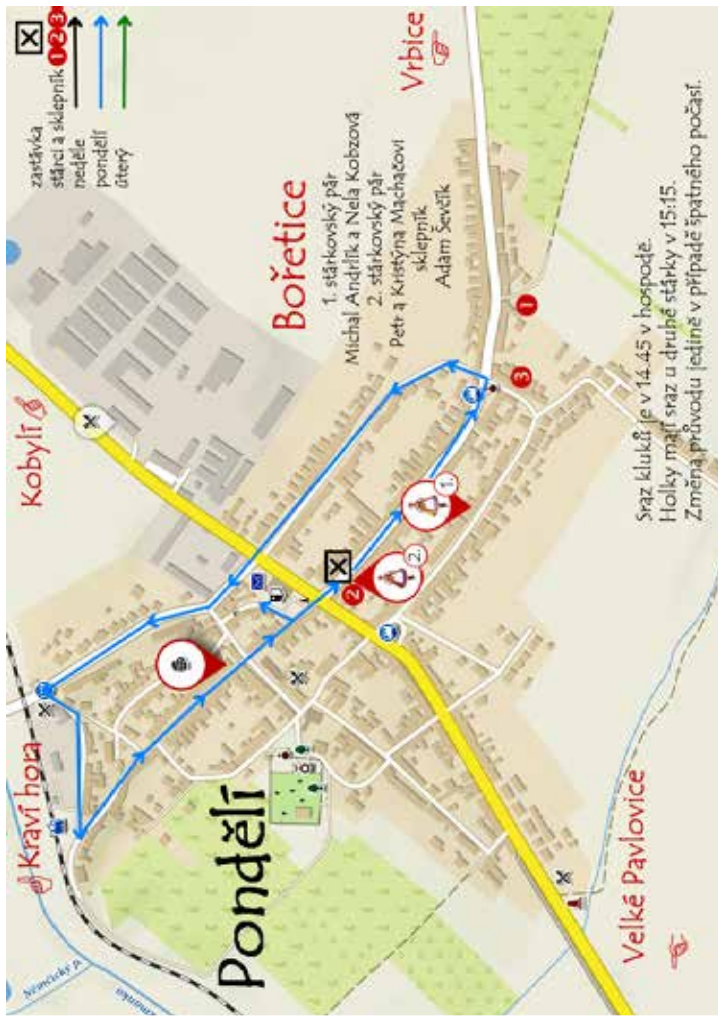
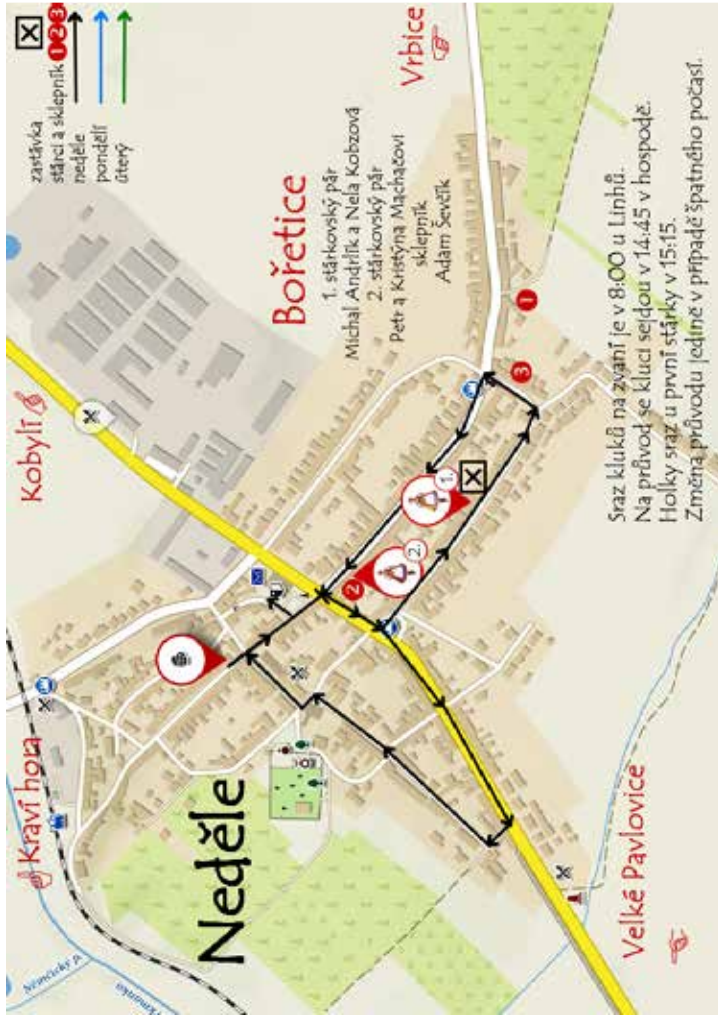
Pouť ke sv. Anně

Pouť ke sv. Anně

Pouť ke sv. Anně

PROGRAM A INFORMACE K TRADIČNÍM KROJOVÝM HODŮM V BOŘETICÍCH 5.–7. 8. 2018

TENTO DOKUMENT VZNIKL PRO NÁVŠTĚVNÍKY HODŮ. PŘI PSÁNÍ NEBYL ZRANĚN ŽÁDNÝ OBČAN BOŘETIC.

HODY = FOLKLORNÍ SLAVNOST OD ROKU 1777	CHASA = BOŘEČTÍ KROJOVANÍ ŠOHAJI A CHASNICE	STÁREK = MANAŽÉR HODŮ. EVENT MANAGER MODERNÍHO TYPU.
MÁJA = cca 25m STROM (PRO PŘESPOLNÍ 45m)	PŘESPOLNÍ CHASA = ŠOHAJI A FRAJÁRKY, CO NEJSÚ Z BOŘETIC	SKLEPNÍK = MÁ NA STAROSTI VÍNO, SE STÁRKEM SE STARAJÍ O HODY
MUŽÁCI = BOŘEČTÍ ZPĚVÁCI V BOŘECKÉM KROJI	SÓLO = NÁMĚSTÍ, KDE LIBOZVUČNĚ HRAJE DECHOVKA	ZVANÍ = CHASA OBEJDE VESNICU, POZVE KAŽDÝ DŮM NA HODY

KROJ = KAŽDÁ DĚDINA MÁ SVŮJ AUTENTICKÝ KROJ, KTERÝ SE PO STALETÍ VYVÍJÍ. BOŘECKÝHO CHASNIKA POZNÁTE PODLE ČERNÝCH NEVYŠÍVANÝCH KALHOT, KORDULE A RUČNĚ VYŠÍVANÉ KOŠULE. BOŘECKÁ CHASNICA MÁ NA SOBĚ ŠIROKEJ ZDOBENEJ KROJ. PŘESPOLNÍ CHASNICE MAJÍ ÚZKEJ MODREJ, ČERVENEJ, ZELENEJ NEBO JINAK BAREVNEJ KROJ.

PŘESPOLNÍ ŠOHAJI DLE BARVY KALHOT:	PŘESPOLNÍ ŠOHAJI DLE PŘEZDÍVEK:
ŽLUTÉ KALHOTY = VRBICA, RAKVICE, V. BÍLOVICE, NIKOLČICE (KRAĀASY) ATD.	KOTRBÁLI = BOŘEČÁCI, PROTOŽE MAJÍ VELKŮ HLAVU (ABY SE TAM HODNĚ MOUDROSTI VLEZLO :-).
ČERNÉ KALHOTY = V. PAVLOVICE, ŠAKVICE, KOBYLÍ, HUSTOPEČE, NĚMČICKÝ, HORBOJ ATD.	PŮLPÁNI = PAVLOVČÁCI, PROTOŽE SE TO RÝMUJE NA TULIPÁNI.
BÍLÉ KALHOTY = BOLERADICE, BRUMOVICE, MORKŮVKY ATD.	ŠÍPKAŘI = NĚMČICKÁCI, PROTOŽE SI JEDNA JEJICH DĚVČINA NECHALA VYTĚTOVAT NA NOHU ŠÍPEK!
ČERVENÉ KALHOTY = HLOHOVEC, PRUŠÁNKY, LANŽHOT, PROSTĚ PODLUŽÍ	KALUBÁCI = VRBEČÁCI, PROTOŽE CHODÍ K NEEKSISTUJÍCÍMU JEZERU KALUB NA PROCHÁZKY.
MODRÉ KALHOTY = HLUK, UHERSKO-BRODSKO ATD.	KOŠULÁCI = KOBYLÁCI, MAJÍ KOŠULE DYCKY Z GATÍ VEN. HOLT MOC PAŘIJŮ.

NEDĚLE 29. 7. 2018	KDY?	POZNÁMKA:
SVATOANENSKÁ POUŤ	10.00	POUŤ PATRONKY NAŠEHO KOSTELA, SVATÉ ANNY. PROBÍHÁ V PARKU PŘED KOSTELEM.

PÁTEK 3. 8. 2018	KDY?	POZNÁMKA:
STAVĚNÍ MÁJE	17.00–21.00	NA SÓLE STAVÍJÍ BOŘEČTÍ SILÁCI RUČNĚ MÁJU. ZVEDÁ SE POMOCÍ HOLOVIN A ŽEBŘÍKŮ. BOŘECKÁ MÁJA MÁ ASI 25 m. PO STAVĚNÍ SE POD MÁJŮ ZPÍVÁ A PIJE VÍNO. JE OTEVŘENÝ BAR. STARTUJEME JÁTRA. ROK SME POD KRAVÍMA HORAMA TRÉNOVALI.

SOBOTA 4. 8. 2018	KDY?	ZPÍVÁ BOŘECKÝ MUŽÁCKÝ SBOR SVODNIČAN A MUŽÁCI Z OKOLÍ
PŘEDHODOVNÍ ZPÍVÁNÍ	20.00–24.00	BUDŮ SE ZPÍVAT MORAVSKÝ PÍSNÍČKY, HRAJE I CIMBÁLKA. NA SÓLE JE OTEVŘENÝ BAR S OBČERSTVENÍM. MOŽETE SI KÚPIT SKLENIČKU S HODOVÝM MOTIVEM. ZPÍVÁNÍ OTEVÍRÁ CELÉ HODY, JE TO TAKOVÝ KLÍČ K HODOVÝM DVEŘAM. VSTUPNÉ 50 Kč.

NEDĚLA 5. 8. 2018	HRAJE DECHOVÁ HUDBA ZLAŤANKA Z KOBYLNIC.		
	VSTUPNÉ:	ODPOLEDNÍ 50 Kč	VEČERNÍ 100 Kč
			CELODENNÍ 130 Kč

HODOVNÍ MŠE	OD 7.30	V BOŘECKÝM ŘÍMSKOKATOLICKÝM KOSTELE BUDE MŠA.
ZVANÍ	OD 9.00	CHASNÍCI IDŮ Z HOSPODY U LINHŮ ŽÁDAT STAROSTU O PRÁVO NA HODY, COŽ JE STÁRKOVSKÝ PRÁVO. POTOM ZVŮ DŮM PO DOMU PO DĚDINĚ.
HODOVÝ PRŮVOD	15.15–16.30	PRŮVOD PŮJDE Z HOSTINCE U LINHŮ DLE STANOVENEJ TRASY. KDYŽ NEVÍŠ, JDI TAM, KAM IDŮ LIDI. NEBO KDE HRAJE MUZIKA. (http://www.boretice.cz/kulturni-akce).
ODPOLEDNE NA SÓLE	16.30–20.00	ODPOLEDŇA SI MOŽETE ZATANCOVAT, POPIT VÍNA, VESELIT SE. VEMTE SI S SEBŮ FOŤÁK, JEZDÍ K NAM STOVKY PŘESPOLNÍCH KROJOVANÝCH Z CELÝHO KRAJE. ZAPÍVÁJÍ A ZATANCUJÍ VERBUŇK. K DISPOZICI SŮ DVA BARY A STÁNEK S JÍDLEM. V PŘÍPADĚ DEŠTĚ JE AKCE UVNITŘ V KULTURNÍM DOMĚ A REPRÁK NAMÍŘENÝ SMĚR NA SÓLO, TAK NÁS I V TĚTO VARIANTĚ PŘIJĚTE PODPOŘIT.
VEČEŘE	20.00–21.00	NA SÓLE SE DAJÍ ZAKŮPIT KLOBÁSY, TYČINKY Z BOŘECKEJ PEKÁRNY. NEBO VYUŽIJTE BOŘECKÝCH GASTROPODNIKŮ. PŘESPOLÁCI MAJÍ VEČEŘU V KULTURNÍM DOMĚ NEBO U NĚKTERÉHO Z MÍSTNÍCH KROJOVANÝCH, KTERÝ SI JE POZVE DOMŮ.
VEČERNÍ ZÁBAVA	21.00–5.00	BUDE SE TANCovat A PIT (CO JE V LIHU, TO SE NEZKAZÍ). V PRŮBĚHU VEČERA SŮ TEMATICKÝ „TANEČNÍ SÓLA“, KROJOVANÍ K VAM DOJDŮ, ZAVDAJÍ VAM BOŘECKÝHO VÍNA, VY SI „SÓLO“ PŘIPNETE S VAŠIM TANEČNÍM PARTNEREM A DÁTE JIM DLE UVÁŽENÍ NĚJAKEJ PŘÍSPĚVEK. VE 3.00 SKONČÍ DECHOVÁ MUZIKA.

PONDĚLÍ 6. 8. 2018	HRAJE DECHOVÁ HUDBA SOKOLKA ZE ŠAKVIC.		
	VSTUPNÉ:	ODPOLEDNÍ 50 Kč	VEČERNÍ 100 Kč
			CELODENNÍ 130 Kč

ODPOČINEK	9.30–15.00	STŘÍZLIVÍME. NEBUDIT. NERUŠIT.
HODOVÝ PRŮVOD	15.15–16.30	KLUCI VYCHÁZIJÍ Z HOSPODY U LINHŮ A JDŮ NA NA STANOVENÝ BOD SRAZU.
ODPOLEDNE NA SÓLE	16.30–18.00	PODOBŇY JAKO NEDĚLNÍ ODPOLEDŇA, JEN PŘESPOLNÍ NEMAJÍ NÁSTUPY. TAKŽE MOŽETE SI OPĚT ZATANCOVAT, POPIT VÍNA, VESELIT SE. TAKTĚŽ VÍNO OD BOŘECKÝCH VINAŘŮ, GOŘALKY, NĚCO Z UDÍRNÝ.
ZAVÁDKA	18.00–20.00	TRADIČNÍ TANEČ. PŘEDÁVÁNÍ HODŮ STARÝM STÁRKEM A SKLEPNÍKEM. MUŽÁCI A ZPĚVÁCI ZAVÁDKY ZPÍVÁJÍ TEXT O DĚNÍ V OBCI, STÁRKÁCH, SKLEPNÍKÁCH A CHASE. CO ČTVRTKOLEČKO PIJÍ VÝBORNÉ VÍNO. STÁRCI TRADIČNĚ VYZVEDÁVÁJÍ ZPĚVÁKY V HOSPODĚ U LINHŮ.
VEČEŘE	20.00–21.00	NA SÓLE SE DAJÍ ZAKŮPIT KLOBÁSY, TYČINKY Z BOŘECKEJ PEKÁRNY. NEBO VYUŽIJTE BOŘECKÝCH GASTROPODNIKŮ.
VEČERNÍ ZÁBAVA	21.00–5.00	BUDŮ OPĚT TEMATICKÝ „TANEČNÍ SÓLA“, KROJOVANÍ K VAM PŘIJDŮ S POHÁRKEM A ZAVDAJÍ BOŘECKÝHO VÍNA, VY SI JE PŘIPNETE A DÁTE JIM NĚJAKEJ TEN PŘÍSPĚVEK.

ÚTERÝ 7. 8. 2018	HRAJE DECHOVÁ HUDBA LÁCARANKA Z KOBYLÍ.		
	VSTUPNÉ:	ODPOLEDNÍ 50 Kč	VEČERNÍ 100 Kč
			CELODENNÍ 130 Kč

VYBÍRÁNÍ VÍNA	8.30–14.00	STARÍ AJ MLADÍ STÁRCI A SKLEPNÍCI JEDŮ POD KRAVÍ HORY VYBÍRAT OD MÍSTNÍCH VINAŘŮ VÝBORNÝ KRAVIHORSKÝ VÍNO.
HODOVÝ PRŮVOD	15.00–16.30	KLUCI VYCHÁZIJÍ Z HOSPODY U LINHŮ , KAŽDÝ SI VZME TURKYNISKO (KUKUŘICA). JDE SE DLE STANOVENEJ TRASY. AŽ SE DOJDE NA SÓLO, KAŽDÝ CHLAP BY MĚL TURKYŇ PROHODIT VĚNCEM , JINAK SI 5 LET NEVRZNE. (VĚDECKY DOKÁZÁNO V KRAVIHORSKÉ AKADEMII VĚD.)
ODPOLEDNE NA SÓLE	16.30–20.00	ODPOLEDNE SI MOŽETE OPĚT ZATANCOVAT, POPIT VÍNA, ŠAK TO UŽ ZNÁTE, NĚ? KDO PIL, UMŘEL, KDO NEPIL, TAKY. ALE KDO PIL KRAVIHORSKÝ VÍNO, ŽIL DLŮHO A MĚL SE NA TYM SVĚTĚ KRÁSNE!
SÓLO OSÁCI	18.00–20.00	JEDNÁ SE O NEJOČEKÁVANĚJŠÍ AKCI PRO NAŠE MALÉ OSÁKY (DĚTI) I DOSPĚLÉ. VŠICHNI SPOLEČNĚ TANČÍ NA SÓLE, KDE SE ZAVDÁVÁ NEALKO A ROZDÁVÁJÍ KOKINA (CUKROVÍ). VĚK OMEZEN OD 0,1 DO 120 LET.
VEČEŘE	20.00–21.00	NA SÓLE SE DAJÍ ZAKŮPIT KLOBÁSY, TYČINKY Z BOŘECKEJ PEKÁRNY. POKUD SE TO UŽ VŠECKO NESNĚDLO.
VEČERNÍ ZÁBAVA	21.00–5.00	BUDŮ SE PRODÁVAT TEMATICKÝ „TANEČNÍ SÓLA“, STEJNĚ JAKO V PONDĚLÍ A NEDĚLŮ! O PŮLNOCI SI PRO VÁS CHASA PŘIPRAVÍ PŮLNOCNÍ PŘEKVAPENÍ! MOŽNÁ, JE TO PŘECE PŘEKVAPENÍ. VE 3.00 SKONČÍ DECHOVÁ MUZIKA A PUSTÍ SE HITOVKY DO REPRÁKŮ A MOŽNÁ PŘIJDE I KOUZELNÍK ANEBU ARNOŠTEK SE SVOJÍ DISKOTĚKOU!!!

BOŘEČTÍ STÁRCI A SKLEPNÍCI

1. STÁRKOVSKÝ PÁR	MICHAL ANDRLÍK A NELA KOBZOVÁ
2. STÁRKOVSKÝ PÁR	PETR MACHAČ A KRISTÝNA MACHAČOVÁ
SKLEPNÍK	ADAM ŠEVČÍK

**ČÍ SŮ HODY? NAŠE! PŘIJĚTE JE PODPOŘIT.
MÁTE-LI MOŽNOST, PŘIJĚTE V KROJU! TĚŠÍME SE NA VÁS.**

Farní den aneb Připravme si pouť

Farní den aneb Připravme si pouť

Farní den aneb Připravme si pouť

Farní den aneb Připravme si pouť

Farní den aneb Připravme si pouť

Farní den aneb Připravme si pouť

Bořetické listy č. 2/2018

Vychází nepravidelně. Vydává Obec Bořetice, IČO: 283037. Registrováno MK ČR E 11 764.

Redakční rada: František Petrásek, Ing. Lenka Bukovská, Mgr. Ivana Macháčová, Lenka Grůzová, Václav Petrásek, Ing. Kateřina Michnová, Ing. Lucie Dufková, DiS.

Příspěvky a náměty posílejte na e-mail: webbořetice@seznam.cz. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky krátit.

Výtisk zdarma. Neprošlo jazykovou úpravou.

Grafická úprava: Mirek Chudík. Tisk: Graweb s.r.o.